

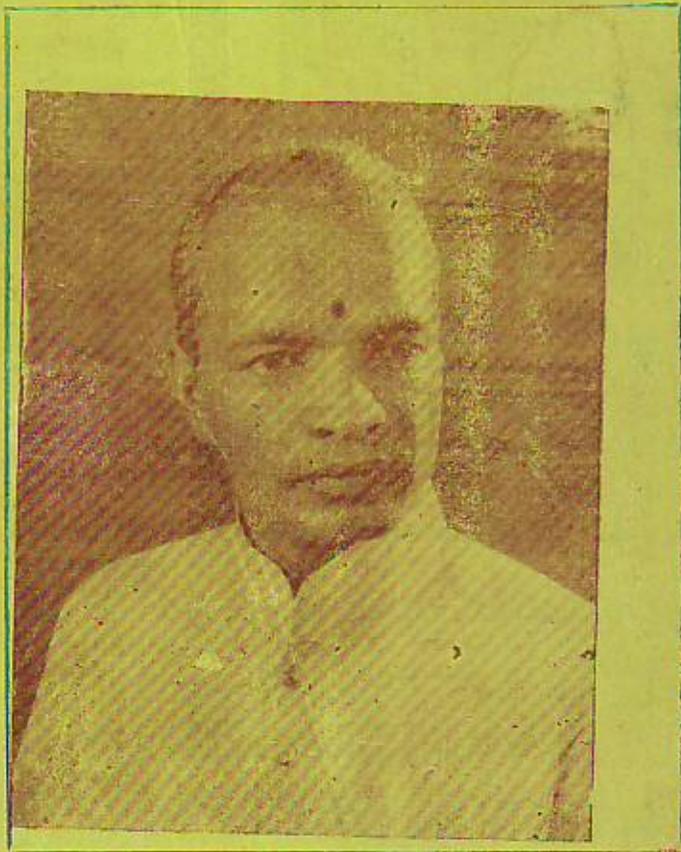
மல்குகை

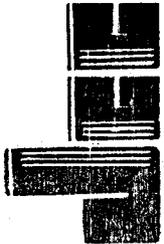
சிகிரியர் : டிராமினிக் ஜீவா

ஜூலை 1986

விலை: ரூ 2-50

With the Best Compliments from :

JAFFNA CONSTRUCTION & CONSULTANTS CO., LTD.

Head Office:
Ambalavanar Road,
Athiyadi,
JAFFNA.

Branch: Urumpirai Junction, URUMPIRAI.

Head Office Phone: 24377

J.C.C. உங்களை அன்புடன் அழைக்கின்றது.

உங்களுக்குத் தேவையான கட்டிடப் பெருட்கள், தீந்தைகள், குளியலறை உபகரணங்கள்,
உர வகைகள், கிருமிநாசினிகள், பாடசாலை அப்பியாசப் புத்தகங்கள், உபகரணங்கள்,

T. V. அஹிரா முதலியவற்றிற்கு நடவேண்டிய ஸ்தாபனம்

உரும்பராய் சந்தி,
உரும்பராய்.

மல்லிகையின் 200-வது இதழ் உங்களது கரங்களில் தவழ்கின்றது. இந்த இருநாறு இதழ்களையும் ஒருங்கு சேர்த்து ஒரு விமரிசனப் பார்வையில் நோக்க வேண்டியது அவசியத் தேவை. வருங்காலத்தில் இதைச் செய்ய முயற்சிப்போம்.

ஆண்டு மலர் கனங் காத்திரமாக—வழமை போல—தயாராகிக் கொண்டிருக்கின்றது.

கடைசி நிமிஷம் வரை காத்திராமல் மல்லிகை எழுத்தாளர்கள் தங்களது ஆக்கங்களை முன் கூட்டியே எமக்கு அனுப்புவதினால் எமக்குச் சிரமங்கள் குறையும்.

எனவே மலர் தேவைப்பட்டோர் முன் கூட்டியே எம்முடன் தொடர்பு கொள்வது நல்லது.

200-வது இதழ் இது.

மல்லிகையின் 22-வது ஆண்டு மலர் தயாராகின்றது. கடந்த காலங்களில் எங்களுக்கேற்பட்ட அநுபவத்தை வைத்துப் பார்க்கும் பொழுது, இலங்கையின் ஏனைய பாகங்களில் உள்ளவர்கள் ஆண்டு மலர் கிடைக்காமல் அந்தரப்பட்டதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றோம்.

21-வது ஆண்டு

200

ஜூலை — 1986

'Mallikai' Progressive Monthly Magazine

“ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவியாதியினைய கலைகளில் உள்ளம் ஈடுபட்டென்றும் நபர் நபிர் வா ஈனநிலை கண்டு துள்ளுவார்”

— ஆசிரியர்.

இவ்வாண்டு ராஜராஜ சோழன் பரிசு ஜெயகாந்தனுக்கு அளிக்கப்பட்டிருப்பது பற்றிப் பரவலாக ஒரு ஆமோதிப்பு இருக்கும் என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் சந்தேகம் இல்லை.

சென்ற தடவை, விவாதத்துக்குரியவராக இல்லாதவராகத் தேடி, சுத்தானந்த பாரதியாரைத் தேர்ந்து எடுத்ததை விட இது நல்ல தேர்வு என்று சொல்லலாம். தன் சிறுகதைகளின் மேல் ஓர் உருவப் பிரக்ஞையையும், தன் நாவல்களின் மூலம் ஒரு பரந்த அளவில் கருத்தோட்டத்தையும் தமிழர்களுக்கு அளித்தவர் ஜெயகாந்தன். பல துறைகளில் — கலை, அரசியல் என்று பல துறைகளில், மரபை ஒட்டியும் வெட்டியும் சிந்திக்கத் தெரிந்தவர். தமிழ் உரை நடையில் தனக்கென்று ஒரு தெளிவையும் வேசத்தையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டவர். தற்காலத்தில் கூடுமான வரையில் போலி வேஷங்கள் போடாமல் இருப்பவர். இப்படிப் பல பிளஸ் பாயிண்டுகள் ஜெயகாந்தனைப் பற்றிச் சொல்லலாம்.

தமிழர்கள் நல்ல எழுத்தாளர்களைத் தெரிந்து கொள்வதும் பாராட்டுவதும், ஒருதலைப் பட்சமான செயலாகவே நடந்து வந்திருக்கிறது என்று சொல்வது மிகையல்ல. அது இலக்கிய சுகாதாரத்தைக் குறிப்பதாகாது! தமிழுக்கும் (மொழி, நடை, இலக்கியம் என்று) தமிழ் வாழ்க்கைக்கும் வளம் சேர்ப்பவர்கள் (சிந்தனைகளைத் தூண்டுவதன் மூலம்) எல்லோரும் வரவேற்கப்பட வேண்டும்.

பரிசு பெற்றதும் மறந்துவிடக் கூடிய ஓர் ஆசிரியரைத் தேடாமல், பரிசு பெறாவிட்டாலும் நினைவில் வைக்கக்கூடிய ஒரு ஆசிரியரைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பரிசு கொடுத்ததற்காக ராஜராஜ சோழன் பரிசு ஸ்தாபனத்தாரைப் பாராட்டுகிறோம்.

பி. கு:- நான் சில தமிழ் தினசரிகள் பார்க்கிறேன். ஜெயகாந்தன் பற்றிய செய்தி ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் வந்தது. தமிழ் ஆசிரியர், பல்கலைக் கழகம், தமிழ் ராஜராஜன் பரிசு, தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில், சற்று விபரமாக வெளியிடக் கூடாதா, படத்துடன்?

ஏன் இந்த அலக்கியம்.

க. நா. சு.

நன்றி 'ஞானரதம்'

'அட்டைப்பட ஓவியங்கள்' நூலின் விலை ரூபா 20. தேவையானவர்கள் தபால் தலை அனுப்பியும் பெற்றுக் கொள்ளலாம். தொடர்பு கொள்ளவும்.

— ஆசிரியர்.

கொழும்பில் பேச்சு, சென்னையில் பேச்சு, டில்லியில் பேச்சு, திம்புவில் பேச்சு — திரும்பவும் இதே இடங்களில் இதே பேச்சு. ஆனால் எத்தகைய தீர்வும் இதுவரை பாமர மக்களுக்குக் கிட்டவேயில்லை.

— தொடர்ந்தும் சாதாரண பொது மக்கள் நீசத்தனமாகக் கொலை செய்யப்படுகின்றனர்; துன்புறுத்தப்படுகின்றனர்; வீடு வாசல்களில் இருந்து விரட்டியடிக்கப்படுகின்றனர்; பெரும்பாலோர் அகதிகளாக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இந்த மனிதக் கொடுமைகளுக்கு விடிவே கிடையாதா எனப் பாமர மக்கள் ஏங்கித் தவிக்கின்றனர்.

ஆனால் பேச்சுக் கச்சேரி தொடர்ந்த வண்ணமே இருக்கின்றது.

தீர்வு காணத்தான் ஒரு வழியும் தெரியவில்லை.

அதற்காகப் பேச்சு வார்த்தைகளே தவறானவை என்பது நமது வா தமல்ல. அப் பேச்சு வார்த்தைகள் ஒரு நியாயத் தீர்வை மக்களுக்குக் கொண்டுவர உதவ வேண்டும்.

ஆண்டாண்டுக் காலமாகப் பேச்சு வார்த்தைகள் தொடர்ந்து, ஆளுக்காள் மாறி மாறி நடந்து வருகின்றனவே தவிர, மூலப் பிரச்சினையைப் புரிந்து கொண்டு, அதைத் தீர்ப்பதற்காக விட்டுக் கொடுத்து ஒரு சமரச முயற்சியைக் கட்டிக் காத்து வளர்ப்பதற்கான எத்தகைய தீர்வும் இதுவரை நடைபெறவில்லையே என்பது தான் பொது மக்களின் மனக் கணிப்பாடும்.

தமிழ் மக்களின் நியாயமான அபிலாஷைகளைக் கவனத்தில் எடுத்துப் புரிந்து கொண்டு இப் பிரச்சினையை அணுகினால்தான் நிரந்தரத் தீர்வு கிடைக்க முடியும்.

இனப் பிரச்சினை நீண்ட காலச் சிக்கல். இது உடனடியாக அவசர கோலத்தில் தீர்க்கப்பட்டுவிடும் என நாம் நம்பவில்லை, இடைக்காலத் தீர்வுக்காக ஒரு கட்ட முயற்சியும், பின்னர் நிரந்தரத் தீர்வுக்காக மறுகட்ட முயற்சியும் தேவைப்படுகின்றது. இது மிகவும் பொறுப்பு வாய்ந்த பணி. பொறுமையாகவும், நிதானமாகவும் அணுகப்பட வேண்டிய செயல்.

இந்தப் பிரச்சினையின் சிக்கலால் தமிழ் மக்கள் மாத்திரமல்ல, நாடு தழுவிய ரீதியில் சகல மக்களுமே பல்வேறு சிரமங்களை அனுபவித்துள்ளனர்.

பரஸ்பரம் நியாயமாக அணுகினால் தீர்வுக்கு இடமுண்டு. ●

ஆடம்பரம்

இங்கு திருவருளால் சமயச் சொற்பொழிவுகள் கிடைக்கின்றன. என்னுடைய ஒரு மணி நேரச் சொற்பொழிவை ஒரு வீடியோ நிறுவனம் படம் எடுத்து விற்பனை செய்கின்றது. இலக்கிய அரங்குகள் இன்னும் கிடைக்கவில்லை. இனிமேல் கிடைக்க வாய்ப்புண்டு. தங்கள் நிலைமை, மல்லிகை நிலைமை பற்றி அறிய ஆவல். இங்கு தமிழ் நேசன், தமிழ் ஓசை, தினமணி ஆகிய தினசரிகளும் 'புதிய சமுதாயம், உதயம், சமந்தி, வானம்பாடி, தூதன், கோமாளி' முதலிய மாத, வார ஏடுகளும் வெளியாகின்றன. இந்த மாதம் மல்லிகை என்னும் புதிய இதழும் தொடங்கி இருக்கின்றது. நமது மல்லிகையைப் பார்க்காத எனது தாகத்தை இங்குள்ள மல்லிகை சிறிது தணித்தது என்று சொல்லலாம். இதனுடைய விடயங்கள் காத்திரமானதாய் இல்லாது போனாலும் கவர்ச்சிகளுண்டு. நகர்ப் புறங்கள் தோட்டங்கள் தோறும் மேற்குறித்த இதழ்கள் தமிழ் வாசகரால் படிக்கப்படுகின்றன. மலேசியாவில் 'பால் மரக் காட்டினிலே' (மலேசிய மண்வாசனை நாவல்) 'நெஞ்சின் அலைகள்' ஆகிய இரு அகிலனின் நாவல்களும் எஸ்.டி.பி, எம். (ஏச். எஸ். சி.) வகுப்புக்கும், எஸ். பி. எம். (போம் 3) வகுப்புக்கும் பாட நூலாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழோசை இதழில் பிரதி திங்கட்கிழமை தோறும் இவ்விரு நாவல்கள் பற்றிய விளக்கக் கட்டுரைகள் வெளியாகின்றன. மலாயா பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த திரு. சிவலிங்கம் எழுதிய 'வழிகாட்டி' நூல்களிலிருந்து இவை மறு பிரசுரம் செய்யப்படுகின்றன. சென்ற மாதம் எழுத்தாளர் சிவசங்கரி தமிழ் ஓசையின் ஐந்தாவதாண்டுச் சிறப்பு விழாவிற்கு வந்திருந்தார். தனது எழுத்துலக அனுபவம் தனக்கும் ஜெயகாந்தனுக்குமிடையில் நடந்துள்ள கருத்துப் போர், தனது நாவல்கள் திரைப்படமாகிய வாய்ப்புக்கள் பற்றியெல்லாம் பேசினார். இவருடைய இலக்கியப் பேட்டி மலேசிய தொலைக் காட்சியிலும் இடம்பெற்றது. இவருடைய சொற்பொழிவை தமிழ் ஓசை பக்கம் பக்கமாக வெளியிட்டுள்ளது. இவற்றைப் பார்க்கும் போது ஒரு எழுத்தாளரை, கலைஞரை இங்குள்ள தினசரிகள் கௌரவிக்கும் மனப்பான்மை நமது நாட்டிலும் உண்டானால் நல்லதாயிருக்குமென்ற எண்ணம் எழுகின்றது. இங்கு இலக்கியத் தரமும் தாக்கமும் கனதியும் இன்னமும் ஆழமாகவேண்டிய நிலையுள்ளது. ஆயின் இங்குள்ள மக்கள் அவற்றினைச் சீரணித்துக் கொள்வார்களோ என்ற ஐயமும் எனக்குண்டு. இங்கு தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் மெல்ல மெல்லவாகவே வளர்கின்றது. கல்விக்கூடங்களில் தமிழைப் படிக்காத தமிழ் மாணவர்களுமுண்டு. மலேசிய மொழி தேசிய மொழியாக இருப்பதால் இதனையே உத்தியோக நோக்கங்களோடு தமிழர் படிக்கின்றார்கள். இதுவொரு வீழ்ச்சி நிலையே. இதனைப் போக்க வேண்டுமென்று நான் சொற்பொழிவு செய்யும் இடங்களிலெல்லாம் கூறி வருகின்றேன். இங்கு நடக்கும் தமிழ் நேசன் என்றும் தினசரி என்னைப் பேட்டி கண்டது, நான் நமது மல்லிகை உட்பட நமது நாட்டில் வெளியாகும் இதழ்கள் குறித்தும் டொமினிக் ஜீவா உட்பட எழுதும் எழுத்தாளர் பற்றியும் அதில் கூறியுள்ளேன்.

மலேசியா.

— ஈழத்துச் சிவானந்தன்

எங்கள் சமகாலத்தில் சர்வதேசத் தரத்தில் ஒரு ஆடற் கலைஞன்

— புதுவை இரத்தினதுரை

எனது வாழ்க்கைக்கான தொழிலே சிற்பக் கலையாச வாய்ந்ததின் அதிர்ஷ்டமோ என்னவோ இயல்பாகவே எனக்குப் பிற கலைகள் மீது மோகம் அதிகம். எனிலும் பரதத்தைப் பற்றியோ அல்லது கதகளி, மணிப்பூரி, குச்சிப்பிடி என்பன பற்றியோ எனக்கு எதுவுமே தெரியாது. என்றாலும் இவைகளின் பால் எனக்கு நாளுக்குநாள் நாட்டம் அதிகரித்தே வருகின்றது. இந்தக் கலைகளின் நயப்பால், வேல் ஆனந்தன் என்ற நாட்டியக் கலைஞனின் நாமத்தை நானறிந்து பத்து வருடங்களுக்கு மலாகின்றது.

ஆண்டோ, தேதியோ எனக்குச் சரியாக நினைவில்லை. வீரசிங்க மண்டபத்தில் வேல் ஆனந்தனின் திருநெல்வேலி கலைக் கோவில், கிழைத்தேய நடன—கூட்டு நாட்டிய நிறுவகம் வழங்கிய பஸ்மாசுரன் 77 நாட்டியம் மேடையேறியபோது பார்வையாளனில் ஒருவனாகி மெய்மறந்து மகிழ்ந்திருக்கின்றேன். அரங்கத்தில் இந்த அற்புதமான

ஆடற்பாதங்களைப் பார்த்து ஆனந்தப்பட்டதைத் தவிர, எனக்கும் இவருக்கும் பழக்கமென்று எதுவுமில்லை.

ஆனால் பிறகு இந்தக் கலைஞனுடன் சேர்ந்து பழகவும், இணைந்து பணியாற்றவும் வேண்டிய சந்தர்ப்பம் வாய்த்தபோது தான் வேல் ஆனந்தன் எவ்வளவு அற்புதமான ஆடற்கலைஞனோ, அதைவிட மேலான மனிதன், நண்பன் என்பதை என்னால் உணர முடிந்தது.

நெடுந்தீவையப் பிறப்பிடமாகவும் திருநெல்வேலியை வசிப்பிடமாகவும் கொண்ட இந்தக் கலைஞன் எத்தனையோ கற்பனைகளை நெஞ்சில் சுமந்தபடி, நண்பர்களிடம் மட்டும் தன் கனவுகளைக் கதைத்தபடி, சதா நடனம், நாட்டியம் என்ற மையத்தைச் சுற்றியே வலம் வந்தபடி, வாழ்க்கையை மிகவும் மகிழ்ச்சியாகவே கழித்துக்கொண்டிருக்கிறார். இத்தனைக்கும் ஏற்றாற்போல் இணைந்து கொள்ளும் நல்ல வாழ்க்கைத் துணைவியை அவர் தேடிக்கொண்டதும் ஒரு

காரணமாகும். எனக்குச் சில வேளைகளில் என்னுடைய சம காலத்தில், எங்களுடன் ஒருவரை ஒரு நாட்டிய மேதை வாழ்கின்றான் என்ற நினைப்பே சுவையாகி விடுகின்றது.

தனது தாயாரினதும் நெடுந் தீவு மகா வித்தியாலய முன்னை நாள் அதிபர் திரு. நவரத்தின சிங்கத்தினதும் தூண்டுதலாலும், இயல்பாகவே ஆடப்பிறந்த தன் பாதங்களின் உந்துதலாலும் பதினாறு வயதிலேயே இந்தியாவுக்குப் பயணமானார். அங்கு இவரது குரு நாதரும், சதகளி நாட்டியத்தை நவீன மயப்படுத்தியவருமான நாட்டிய மேதை கோபிநாத்தின் தொடர்பு ஏற்படுகின்றது. இரண்டு வருடங்கள் அவருடன் உடனிருந்து சதகளி நாட்டியத்தைக் கற்று விட்டு, கோபிநாத்தின் ஆலோசனையின் பேரில் டில்லி சென்று கேரளா கலா கேந்திராவில் இரண்டு வருடங்கள் தனது பயிற்சியைத் தொடர்ந்தார். பின்னர் பந்தன நல்லூர் சுப்பராய பிள்ளையிடம் முறைப்படி பரதம் கற்றுத் தெளிந்தார்.

ஆடப் பிறந்த கால்கள் ஓரளவுடன் நின்றுவிடுமா? போதாது, போதாது என்று பாதங்கள் துடித்தன போலும். இதனால் சர்வதேச கலா நிலயரான கேரளா விஸ்வ கலா கேந்திராவில் மேலும் இரண்டு வருடங்களைப் பயிற்சிக்காகச் செலவிடுகின்றார். மேலதிகமாக, ஒன்பது மாதங்களை அங்கு கழித்துவிட்டு, பூரணத்துவம் பெற்ற ஆடல் அழகாக 1966-ம் ஆண்டு இலங்கை திரும்பினார். 1968-ம் ஆண்டு இந்தக் கலைஞனுக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது. 1970-ம் ஆண்டு பஸ்மாசுர மோகினி இவரது நாட்டிய நாடக மேடையேறிப் பல்லாயி

ரக் கணக்கானோரின் பாராட்டுக்குள்ளாகின்றது.

—இந்திய மக்கள் தேற்று அமையம் 1973-ம் ஆண்டு ஈழத்திலிருந்து அங்கீகரித்த ஒரே ஒரு ஆடல் வல்லுனன் வேல் ஆனந்தன் என்ற தகமையை அளித்து இவரைக் கௌரவித்தது. அந்த அமையம் அங்கீகாரம் வழங்கிய இலங்கைக் கலைஞன் இன்றுவரை இவர் ஒருவரே. 1978-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் கேரள மாநில அரசு நாடாத்திய மகாகவி வள்ளத்தோள் நூற்றுண்டு விழாவுக்கு உலகறிந்த நர்த்தகிருக்மணி அருண்டேல் தலைமை தாங்கிய அரங்கில் இலங்கையில் இருந்து கேரள அரசின் அழைப்பின் பேரில் சென்ற ஒரே ஒரு கலைஞனும் இவரேதான். இந்தப் பயணத்தின் போது ஈழத்தின் மகிமையை கேரளாவில் மீண்டுமொரு முறை காட்டிவிட்டுத் திரும்பினார். 1982-ம் ஆண்டு லண்டன் ஸ்கொட்லாந்து அழைப்பை ஏற்று ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கான பயணத்தைத் தனது நாட்டியக் குழுவுடன் ஆரம்பித்தார். லண்டன் பஸ்கலைக் கழகத்து மண்டபத்தில் இவரது நாட்டிய நிகழ்ச்சி நடைபெற்றபோது இந்தியக் கலைஞர்களுக்கே நிரம்பாத அந்த மண்டபம் நிரம்பி வழிந்ததாக இன்றும் லண்டனில் இலங்கையர் மத்தியில் பேசப்படுகின்றது. லண்டனில் இருந்து மேற்கு ஜேர்மனி, பெர்லின், பிரான்ஸ் என்று பல நாடுகளுக்குச் சென்று அங்கெல்லாம் தனது பாதப் பதிவுகளை பதித்து விட்டு, யாழ்ப்பாணக் கலைஞர்கள் சர்வதேசத் தரத்துக்கு எந்த விதத்திலும் சனாத்தவர்கள் அல்ல என்பதை நிறுவி விட்டுத் தாயகம் திரும்பினார். பிரான்சில் முதல் நாள் இவரது நிகழ்ச்சியைப் பார்வையிட்ட குஜராத்

திய கலாச்சார அமைப்பு மறுநாள் அதே நிகழ்ச்சியை தங்கள் அமைப்பின் சார்பில் நடத்தி வேல் ஆனந்தனையும் குழுவினரையும் கௌரவித்து அனுப்பியது.

இவர் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்காக நாட்டியச் சுற்றுலா செய்த காலத்தில் இவரின் நடனத்தால் கவரப்பட்ட செல்வி குரியேபல்லோர் என்ற ஐரோப்பிய இளம் பெண் நடனம்கற்று சில அரங்குகளில் இவரது குழுவினருடன் இணைந்து நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டார். இந்தக் கலைஞனின் முத்திரை பதித்த நாட்டிய நிகழ்ச்சிகளாக இதுவரை இந்திரன் ஆணை, பஸ்மாசுர மோகினி, பாமா விஜயம், சீதா அபகரணம், வெண்புரு, அருளும் இருளும், ஆலய மணி, தேரோட்டியின் மகன், பஸ்மாசுரன் 77, என்னதான் முடிவு போன்றவை அரங்கேறியுள்ளன. இதை விட விஸ்வாமித்திர மேனகா, சீதா உபதேஷ், கணையாழி, சுந்தோ உபசந்து திலோத்தமை, போன்ற ஓரங்க நாடகங்களையும் உருவாக்கி எமக்குத் தந்துள்ளார். இவற்றில் ஆலயமணி, சாதி அமைப்பை நொருக்கவும், பஸ்மாசுரன் 77, வகுப்புவாதப் புயலின் கொரோங்கனையும், என்னதான் முடிவு, ஈழ விடுதலைப் போரின் போக்கையும் காட்டி நிற்கின்றன.

இந்தக் கலைஞனால் திருமதி பத்மினி, செல்வேத்திரகுமார், திரு. வினசன் உடல் ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட இளம் ஆடற் கலைஞர்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்களில் ஒருவர் வேல் ஆனந்தனின் புதல்வி செல்வி ஷோபனா ஆகும். புலிக்குப் பிறந்தது புலிதான் என்பதை மேடையில் நிரூபிக்கும் செல்வி ஷோபனாவின்

ஆடலையும், அபிநயங்களையும், பாவத்தையும் அண்மையில் இவர்கள் மேடையேறிய என்னதான் முடிவு நாட்டிய நிகழ்வைப் பார்த்தவர்கள் அனைவருமே பாராட்டுகின்றனர். மேடையில் அப்பனும், மசனும், அருச்சுனனும். கண்ணனுமாக நிற்கும் காட்சி அற்புதமானது.

போலிகளுக்கு அளிக்கப்படும் அங்கீகாரங்கள் திறமைகளைப் பின் தள்ளி விடுவதாக அடிக்கடி வேல் ஆனந்தன் கூறுவார். வைத்திய கலாநிதி பிலிப் தம்பதிகள் கலைக்கோவிலின் வளர்ச்சிக்காக எடுக்கும் நடவடிக்கைகளையும், அவர்களுக்கிருக்கும் கலைகளின் மீதான தணியாததாகத்தையும் வியந்துரைக்கும் இவர் நடனம், நாட்டியம் உட்பட அனைத்துக் கலை வடிவங்களும் கிராமிய மட்டத்துக்கும், வெகுசனத்தரத்துக்கும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு அந்த அடிமட்ட மக்களினால் அங்கீகரிக்கப்படுவதோடு, அம்மக்களுக்குப் பணி புரிவனவாகவேண்டும். அல்லாது விட்டால் வெறும் சமூக அந்தஸ்துக்கும் விளம்பரத்துக்குமான அரங்கேற்றத்துடன் நின்றுவிடும், கறுவாக்காட்டுக் காரர்களது நடனப் பங்களிப்புப் போலாகிவிடும் என்று பேசும்போது அடிக்கடி குறிப்பிடுவார்.

பேராசிரியர் கைலாசபதி 'உம்மைப்போல நான்கு பேரைத் தயார்ப்படுத்தி விட்டீராலும், நீர் நினைப்பதைச் சாதித்துவிடுவீர்.' என்று கூறியதை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு இயங்கி வருகின்றார், வேல் ஆனந்தன். பேசப், பழக நல்ல நண்பனான ஒரு நடன மேதை எங்களுடன் சமகாலத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பது எமக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சியானதே.

மீண்டும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கான பயணத்தைத் தனது குழுவினருடன் மேற்கொள்ள இருக்கும் வேல் ஆனந்தன் தமிழர்களின் வாழ்வையே மிகவும் துன்புறுத்தும் சீதனப் பிரச்சினையை மையமாக வைத்து 'நீறுபூத்த நெருப்பு' என்ற நாட்டிய நாடகத்தை உருவாக்குகின்றார். விளங்காத குறியீடுகளைக் காட்டிப் பாமரமக்களைப் பயமுறுத்தும் சில நாடகக்காரர்களைப் போலல்லாது. அப்படிப் பயமுறுத்தி தங்களை அறிவு ஜீவிகள் என்று அங்கீகரிக்க வைக்க முயல்பவர்களைப் போலல்லாது, தனது நாட்டியத்தை எல்லோருக்கும் புரியவேண்டுமென்பதில் மிகவும் கவனமாக இவர் செயற்படுகின்றார்.

மிகவும் நகைச் சுவையாகவும், கலகலப்பாகவும், பேசும் சுபாவம். ஒருவரிடமுள்ள ஆற்றல் களை அவதானித்தால் தோழமையுடன் பந்தாக்கள் ஏதுமின்றிப் பழகும் பண்பு, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் பேரும், புகழும் தேடத் துளிகூடப் பறதியில்லாத தன்னடக்கம் இவைகளின் மொத்த வடிவமே வேல் ஆனந்தன் என்ற கலைஞன். எங்களுடன் எங்களது சமகாலத்தில் சர்வதேசத் தரத்துக்கு நிகராக ஒரு ஆடற்கலைஞன் வேல் ஆனந்தன் என்ற பெயருடன் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது எமக்கெல்லாம் பெருமை சேர்க்கின்றது.

புதிய இடத்திற்கு மாறியுள்ளது.

சகல சோவியத் புத்தகங்களும் இங்கே கிடைக்கும்

உலகப் புகழ் பெற்ற ரஷ்ய நாவலாசிரியர்களின் நாவல்கள், சிறுகதைகள், உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்குத் தேவையான விஞ்ஞான, தொழில் நுட்ப நூல்கள், மற்றும் நவீன வாழ்வுக்குத் தேவையான சகல புத்தகங்களும் இங்கே பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

மக்கள் பிரசாராலயம் லிமிடெட் புத்தகசாலை

15/1, பலாவி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

124, குமாரசன் ரத்தினம் ரோட், கொழும்பு-2

பென்சன்

நாகேசு தர்மலிங்கம்

'மிஸ்டர் தயா, உங்களுக்கு கொரு வெளிநாட்டுக் கடிதம் ஒன்று வந்திருக்கு'

அட்வான்ஸ் வெவல் வகுப்பில் பொருளியல் பாடம் சுற்பீத்துக் கொண்டிருந்த தயா நிதி மாஸ்ரீடம் எயாமெயில் கடிதத்தை நீட்டியவாறு அந்த மகா வித்தியாலய அதிபர் செல்லத் துரை மாஸ்டர் கூறினார்.

'ஓம் தாய் சேர்..... இது தம்பியிட்ட இருந்து வந்திருக்கு. அவன்தான் கவினிஷ் இருந்து போட்டிருக்கிறான்.'

கடிதத்தை வாங்கி தனது டயறிக்குள் வைத்துவிட்டு தான் விட்ட இடத்தில் இருந்து மீண்டும் பாடத்தைத் தொடங்கினார் தயாநிதி மாஸ்டர்.

பட்டதாரி ஆசிரியர் நியமனம் பெற்றுத் தான் பிறந்த கிராமத்திலேயே படிப்பிக்கும் தயாவுக்கு சிறிய இடைவேளைக்கு மணி அடிக்கும்வரை ஏதோ வார்த்தைகள் பொருளியல் பாடத்தைப் பற்றிக் கூறினாலும், மனம் தம்பி அனுப்பிய அந்த வெளிநாட்டுக் கடிதத்தைப் பற்றியே சுற்றிச் சுழன்றது.

எல்லா ஆசிரியர்களும் இந்தச் சிறிய இடைவேளையின்

போது கன்ரின் பக்கமாகக் கிளம்பினார்கள். தயா மாஸ்டர் தனி மையாக ஆசிரியர்கள் இளைப்பாறும் அறைக்குச் சென்று தம்பியின் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படிக்கத் தொடங்கினார்.

அண்ணன், அண்ணி, மகன் முரளி ஆகியோருடைய சுகம் விசாரிக்கப்பட்டுப் பதிலுக்குத் தனது கைத்தையும் கூறி.....

'அண்ணா உனது உத்தியோகத்தையும் அந்தப் பள்ளிக் கூடத்தையும் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு, உனதும் உனது குடும்பத்தினதும் எதிர்கால வாழ்க்கையை வீணடிக்காமல் எல்லா வற்றையும் உதறித் தள்ளிப் போட்டு உடனே இங்கே வரவும். உனக்குத் தனியே வர விருப்பமில்லாவிட்டால் அண்ணியையும் மகனையும் இங்கே அழைத்து வரவும். அங்கே எடுக்கும் சம்பளத்தை விட இங்கு பலமடங்கு எடுக்கலாம். அத்தோடு அகதி என்று கோரி அங்கை விட இங்கு சந்தோஷமாகவும் ஆடம்பரமாகவும் வாழ்க்கையை நடத்தலாம். உன்னைப் போன்ற பல பட்டதாரிகள் இங்கு மிகவும் திறமான வாழ்க்கை வாழ்கிறார்கள்.

நீங்கள் அனைவரும் இங்கு வருவதற்கான செலவுகளைப் பற்றித்

கவலைப்பட வேண்டாம். நீங்கள் ஆயத்தம் என்றால் அவைகளை உடனடியாக நான் அனுப்பிவிடுகிறேன். உங்களுடைய தேசம், மொழி, பிறந்த மண் என்ற இவ்விடங்களும் எனக்குத் தெரியும். இவை எல்லாவற்றையும் உதறிவிட்டு நமது முன்னேற்றத்தையே நாம் பார்க்கவேண்டும். நாட்டு முன்னேற்றத்தைப் பலர் பார்க்கிறார்கள். ஒரு காலத்தில் அப்படி நாடு முன்னேறினால் மீண்டும் நாங்களும் எங்கள் முன்னேற்றத்துடன் நாடு திரும்பலாம் தானே.

கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு மடித்து சேர்த்துப் பொக்கட்டுக்குள் வைத்துவிட்டு தனது கண்ணாடியைக் கழட்டி கூட்டிற்குள் வைத்துக் கொண்டு தயா மாஸ்டர் தனக்குள்ளேயே சிரித்தார்.

'என்ன சேர் உங்களுக்குள்ளேயே சிரிக்கிறீர்கள்' வந்து கொண்டே மில் அன்னசோதி ரீச்சர் கேட்டார்.

'ஒன்றுமில்லை மில்; என்னுடைய தம்பி எனக்குப் புத்தி சொல்லுற மாதிரிக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறான். அதுதான் எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது'

'உங்கட தம்பி எண்டா... கவிஸிலயோ எங்கேயோ இருக்கிறார் என்று சொன்னீங்க அவரைப் பற்றியா சொல்லுறீங்கள்?'

'ஓம் ரீச்சர் அவன்தான்..... அவன் சொல்லுறதும் ஒருவிதத்தில் சரிதான். இஞ்சயுள்ள இந்தப் பொருளாதாரச் சிக்கலுக்கெவாழ்க்கை நடத்திறதை விட்டிட்டு அங்க போயிட்டாலும் பறுவாயில்லைத்தான்'

அடுத்த பாடம் தொடங்குவதற்கான மணி அடிக்கவே இரு

வரும் எழுந்து வகுப்பறைகளுக்குச் சென்றார்கள்.

தான் தம்பியின் கடிதத்தைப் படித்தவுடன் ஏற்பட்ட உணர்ச்சியில் அன்னசோதி ரீச்சரிடம் கூறிய வார்த்தைகளை நினைத்துத் தயா மாஸ்டர் தன்னையே நொந்து கொண்டார். வெளிநாடு போபவர்களுக்கு இந்த மண், மொழி, கலாச்சாரப் பற்று எதுவும் கிடையாது என்று கூறிய வாதம் நினைவு வரவே மேலும் அவருக்கு வேட்கம் தலைதூக்கியது.

'இந்தக் கடிதத்தை எப்படி என் மனைவிக்குக் காட்டுவது? அம்மாவே பக்கத்து வீட்டு ரீவி, டெக், தேடியோர், ரூசன் சென்று களைக் காட்டி, என்னையும் வெளி நாட்டுக்குப் போகும்படி தூண்டுபவள். ஏதாவது எனக்கும் அவளுக்கும் சண்டை என்று வந்து விட்டால் அது இந்த வெளி நாட்டு உள்நாட்டுச் சண்டையாகத்தான் இருக்கும். என்னுடைய அம்மாவுக்கு மட்டும் நான் வெளி நாடு போறது விருப்பமில்லை. ஏனென்தா இரண்டு ஆம்பிளைப் பிள்ளையில் ஒண்டெண்டாவது தன்ர கடைசிக் காலத்தில தனக்குப் பக்கத்தில் இருக்க வேணும் என்கிறது அவாவடை ஆணை! என்று யோசித்தவாறு தயா மாஸ்டர் பாடசாலை முடிந்து தனது சயிக்கினை விட்டை நோக்கி மிதித்தார்.

'கௌரி, இண்டைக்கு ஸ்கூலுக்குப் போட்ட சேட்டுக்க தம்பியின்ர கடிதம் இருக்கு எடுத்துப் பார்'

சாய்வு நாற்காலியில் இருந்து தேனீரை அருந்தியவாறு மனைவியிடம் தயா மாஸ்டர் கூறினார். மகன் முரளியும் சூப்பிப் போத்தலில் தேனீருடன் வந்து தந்தையின் மடியில் ஏறினான்.

'உங்கட தம்பி உண்மையைத்தானே எழுதி இருக்கிறார். அந்தச் சின்னப் பெடியனுக்கு இருக்கிற புத்தி கூட உங்களுக்கு இல்லை. அதுவும் நீங்க வெளிக் கிடுகிறதெண்டால் தான் காசு அனுப்புகிறாராம். சும்மா இஞ்ச ஆயிரத்தைஞ்ஞாறு ரூபாவுக்கு வீடு ஏன் மட்டை அடிக்கிறீங்கள்? அங்க பாருங்க அவள் வசந்தாவின் புருஷன் ஜேர்மன் போய் ஒரு வருஷம் கூட ஆகவில்லை அதுக்கிடையில் அவளட விட்டப் பாருங்க. கோடல்வரன் வீடு மாதிரி இருக்கு. இந்த வேலையை மூன்று மூன்று விட்டுட்டு எங்கயாவது வெளியில் போய்க் கப்பா'

மனைவியின் வழமையான பல்லவிக்கு இந்தக் கடிதம் தாளம் சேர்த்தது போல் அமைந்து விட்டது.

'எனக்கு நீ இந்தக் கடிதத்தைப் படிக்கேக்கையே இப்படி ஒரு பெரிய புராணம் பாடுவாய் என்று தெரியும்' இந்தா கௌரி, நீ சொல்லுறதும் சரிதான். ஆனால் அதுக்குக் காலம் பிந்தி யிற்றுது. நான் போறதெண்டால் யூனிவேர்சிறியால வெளியில் வந்த உடன போயிருக்க வேண்டும். இனிமேல் வேலையில்லை. அப்பிடிப் போனா எங்காவது அகதிக் காம்பில போய் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்க வேண்டியதுதான். அதை விட்டு இஞ்ச இருக்கிறது இப்ப பரவாயில்லை. சரி வெளிநாடு போயாச்சு போயிற்று வந்து இங்க என்ன செய்கிறது? பிறகு உத்தியோகம் எடுக்க ஏலுமா? எனக்குத் தெரிஞ்சு எத்தனை உத்தியோகக் காரர்கள் வேலையை விட்டுட்டுப் போய் அங்கையும் சரிவராமல் பிறகு இங்கையும் வந்து வேலை வெட்டி இல்லாததையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். என்னையும் அப்பிடியா நிக்கச் சொல்கிறாய்?

உள்ளூர் ஆத்திரத்துடனும் சற்று நிதானமாகவும் தயா மாஸ்டர் கூறினார்.

'நான் இப்ப எங்களுக்கு இருக்கிற கஸ்டத்துக்கும், மற்றுக்கள் இருக்கிறதையும் பார்த்துத்தான் இப்பிடிச் சொன்னான். அதுக்கேன் இப்ப கோபிக்கிற மாதிரிக் கதைக்கிறீங்கள்?'

அழாக் குறையாக மனைவி கூறினார்.

'இப்ப நீ ஏன் கௌரி அழுகிற? இப்ப நான் என்ன சொல்லியிற்றேன்! ஏதோ சாப்பாட்டுக்கு நமக்குக் குறைவில்லைத்தானே. அதிலயாவது நாம் திருப்திப்படுவம். இன்னுமொரு முக்கிய விஷயத்தை உனக்குச் சொல்லுறேன். நீ சும்மா ஆயிரத்தைஞ்ஞாறு ரூபா வாத்தியார் வேலை யெண்டு மட்டும் சொல்லுறாய், அதுக்குப் பிறகாலத்தில சாகும் வரைக்கும் பென்சன் கிடைக்கும்ல்லவா? நான் இல்லாத காலத்திலும் கூட உனக்கும் அது கிடைக்கும்.

'எனக்கும் அது தெரியும். பின்னர் என்னத்துக்கு' இந்த உத்தியோகத்தை நம்பிறது? இது ஒண்டு தானே இதில உன்னலாபம். எங்கட வள்ளியம்மை மாமியைப் பார்த்திங்களா? செத்த பிறகும் ஆற்ற உதவியும் இல்லாமல் மாமாட பென்சனை எடுத்துக் காலை நீட்டிக்கொண்டு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

இவருடைய குடான விவாதங்களும் மெல்ல மெல்லத் தனியத் தொடங்கியது.

'நான் ஒருக்கா அம்மன் கோயிலடிப் பக்கம் போய்ட்டு வாறன்'

அந்தத் தீவின் தெற்குக் கரையில் அயர்ந்திருக்கும் கண்

ஊரை அம்மன் ஆலயத்தை நோக்கி தயாநிதி மாஸ்டர் சயிக்கினில் சென்றார்.

★

'கெளரி அக்கா! கெளரி அக்கா! இண்டைக்கு யாழ்ப்பாணத்தில சரியான குழப்பமாம். ஆமி வெளியில வந்து கள பேரைச் சுட்டுப் போட்டுதாம். எங்கட அப்பு யாழ்ப்பாணம் வெளிக்கிட்டு போக ஏலாமல் வங்களாவடி மட்டும் போயிற்று திரும்பி வந்திட்டார். பக்கத்து வீட்டுச் சாந்தி பதைபதைப்புடன் வந்து கூறினான்.

'ஐயோ சாந்தி. காலையில் இவர் போயிற்றார். என்ன நடந்ததுதோ எனக்குப் பயமாயிருக்கு. என்று கூறிய கெளரிக்குக் கையும் ஒடவில்லை, காலும் ஒடவில்லை. கணவனின் சிந்தனையிலேயே ஆழ்ந்து இருந்தான்.

அன்று மாலையாகியும் தயாநிதி மாஸ்டர் வீட்டுக்கு வரவில்லை. இரவு வரவே. கெளரியின் இதயத்திலும் இருள் கவ்வத் தொடங்கியது.

இரவு ஒன்பது மணி வானெலிச் செய்தியில் பண்ணைப் பாவத்துக்கு அண்மையில் நான்கு பயங்கரவாதிகள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள். இவர்கள் நால்வரும் இயக்கத்தின் முக்கியஸ்தர்கள் என்று கூறியது.

'ஐயோ என்றை இவரும் இதுக்க அம்பிட்டாரோ. அவரையும் பயங்கரவாதி என்று தான் சொல்லினம் போல'

கெளரி தலையில் அடித்துக் கூக்குரல் இட்டுக் குன்றத் தொடங்கினான்.

யாழ்ப்பாண வைத்தியசாலையில் பிரேதம் கிடக்குதாம் என்ற செய்தியையும் தொடர்ந்து அந்த வானெலி கூறியது:

நன்றி

27-6-86 அன்று எனது 59 வது பிறந்த தினத்தன்று நேரில்வந்து வாழ்த்திய, வாழ்த்து அட்டைகள், கடிதங்கள், தந்திகள் அனுப்பிய சகல இலக்கிய நல் நெஞ்சங்களுக்கும் எனது இதயங்கனிந்த நன்றிகளை உரித்தாக்கிக் கொள்ளுகின்றேன்.

— டொமினிக் ஜீவா

மறுநாள் காலை அமுலகைக் குரலோடு அந்த வைத்தியசாலைக்குக் கெளரி போனான். பிரேத அறையில் கிடத்தப்பட்டிருந்த இறந்த உடல்களில் தயாநிதி மாஸ்டருடையதும் ஒன்று. இதைப் பார்த்த கெளரி அப்படியே மயங்கி அந்த வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டான்.

'பொடியை நீங்கள் கொண்டுபோய்த் தகனம் செய்வதென்றால், இவர் பயங்கரவாதி என்று ஒப்புக் கொண்டு கையொப்பம் இட்டுத்தர வேண்டும். இல்லையென்றால் நாங்கள் தகனக்கிரிகைகளைச் செய்வோம். இதுதான் எங்கடை சட்டம்.

அந்த வைத்தியசாலை வளவுக்குள் பொறுப்பாக நின்று படையினரில் ஒருவன் கூறினான்.

'சரி, பயங்கரவாதிகள்' என்று கூறிக் கையெழுத்திட்டு தயாநிதி மாஸ்டரின் உடலை வெளியில் எடுத்தார்கள். அவருடைய படிப்பு, உத்தியோகம், சேவைக்காலம், பென்சன் எல்லாம் மறைந்து அவரும் பயங்கரவாதி என்ற முத்திரை குத்தப்பட்டு நாட்டின் பொதுசனத் தொடர்பு சாதனங்களில் தயாநிதி மாஸ்டர் இடம் பெற்றார்.

வெடிவெடி ஏழு இஞ்சிச் சன்னங்களும்

செங்கை ஆழியான்

கூடிக் குறைந்தால் பன்னிரண்டு வயது இருக்கும். முகத்தில் இனந்தெரியாத சோகம், தேமலாக அப்பீக் கவிந்திருக்க, வயதுக்கு மீறிய பெருந்தன்மையும், பொறுப்பும் விழிகளில் தெறிக்கும். புலரா ஓர் அதிகார வேளையில், வீட்டு வாசலில் அவனை நான் கண்டேன். மதினுக்கு மேல் பூத்துச் சிவிர்த்திருக்கும் மல்லிகைப் பூக்களை மொட்டுக்களோடு வீட்டார் விழித்து எழுவதற்கு முன்னரே ஓடித்துச் சென்று, மாலை கட்டுபவர்களுக்கு விற்கும் சிறுவர்களில் ஒருவனாக எனக்கு அவன் தென்படவில்லை.

அரைக் காற்சட்டையும், கிழிந்த பெணியனுமாக, பரட்டையாகப் பறக்கும் தலைமயிர் சிலம்பிக் கிடக்க, தோளில் சாக்கு ஒன்றைச் சுமந்தபடி அவன் என் முன் நின்றிருந்தான். சாக்கில் கிடந்த பொருட்களின் பாரத்தில், வலது பிஞ்சுத் தோள் ஒருபுறம் சரிந்து கிடந்தது.

'சேர்.....' என்றான்; குரலில் பணிவும் இனிமையும் சேர்ந்து ஒலித்தது.

'என்ன?'

'வெறும் போத்தல்கள் விக் கிறதுக்கு இருக்கா...'

'இருக்கு'

'தாங்கோ சேர்..... நல்ல விலை தருகிறேன்'

அவனை வியப்புடன் ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன். வெற்றுப் போத்தல்கள் பல சிறிதும் பெரிதுமாக மூலையில் குவித்து கிடக்கின்றன. நல்ல விலையாக கிடைக்கப் போகிறது?

அவன் அப் போத்தல்களை வகைமாதிரியாகத் தரம்பிரித்து வைத்தான்.

'இந்தச் சாராயப் போத்தல்களுக்கு நான்கு ரூபாய்ப்படி தாறன்.....'

'நான்கு ரூபாவா? அண்டைக்கு ஒருத்தன் இரண்டு ரூபா கேட்டான்?'

'அது எனக்குத் தெரியாது சேர். நான் நான்கு ரூபா தாறன் இந்த மைப் போத்தல்களுக்கு இருபத்தைந்து சதப்படி தாறன்'

'அண்டைக்கு வந்தவன் பத்துச் சதம் கேட்டானே?.....'

எனக்கு அந்தப் பையன் மீது இரக்கம் ஏற்பட்டது. பரிதாபமாக அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன்.

'தம்பி, உனக்கு விலையள் தெரியாது போல இருக்குது. உப்பிடி வாங்கி எக்கணம் எப்படி விற்கப் போறாய்? நட்டப் படப் போறாய்?

'இல்லை சேர்..... இந்த விலைக்கு வாங்கினாலும் சாராயப் போத்தலில் ஒரு ரூபாவும், மைப் போத்தலில் பத்துச் சதமும் கிடைக்கும் சேர். அநியாய விலைக்கு வாங்கக் கூடாது சேர், அந்தக் காசு தங்காது'

அவன் மீது எனக்கு ஒருவித மதிப்புத் தோன்றுவதை உணர்ந்தேன்.

சரி எடுத்துக் கொள்..... உனக்கு என்ன பெயர்?

'வேலு' என்றான் அவன்.

'அப்பா அம்மா?

அவன் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தபோது, விழிகள் கலங்கியிருப்பது தெரிந்தது. 'தலையைக் குனிந்து கொண்டபடி, போத்தல்களைச் சாக்கினுள் அடுக்கிய வாறு மெதுவாகச் சொன்னான்.

'வவுனியாவில் குடியிருப்புக்கு வந்த ஆமிக்காரர் ஐயாவைச் சுட்டுச் சாக்காட்டியப் போட்டினம். அம்மாவுக்கும் இடுப்பில குட்டுக்காயம். நாங்கள் இங்கை ஓடிவந்திட்டம். ரெண்டு தங்கச்சி ஒரு தம்பி. நான்தான் உழைச்சு அவங்களைக் காப்பாத்துறன்.

நான் இரக்கத்தோடு அவனைப் பார்த்து ஆறுதல் கூற முயன்றேன். இந்த இளம் வயதில் இப்படி ஒரு சுமையா? அவனை ஒத்த சிறுவர்கள் கவலை யின்றி ஓடியாடி, படித்துத் திரிகின்ற வயதில், குடும்பப் பாரத்தைச் சுமக்க முடியாத இளம் குழந்தை..... சிட்டுக்குருவியின் தலையில் பனம்பழத்தை வைத்ததுபோல..... சுமை: இறக்கி வைக்க முடியாத சுமை.

என்ன அநியாயம்?

'இந்தப் போத்தல்களுக்கு நீ காசு தரவேண்டாம்'

அவன் என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். என் இரக்கத்தை அவன் வேண்டவில்லை.

சாக்கினுள் அடுக்கிய போத்தல்களை ஒவ்வொன்றாக வெளியே எடுத்து வைக்க முயன்றான்.

'பொறு ..' என்று அதட்டினேன்.

'சும்மா எனக்கு வேணும் சேர்..

'சரி, சரி காசு கொடு'

என் மனதில் அவன் ஒரு படி உயர்ந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

ஒரு நூயிற்றுக்கிழமை பின்னரே 'கேற்'றடியில் நின்று குந்த போது, வேலுவை மீண்டும் சந்தித்தேன். பழைய ஒரு சயிக்கிலில் வந்து என் அருகில் குதித்து இறங்கினான். சயிக்கிலின் கரியவில் ஒரு பெட்டி. அதனுள் பழைய இரும்புச் சாமான்கள்.

'என்ன வேலு, போத்தல் வியாபாரம் விட்டிட்டியா?'

'இல்லை சேர். இந்த ஏரியாவில் இருந்த போத்தல்கள் எல்லாம் வாங்கிட்டன். அதனால் இப்ப பழைய இரும்பு வாங்குறன், இருக்கா சேர்'

'உது ஆருடைய சயிக்கில்?'

'கடை முதலாளியின்ரை வாடகைதான். இருக்கா சேர்?'

'என்ன?'

'பழைய இரும்பு, சும்பி சல்வனைஸ்ட் பைப்புகள்'

'நீயே வளவுக்கை கிடந்தால் பார்த்துப் பொறுக்கி எடு'

என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. என் வளவுக்குள் கிடந்த உதவாத இரும்புப் பொருட்களைத் தேடிப் பொறுக்கி ஒரு சிறு குவிபலாகக் குவித்துவிட்டான். கணக்கிட்டு நூறு ரூபா தந்த போது நான் வியந்துபோனேன்.

'நீ உருப்படமாட்டாய்.....' என்று அவனைச் செல்லமாகத் திட்டினேன். 'வேலு, பவுடர் டப்பாக்கள் வாங்கிறார்கள்; என்எட்டை ஐந்தாறு கிடக்குத் தரவே?'

அவன் வேகமாகக் குறுக்கிட்டான்.

'ஒருக்காலும் பவுடர் டப்பாக்களை விக்காதீங்கள். சேர். அவங்கள் அதுகளை வாங்கி, அதுகளுக்குள்ள கண்ட கண்ட மாக்களை நிரப்பி, பவுடர் என விற் கிறார்கள், அநியாயம்!'

நான் விக்கித்து நின்றேன்.

'இரும்பு வாங்கி முடிந்த பிறகு என்ன செய்வாய்?'

'பழைய அலுமினியம் வாங்குவேன். அடுத்த முறை வாறன் எடுத்து வையுங்க சேர்'

நான் சிரித்தேன்.

முன்றும் தடவை அவன் என் வீட்டிற்கு வந்து, ஓட்டையாகி மூலையில் ஒதுங்கிக் கிடந்த அலுமினியப் பாத்திரங்களை வாங்கிச் சென்றான்.

'எப்படி வேலு?'

'இப்ப பரவாயில்லை சேர்... பட்டினி கிடக்காமல் சாப்பிடுகிறம். அம்மாவுக்கும் கொஞ்சம் சுகம். அரிசி இடிக்கப் போறா. தங்கச்சிமாரும் தம்பியும் பன் வீக்குப் போகினம்'

'நீ போகவில்லையா?'

'நானா? நான் போகாட்டில் தான் அவை போக முடியும் சேர்'

அவன் புறப்படும்போது கூறினான்:

'நானாக்கு வாறன் சேர், உங்களிடம் விற்பதற்கு இன்னொரு பொருள் இருக்கிறது..... இப்ப என்னிடம் காசு போதாது. நானாக்கு வாறன்'

வேலு, நிலலடா..... என்னைண்டு சொல்லு. காசில்லாட்டில் பரவாயில்லை. பிறகு தருவாய்தானே?'

'உங்கட கராய்ச்சுக்கு வெணியில ஒரு பழைய கார் ரேடியேற்றர் கிடக்குது. செம்பு ரேடியேற்றர், நல்ல விலைக்கு விக்கலாம்'

'அது கூடாதென்று எறிஞ்சு விட்டிருக்கிறன். நீ வேணும்என்றால் எடுத்துக் கொண்டு போ ..'

'அது நூறு ரூபாவுக்கு மேல போகும் சேர், நானாக்கு வந்து வாங்கிறன்' என்றபடி அவன் சயிக்கிலில் தாவி ஏறி, மறைந்தான்.

'நல்ல பையன் .. பொறுப்பான பையன்'

மறுநாள் வந்து வாங்கிப் போனான்.

'போத்தல் வியாபாரம், பழைய இரும்பு வியாபாரம், அலுமினிய வியாபாரம் ரேடியேற்றர் வியாபாரம் எல்லாம் பார்த்திட்டாய், இனி என்ன செய்யப் போறாய்?.....' என்று கேட்டேன்; 'ஏரியாவை மாத்தப் போறியா?'

அவன் சிரித்தான்.

'தொழிலா இல்லை சேர்? கொஞ்ச நானாக்கு கண்ணாட்டிடி

நகைக் கடைகளுக்கு முன்னால் உள்ள வீதிகளைத் துடைத்து மண் அள்ளப் போறன் அள்ளிக் குடுத்தால் நல்ல கூலி தருவினம்'

'ஏன் அந்த மண்?'

'சிந்திற் பவுண் தூள் அதுக் குள்ள டிடக்குதாம்'

மாலை வேலைகளில், நகைக் கடைகளுக்கு முன்னுள்ள வீதிகளை, பிறல்களினால் கூட்டிக் குவித்து, சாக்குகளில் மண் நிரப்பி எடுத்துச் செல்வதை நான் கண்டிருக்கின்றேன்.

'அது உனக்கு வேண்டாம். வேறு தொழில் பார்'

அவன் என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, 'சரி, சேர்.....' என்றான்.

யாழ்ப்பாண நகரம் திடீரெனக் கதிகலங்கியது. கோட்டைப் பக்கம் இருந்து வெடித்த ஒரு குண்டின் சத்தம், நகரத்தில் நின்றிருந்த மக்களை கிவிகொள்ள வைத்தது. வாகனங்கள் விரைந்து மறைந்தன. கணப்பொழுதில் யாழ்ப்பாண நகரம் வெறிச் சோடிப் போனது.

கடை ஒன்றினுள் பாதுகாப்பாகப் பதுங்கி இருந்த நான். வேகமாக ஓடி வந்தேன். வீதியில் எவரையும் காணவில்லை. மரக்கறிச் சந்தையில் நின்றிருந்த மரத்தின் பின்னால் ஒருவன் பதுங்குவதைக் கண்டேன், பயத்துடன் பார்த்தபோது, அவன் வேறு எனத் தெரிந்தது. பாவம் அகப் பட்டுக் கொண்டானோ?

'வேலு..... ஓடிவா..... ஷைல் அடிக்கப் போறார்கள். ஹெலிக்கொப்டர் சத்தமும் கேட்குது. சுடப்போறார்கள் ஓடி வாடா.....'

'நீங்க போங்க, சேர்..... கெழியா ஓடிப் போகக் சேர்...'

'அடங்காத கோபத்துடன் நான் அவனை நோக்கி ஓடிப் போனேன்.

'உனக்கென்ன விசரர்... வாடா ஷைல் அடிக்கப் போறார்கள் ஹெலியில் இருந்து சுடுகிற சன்னங்கள், ஏழு இஞ்சி நீளத்தில, தெரியுமே..... வா.....'

அவன் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டுத் தலை குனிந்தான்.

'அதுக்காகத்தான் காத்திருக்கிறேன், சேர்.....'

நான் புரியாமல் அவனைப் பார்த்தேன்.

'செல் விழுந்து சிதறினால், அதில இருந்து சிதறுகிற பித்தளைத் துண்டுகள், கொவிக்கொப்டர் சுடுகிற வெற்றுச் சன்ன பித்தளைக் கவர்கள், இவற்றைச் சேகரித்தால் நல்ல விலைக்கு விக்கலாம், சேர்'

ஷைல் என்பது என் மண்டைக்குள் சிதறுவது போல உணர்ந்தேன், தூரத்தில் ஹெலியின் சத்தம் எழுகிறது. ●

ஆழ்ந்த அனுதாபம்

மல்லிகை அச்சக்கொப்பாளரான திரு. கா. சந்திரசேகரம் அவர்களது தாயார் திருமதி கா. பொன்னுப்பிள்ளை சென்ற மாதம் பிற்பகுதியில் உருவில் காலமானார்.

அன்றாது இழப்பால் துக்க மடைந்திருக்கும் அவருக்கும் அன்றாது குடும்பத்தினருக்கும் மல்லிகை தனது ஆழ்ந்த துயரத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

— ஆசிரியர்

கால்மாட்டுச் சுழற்சிகள்

— சோலைக்கிளி

மயிலா நானொரு இறகை உதிர்த்திவிட்டுப் போவதற்கு? கண்ட இடத்திலும் நின்ற இடத்திலும் சூடு கரணையின்றிப் பேட்டோடு புணர்கின்ற பெரிய கழிசறை; செவற் கோழியா சூத்தாம் புட்டியில் திருவிவிட்டுத் திரிய?

என்னோடு எத்தனைபேர் மனக்குறுக்குத் தட்டினரோ? இதயத்தை அடவுவைத்து ஈக்கிற் சதையாட வெந்து புழுங்கி காயத்தில் சுடுந்ரை ஊற்றிக் கொண்டு ஒப்பாசி வைப்பனரோ?

உலகெங்கும் மேல்மண்ணைக் கீழ்மண்ணாய் மாற்றுகின்ற அநியாயம். எழுமின்ற சூரியனைத் துலாக்கலில் கட்டிவைத்து ஈவு இரக்கமின்றி உரிக்கின்ற அக்கிரமம்.

தாய்க்குப் பிள்ளையில்லை. பிள்ளைக்குத் தாயில்லை வாங்கும் இருதயத்தைப் பொருத்துகின்ற நவயுகத்தில் கோட்டைப் பாக்கும் துள்ளித்தான் தெறிக்கிறது.

சகிக்க முடியுதில்லை கண் மாணிக்கம் பார்க்குதில்லை பூரி மினுக்கி அலங்காரம் பன்னுகின்ற முகத்தில் ஓட்டறையைப் படியவிட்டு மாவிடர்கள் காலைத்தான் பேணுகின்றார் செருப்பணியும் அதற்குத்தான்; சிங்காரம் பண்ணி மருளுவதை யோசித்தால் ஒரு மல்லிப் பேயகைப்போல் மூளை கூழாகிறது.

கசாமல் ஒரு சொட்டுக் கவலையுமே இல்லாமல் சொன்னாலும் சொன்னான் நாற்றவாய் விஞ்ஞானி உலகம் உருண்டையென்று.....

விண்வெளியில் சமாதானம் நிலவினால்தான், மண்ணிலும்கில் சமாதானம் நிலவ முடியும் என்பதற்காக, சோவியத் யூனியன் முன் வைத்துள்ள ஆலோசனைகளை 'சரி' என ஏற்றுக் கொள்கின்றவர் அனைவரும், இதற்கு மாறாக வேறு மூன்றாவது வழி ஒன்று இருக்க முடியாது என்பதை மனதில் கொள்ள வேண்டும். சோவியத் யூனியனின் ஆலோசனைகளை எல்லாம், எடுத்த எடுப்பிலேயே 'கேண்டாம்' என நிராகரிப்பதும், அதைத் தொடர்ந்து மனித குலம் வாழ்வதா? சாவதா? என்ற தலையாய பிரச்சினை குறித்த சகல தகர்க்க நியாயங்களை, பொது அறிவை, பொறுப்பான அணுகு முறையை முழுகடிக்கும் வகையில் உடனடியாக பிரச்சாரத்தைக் கட்டவிழ்த்து விடுவதும், அமெரிக்கத் தலைவர்கள் மற்றும் மேற்கத்தியத் தலைவர்களது மோசமான முடிவாக இருந்து வருகிறது.

இந்த முறை அவர்களது போக்கு எப்படி இருக்கும்? வாழ்வு அனைத்தையும் விழுங்கத் துடிக்கும் ஒரு படுநாச மரணக் குழியை, தங்களுக்கும் இதர நாடுகளின் மக்களுக்கும் தோண்டுவதற்கு உதவியாக ஒரு லட்சம் கோடி டாலர் நிதி ஒதுக்கீட்டை அமெரிக்கர்கள் அனுமதிக்கப் போகிறார்களா? அத்தகைய படுகுழியைத் தோண்டுவதன் மூலம் மக்களின் பெருவாழ்வை பேரழிவு எதிர்நோக்கும் அபாயம் ஏற்பட்டுள்ளது.

ஒரு சர்வநாசப் படுகொலையை ஏற்படுத்தக்கூடிய வேட்டு பூமியில் வெடிக்கப்படலாம்: அது சங்கிவித் தொடர்பு போல அணுயுத்தத்தை மூட்டி உலகை கூறிக்கொண்டும். ஆனால், அத்தகைய அழிவு விண்வெளியிலிருந்து திடீரென ஏற்படக்கூடும். மனித ஆன்மா இல்லாத சூரிய வெப்பம் அதிகரிப்பதனால்கூட 'வெறி கொள்ளும்' அபாயம் உள்ள ஒரு செயற்கைக் கருவி மனித குலத்தில் வருவதற்குக் கட்டுப்படுத்தும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

'எஸ்டிஐ' எனப் பொதுவாக அழைக்கப்படும், விண்வெளிப் போருக்கான தயாரிப்பாக, சதா சர்வகாலமும் அணு குண்டு வெடிப்புச் சத்தம் லிவாடா பாலைவனத்தில் பூமிக்கடியில் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. எக்ஸ்ரே கதிரை அணு ஆயுதப் போரில் தகுந்த முறையில் பயன்படுத்துவதற்கான சோதனைகளே அவை. பூமிக்கு அடியில் உருவாக்கப்பட்டு வரும் அந்த மண்ணிலக நரகம், ஏதோ ஒரு பேரபாயத்தையே காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

என்றென்றைக்கும் 'விண்வெளிச் சமாதானத்தை' நிலைநாட்டுவதற்காக, மண்ணிலும்கில் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் ஒரு 'உலக விண்வெளி ஸ்தாபனத்தை' அமைக்க வேண்டும் என்பதற்காக சோவியத் யூனியன் முன் மொழிந்துள்ள ஆலோசனைகள் அத்தகைய புதிய சிந்தனைப் போக்கை உருவாக்குவதற்கான ஒரு படிக்கட்டாக விளங்குகிறது. *

தென்னிலங்கைத் தோழனுக்கு...

— புதுவை இரத்தினதுரை

நண்பா!
தெடுங்காலம் நாங்கள் முகம் கண்டு
முன்பு
வருடத்தில் மேமாத முதல் நாளிற்
சந்திப்போம்.
'புதிய நகரசபை முன்றலிலே.....'
செங்கொடிகள் தாங்கித் திரிவோம்.
தலைவர்கள்
எங்களுக்குத் தெரியாத— எத்தனையோ சொல்வார்கள்.
கைதட்டி ஆர்ப்பரித்துக் களிப்போம்.
பிரிந்திடுவோம்
பொய்யில்லா இந்தப் 'புரட்சிக் கனவு' களில்
மெய்மறந்து தூங்க மேமாதம் வரும்
அப்போ.....
மீண்டும் சந்திப்போம்.

வடக்கிருந்து பஸ்சில் வருவார்கள் தமிழர்கள்
கிழக்கிருந்து பஸ்சில் வருவார்கள் சோனகர்கள்
தெற்கிருந்து பஸ்சில் வருவார்கள் சிங்களவர்
எல்லாரும் சேர்ந்து
மேமாத முதல் நாளில்
'வர்க்கப் போர்' பற்றி வாதிடுவோம்.
புரட்சி பற்றித்
தர்க்கங்கள் செய்வோம்
'சமவுடமைச் சமுதாயம்'
பற்றிப் பறைவோம், பஸ்சேறித் திரும்பிடுவோம்
கற்பனையில் மீண்டும் களிப்போம்
இது வழக்கம்
வடக்கே.....
மாவலியின் வருகைக்குக் காத்திருந்து
துடக்காடிப் போனோம்
தோழா! உன்முகத்தைக்
கண்டு கனகாலம்

கவிதையிலே..... தேசிய நீர்
 மொண்டு குடித்ததுவும்,
 மேதினத்திற் கூடியதும்,
 உண்டன்றி,
 வர்க்க உறவெல்லாம் கற்பணையா?
 வந்துபார்.
 எங்கள் வடக்கும், கிழக்கதும்
 எந்தவிதமான இருள் சூழ்ந்து கிடக்கிறது
 அரச படைகளென்ற
 அரக்கர்களின் பிடியினிலே.....
 கரையும் தமிழ் நிலங்கள்
 கண்ணீர் தெறிகிறது.
 வெள்ளம்போற் பாய்ந்தார்கள்
 வெறியர்கள்.
 நாங்களதில்
 அள்ளுண்டு போனோம்.
 அடக்கு முறைக் குள்ளானோம்
 பிச்செறியப்பட்ட பிரேதங்கள்
 எங்குளது
 சூச்சொழுங்கையெங்கும்
 குடல்சரிந்த சடலங்கள்:
 பல்லாக்க கடித்துப் பதம்பார்த்த முலைகளுடன்
 எல்லாம் இழந்துவிட்ட இளம் வயதுக் கன்னியர்கள்
 சொன்னால் விளங்காது
 செவிக்குள் அடங்காது,
 என்னென்று இதையெழுதி
 எப்படித்தான் புரிய வைப்பேன்.
 சீனாவில் இருந்துவந்த 'சிவப்புப் பிரகரங்கள்'
 'லெனினின் சிந்தனைகள்'
 'மார்க்ஸின்' கட்டுரைகள்
 என்னிடத்தில் இப்போது இல்லை
 வீடெரிந்த,
 அந்தேரம்..... அவையும் அனலிற் கருகியன.
 உன்னிடத்தில் எல்லாம் உண்டு
 என எண்ணுகின்றேன்
 இன்றும் ஒருதடவை எடுத்துப் படித்துவிட்டு
 விதியிலே நின்று விளாக
 உதைபடுவாய்
 மேதினத்தில் நின்று முழங்கு
 கடுபடுவாய்
 தெற்கே உள்ளால் மட்டுமல்ல
 வடக்கே என்னாலும் முடியாது
 தேசிய நீரும்றுத் தேங்கியது
 எங்களின்மேல்
 பூசிய சாயம் கரைத்தது..... தோழா!
 இங்கோர் புதிய எழுச்சி எழுந்ததும்
 எங்களுக் கொன்றோர் நிலத்தை
 எல்லையிட விரும்பியதும்
 பூண்டோடெமையழிக்கப் புறப்பட்ட

ஆதிக்கக்,
 கூண்டை உடைக்க அன்றிக்
 குலோத்துகள் கதை சொல்லும்
 ஆண்ட பரம்பரையின் ஆட்சிக்காய் அல்ல இது
 முந்தி வெசாக்கால விடுமுறைக்கு
 நாள வகுவேன்.

சந்திப்பாய்,
 வீட்டிற் தடல்புடலாய்ச் சாப்பாடு
 தந்து மகிழ்வாய்..... தமிழனுக்குப் பாய்விடுத்து
 நித்திரைக்குப் போம்வரை
 நயருகில் பின்றிருப்பாய்

சித்திரையில்
 புதுவருடத் தினத்தில் நீ வருவாய்
 வந்தெங்கள் வீட்டில் வடை, தோசை என்றெல்லாம்
 உந்தனது ஆசைகளை உரைப்பாய்
 சாப்பிடுவாய்

ஆறு மணிக்கெல்லாம் அடிவளவுப் பணியினிலே
 ஊறிவரும் கண்ணை உறுஞ்சி மகிழ்ந்திடுவாய்
 எங்களுக்குள்
 பேதம் எதுவும் இருக்கவில்லை
 தங்கைச்சி என்றெயென் தாரத்தை நியழைப்பாய்
 இன்றிலைகள் ஒன்றும் இயலாத காரியங்கள்
 ஒன்றாகிப் போச்சு..... ஏனென்று புரிகிறதா?
 சிந்தித்துப் பார்
 நாங்கள் 'சிவப்பு விடிய' வெள்ளும்
 அந்தத் திருநாளை ஆவலுடன் பார்த்திருந்தோம்

பேதங்கள் அற்ற 'புரட்சி'க்காய்
 நாங்களென்றாய்
 வேதங்கள் சொன்னோம் விடியாமற் போனதுபார்
 எங்கோ..... யாரிடத்தோ.....
 எப்படியோ.....

ஒருதவறு
 இங்கே நடந்திருக்கு இது உனக்குப் புரிகிறதா?

எல்லாம் இழந்த பின்னர்
 எதுவுமற்ற நிலையினிற்றான்
 புகளாய்,
 சிறு புழுவாய், புறக்கணித்த வேளையிற்றான்
 பேச்சுக்கள்.....
 ஒப்பந்தப் பேரங்கள்
 என்றெம்மை
 ஏச்ச பின்பே
 எங்கள் இளைஞர்கள் எழுந்தார்கள்
 இன்றெழுந்த எங்கள் இளைஞர்கள்
 எங்களைப்போல்

நின்று கதைக்கவில்லை, நிறக்கொடிகள் ஏந்தவில்லை.
கட்சி அலுவலகக் காரியங்கள் பார்க்கவில்லை
அச்சகங்கள்,
பிரசுரிக்கும் ஆலயங்கள் தேடவில்லை

துச்சமென

இளமைச் சகங்களையே வீசிவிட்டுப்
பிச்செறிந்து கொண்டு புறப்பட்டார்
அவ்வளவே.

இதிலென்ன தவறு இருக்கிறது?

இல்லையெனும்

பதிலே எனக்குச் சரியென்று படுகிறது

ஒன்றாகப் பக்கத்தில்

உறங்கியதோர் சோதனைக்

கொன்றொழிக்கும் நோக்கம்

குடிக்கொண்டபின்

ஒன்றாய்ப்

பக்கத்தில் என்ன படுக்கை?

பிரிந்திடுதல்

தக்க செயல்தானே..... தவறென்ன?

முன்பெல்லாம்

சங்களவர்

தமிழர்

சோனகர்கள் என்றெல்லாம்

எங்களுக்குட் பேதம் எதுவுமில்லா சமுதாயப்

பெற்றுச்

சமதர்மப் பூமியதை உருவாக்கும்

கற்பனையில் முழுகிக் களித்தோம்

முடிந்ததுவா?

கந்தையாவோடு கருபண்டா கைகோர்த்துக்

குந்தியிருந்து

கூழ்குடிக்க எண்ணியது

வந்ததுவா?

பின்னர் வரையடிச்சு என்ன பயன்?

தத்துவங்கள் எல்லாமே சரி,

ஆனால்.....

நடைமுறைதான்

ஒத்துவரவில்லை. ஒன்றாகக் முடியவில்லை

இன்னும் முற்றாக இருக்குமா வேண்டியது!

உன்னால் முடிந்தால்.....

உன்னைப்போல் ஆயிரம்பேர்,

வீதிக்கு வீதி

வீட்டுக்கு வீடெல்லாம்

நீதிக்குப் பக்கமதாய் நிழல்விரித்து நிலலுங்கள்.

சோவியத் -- எதிர்ப்பு வெறிக்கு

செர்னோபிலை ஒரு சாக்காகப் பயன்படுத்த
அமெரிக்கா முயல்கிறது

விளதீமிர் ஆஸ்ட்ரோவ்ஸ்கி

செர்னோபில் அணுமின் நிலையத்தில் என்ன ஏற்பட்டது. அந்த
வீபத்தைச் சமாளிப்பதற்கு என்ன செய்யப்பட்டு வருகிறது என்
பது குறித்து அன்றாடம் டாஸ் செய்தி நிறுவனம் உலகிற்கு அறி
வித்து வருகிறது. வெளி நாடுகளிலிருந்து தான் நல்லெண்ணத்துடன்
கூடிய உதவியை சோவியத் யூனியன் மறுக்கவில்லை. சீகல், தரசாகி
ஆகிய அமெரிக்க டாக்டர்கள் இந்த நாட்டில் பணி புரிந்து வரு
கின்றனர். சர்வதேச அணுசக்தி நிறுவனத்தின் டைரக்டர் ஜென
ரல் ஹான்ஸ் பிளிக்ஸ்சும் சோவியத் யூனியனுக்கு வந்துள்ளார்.

ஆயினும், மற்றவர்களின் துர்ப்பாக்கியங்கள் குறித்து குதூகல
மடையவும், அவற்றைத் தம்முடைய சொந்த நலனுக்குப் பயன்
படுத்திக் கொள்ளவும் விரும்புகின்ற ஏராளமான நபர்கள் மேலை
நாடுகளில் இருக்கவே செய்கின்றனர். வெள்ளை மானிகையின் பிர
தம நிர்வாகி டொனால்டு ரீகன் போன்ற அமெரிக்க நிர்வாகத்தின்
சில அதிகாரிகள், விபத்துப் பற்றிய விரிவான தகவலை 'உலகிற்கு'
வழங்குவதற்குத் தயங்குவதாகச் சோவியத் யூனியன்மீது குற்
றம் சாட்டி வருகின்றனர். கென்னத் அடெல்மேன் என்பவர்,
'ஆயிரக்கணக்கானவர்கள்' இறந்துவிட்டார்கள் என்றும், பாதிக்கப்
பட்ட மற்றவர்களைப் பற்றிக் கணக்குத் தெரியவில்லை என்றும்
விரிவாக விளம்பி வருகிறார். சோவியத் யூனியன் கூறிவரும் புள்ளி
விவரங்களைப் பற்றி அவருக்கு அக்கறையில்லை. ஏனெனில், நிகழ்ச்
சிகளைப் பற்றிய அவருடைய கூற்றுக்கு 'கவர்ச்சிகரமான புள்ளி
விவரங்கள்' தேவைப்படுகின்றன. இல்லாவிட்டால் விபத்து ஏற்
பட்டதாகக் கருத முடியாது. அவருடைய திட்டம் முழுவதும்
நொறுங்கிவிடும்.

வாஷிங்டனில் தூண்டி விடப்படுகின்ற, மீண்டும் மீண்டும்
செய்யப்படுகிற இந்தப் பிரசாரத்தின் நோக்கம் என்ன? சோவியத்
யூனியனை நம்ப முடியாது, அணுசக்தியை சமாதான யூர்வமாக
உபயோகிக்கும் துறையில் அது ஒரு நம்ப முடியாத பங்காணி
என்று எப்படியாவது நிரூபிப்பதே அதன் நோக்கமாகும். சமா
தான யூர்வமான ஒரு விஷயத்திலே கூட முன்னேற்றம் ஏற்பட
வில்லை யன்றால், அணு ஆயுதங்களை ஒழிப்பதை நோக்கமாகக்
கொண்ட சரிபார்க்கத்தக்க உடன்பாடுகளைப் பற்றி அது எவ்வாறு
பேச முடியும் என்று கூறப்படுகிறது. வாஷிங்டன் தான் தொடர்ந்து
அணு ஆயுத சோதனைகளை நடத்தி வந்த போதிலும் (1985
ஆகஸ்டிலிருந்து அது நெவாடாவில் 10 அணு ஆயுத சோதனைகளை
நடத்தியுள்ளது) எல்லா அணு சோதனைகளின் மீதும் இரு தரப்பு
ஒத்திவைப்பை அமலாக்குவதை அது முறித்துள்ள போதிலும்,
செர்னோபிலை மற்றொரு சோவியத் எதிர்ப்பு வெறிப் பிரசாரத்திற்கு
ஒரு சாக்காக உபயோகப்படுத்துவதற்கு அது முயல்கின்றது.

அமெரிக்க சுப்ரீம் கோர்ட்டின் நீதிபதி டபிள்யூ டக்ளஸ், ஒரு சமயம் கம்யூனிச - எதிர்ப்பு நீடித்து வருகிறது; சினர் அது பற்றியே பித்துப்பிடித்துள்ளனர் என்று கூறினார். ஒரு தேசம் என்ற வகையில் அமெரிக்கர்களும் இந்தப் பித்துப் பிடித்து அவ்வார்களே யானால் அது ஒரு சோக நிலைமையாகிவிடும். ஏனெனில் அப்படி ஏற்படும் பட்சத்தில், அவர்கள் மனநோய்க்கு ஆளாகி அழிவுக்குள் ளாவார்கள் என்று அவர் மேலும் கூறினார். திருவாளர் ரீகன், துல்லியமாக இந்த வகைப்பட்ட மனநோய்க்குத்தான் அடிமையாகி இருக்கிறார். பல அமெரிக்கர்களுக்கு, அமெரிக்கர்கள் மட்டுமன்றி மற்றவர்களுக்கும் இந்த நோய் பிடிக்கச் செய்வதற்கு அவர் துடி யாய்த் துடிக்கிறார்.

விபத்தின் காரணங்களை ஆய்வு செய்வதற்கும், அதன் விளைவு களைப் போக்குவதற்கும் அனுப்பப்பட்ட சோவியத் அரசுக் கமிஷன் மக்களின் உயிரையும் ஆரோக்கியத்தையும் பாதுகாப்பதிலேயே பிரதான அக்கறை கொண்டுள்ளது. பரபரப்பை ஏற்படுத்துவது அதற்கு அவசியமில்லை. இந்த நிகழ்ச்சி சம்பந்தமாக சோவியத் யூனியன் ஓர் உயர் பொறுப்பு வாய்ந்த கண்ணோட்டத்தை மேற் கொண்டுள்ளது. ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சியிலிருந்து பெறவேண்டிய முடிவுகள் அவைவருக்கும், அணுமின் தொழிலின் வருங்காலத்திற்கும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை என்று அது புரிந்து கொள்கிறது.

செர்னோபில் அணுமின் நிலையம் என்ன கோட்பாடுகளின் அடிப் படையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளதோ, அவை நம்பகமானவையய கும் என்பதை மேலை நிபுணர்கள் அறிவார்கள். 1983 ஜூனில் வெளியிடப்பெற்ற சர்வதேச அணுசக்தி கமிஷனின் (இ. ஏ. டி. ஏ.) தஸ் ராபேஜுகளில் இது பதியப் பெற்றுள்ளது. அந்தக் கோட் பாடே விபத்துக்கு நேரடியான அல்லது மறைமுகமான காரணமாக முடியாது என்று மேலை நிபுணர்கள் மதிப்பிடுகின்றனர்.

மாஸ்கோவில் பத்திரிகை நிருபர்கள் கூட்டத்தில் பேசுகையில் சோவியத் அமைச்சரவையின் துணைத்தலைவரும் அரசுக்கமிஷனின் தலைவருமான போரிஸ் ஷெர்பினா, மிகவும் சாத்தியக் கூறில்லாத எனவே, யாரும் அறிந்திருக்க முடியாத கோளாறுகளினால் இந்த விபத்து ஏற்பட்டுள்ளது என்று கூறினார். இந்தக் கோளாறுகள் அணு உலையில் ஓர் இரசாயன வெடிப்பை ஏற்படுத்துவதற்கு இட்டுச் சென்றிருக்கக் கூடும். இதுதான் மிகவும் சாத்தியக்கூறு உடைய காரணமாக இருந்திருக்கலாம். கமிஷன் தன்னுடைய ஆய்வுகளை இன்னும் பூர்த்தி செய்யவில்லை; தன்னுடைய விவாதங் களை இன்னும் சமர்ப்பிக்கவில்லை.

பொது வாழ்வுப் பிரச்சனையின் மதிப்பீடுகளின்படி, அமெரிக்கா ின் அணுமின் நிலையங்களில்தான் 1983ல் அதிகபட்ச விபத்தக் கள் - 5,000 ஏற்பட்டன; அவற்றில் 247 விபத்துக்கள் மிகவும் கடுமையானவை என்று வர்ணிக்கப்பட்டன. ஆனால் இவை குறித்து சோவியத் யூனியன் குதூகலமடைந்ததாக யாரும் அறிந்ததில்லை. அணு சக்தியை சமாதான பூர்வமாக உபயோகப்படுத்துவதற்கே வருங்காலம் சார்ந்ததாகும். அதைப் பாதுகாப்பான முறையில் பயன்படுத்துவது உலகம் முழுவதிலுமுள்ள மக்கள் அக் கறை கொள்ளும் விஷயமும்

மலாமுட்

உலகளாவிய எழுத்தாளர்

காவல்நகரோன்

மறைந்த எழுத்தாளர் பேர் னுட் மலாமுட் சமீபகாலத்தில் வெளிவந்த மிகச் சிறந்த நாவல் களையும், சிறுகதைகளையும் எழு தியவர். நியூயோர்க் நகரில் உள்ள மன்ஹற்றன் தொடர் மாடி வீட்டில் தமது 71-ம் வயதில் காலமானார். அவர் பிர பலமடையக் காரணமாயிருந்தது 'இயற்கையானது' என்ற அவர் தம் நாவலும் (1952) அதை அடிப்படையாக வைத்துச் சமீ பத்தில் எழுந்த சினிமாப்படமும் ஆகும். அதில் இரு வேறு உல கத்தின் சிங்களத்தைக் காண லாம். அமெரிக்க 'பேஸ்போல்' பந்தாட்டப் புனைகதையும் பழைய ஆங்கிலப் பெளராணிக் கதையில் வரும் ஆர்தர் மன்னனின் கூட் டத்தார் தூய பாத்திரத்தைத் தேடிப்போன கதையும் கலந்துள் ளன, அதாவது தற்கால லௌ திக போராட்ட வாழ்க்கையும் மானிடத்தின் அழியாப் பெரும் இலட்சியத்தை நாடும் பாங்கும் ஒன்றிணைகின்றன. வி ரை வில் சிறப்பான நூல்களை எழுதினார். 1959ல் தேசிய புத்தகப் பரிசு பெற்ற 'மந்திரப் பீப்பா' என்ற அவரது முதற் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்தது. 1966ல் வெளிவந்த அவரது மிகச்சிறந்த நாவலான 'ஏற்பாடு செய்பவர்' (தல்: டீக்ஸர்) புலிதீஸர் பரிசு பெற்றது.

1914ல் புறாக்கினில் உள்ள புத்தகத்தைக் காணாத குடும்பம் ஒன்றில் பிறந்தவர் மலாமுட்.

அவரது பெற்றோர் ஒரு சில்ல ரைக் கடை வைத்திருந்தனர். அதனை அவரது இரண்டாம் நாவலான 'உதவியானி'ல் வரு ணிக்கிறார். நியூயோக் நகரக் கல்லூரியில் படித்த பின் உயர் நிலைப் பள்ளிகளில் மாலை வருப் புகளில் கற்பித்துக் கொண்டு கொலம்பியா பல்கலைக் கழகத் தில் எம். ஏ. பட்டம் பெற்றார். 1947ல் ஓரகன் மாநிலப் பல் கலைக் கழகத்தில் எழுதும் கலை யல்ப் போதிக்கும் விரிவுரையா ளர் ஆனார். அங்குதான் அவரது முதல் நான்கு நூல்கள் எழுதப் பட்டன. 1961 முதல் அவரது மரணம் வரை அவர் வேடவாந் திலுள்ள பெனிங்ரன் கல்லூரி யில் பகுதி நேர ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். தனிமையை நாடும் இயல்பினர். நியூயோக் நகரத்து இலக்கிய உலகைத் தவிர்ந்து வந்தார். ஆனால் ஐரோப்பாவில் அடிக்கடி சுற்றுப் பயணம் செய்வார். அவர் இறுதி நாட்களில் எழுதிய நாவல் ஒன்று முடிவு பெறவில்லை. அது பழைய மேற்குப் பிரதேசத்தில் ஒரு யூத ரின் வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கி தது. அது நூலுருவில் வெளி வரக் கூடும்.

வாழ்நாள் முழுவதும் அவர் நாவல், சிறுகதை ஆகிய இரு துறைகளிலும் மாறி மாறித் தம் ஆக்கத் திறனை வெளியிட்டார். அமெரிக்காவில் யூதரின் வாழ்க்கை நிகழ்ந்த மாநிலியை வருணக்கும் வகையில் குறியீடு. நீண்ட பெளராணிக உருவம் (அலெ

கறி) ஆகிய இரு முறைகளைப் பயன்படுத்தினார். ஆனால் அவர் 'ஒரு சிறுபான்மை இனத்தின் அவலங்களை மட்டும் சித்திரிக்கும், ஒடுங்கிய வட்டத்துக்குள் படைக்கும், குறுகிய எழுத்தாளர் அல்லர், உலகளாவிய கருத்துப் பரப்படைந்த படைப்பாளரே. அவர் தம் கதைகளில் கலந்தளித்த பல்சுவைகள், ஹாஸ்யம், அதீத கற்பனை உருவகம், கொடூரம் ஆகியன அளவில் வேறுபட்டவை. ஆயினும் அவரது கதைகள் சுட்டிக் காட்டுவது ஒரே விடயத்தை (தீம்) த்தான், அவரது நூல்கள் எழுப்பும் ஒரே வினா, 'எப்படி ஒரு மனிதன் தனக்கென ஒரு யுதிய வாழ்க்கையைச் சிருஷ்டிக்க முடியும்?' விடை எப்போதும் ஒன்றே; ஒருவன் தனிமை ததுயரம் ஆகியவைகளுக்கு ஊடாகத் தன் உள்ளே போரிடும் ஆசை, இலட்சியப் பிடிப்பு என்ற இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று வென்றுவிடாமல் சமநிலைப்படுத்தக் கற்றுக் கொள்கிறான். துன்பத்தின் மூலமாக மறுபிறவி எடுப்பது ஒர் அறநெறிக் கடமை என்ற ஒன்றே அவரது வெவ்வேறு வகையான பாத்திரங்களை இணைக்கின்றது. 'தஃபீக்ஸ' ரில் வரும் பிரதம பாத்திரம் ஒரு குவறிய யூதன், இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சொல்லொணாத துன்பங்களை அனுபவிக்கிறான். 'டப்ளின் வாழ்வுகள்' என்ற நாவலில் வருபவர் ஒரு வசதிபடைத்த எழுத்தாளர்; நடுவயதடைந்தவர்; தமது பனைவியிடம் சலிப்படைந்து வேறொரு இளம் பெண்ணின் கவர்ச்சிக்குத் தம் மனத்தில் இடம் அளிக்கிறார்.

மாலா முட் எழுதிய சிறு கதைகளுள் சில அமெரிக்க சிறு கதை இலக்கியம் உள்ளளவும் வாசகர்கள் உள்ளத்தில் இடம் பெறும் சிறப்பு வாய்ந்தவை.

உதாரணமாக, 'மூட்டர்கள் முதலில்' என்ற கதையில் 'திருவாளர் ஒவ்வொரு மனிதன்' வாழ்க்கையில் அடிபட்டு இறந்து கொண்டிருக்கிறான். ஆயினும் இறுதிவரை இருளுக்கும் ஒலிக் குமிடையில் நிகழும் இடையறாப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டே இருக்கிறான். பொதுவாக இலட்சிய உறுதியுடன் எழுதும் 'ஸீரியல்' எழுத்தாளரே எனினும் மலாமூட் சில வேளைகளில் வேடிக்கையான விடயங்களையும் கையாண்டிருக்கிறார். யூசர்கள் தம் இனம் அல்லாத மிலேச்சரிடையே வாழும்போது உண்டாகும் பிரச்சனைகளை நீண்ட உருவக்கதை மூலம் சொல்ல முயன்ற படைப்பு 'யூதப்பறவை' இதில் மிலேச்சரை யூதராயும், யூதரைப் பேசும் காகமாயும் காட்டியுள்ளார்.

சமீபத்தில் தமது கதைத் தொகுதி ஒன்றுக்குத் தாம் எழுதிய முகவுரை ஒன்றில் மலாமூட் கூறுகிறார்: எழுத்தாளன் தனது சொந்தப் பறக்கும் குதிரையில் ஏறிச் சவாரி செய்கிறான். அது பந்தய மைதானத்தில் திறமை காட்டாவிட்டாலும், அவன் அதில் அமர்ந்து வானில் உயர்கிறான். கீழே காட்சிவியப்பு அளிக்கிறது; அங்குமே அவன் சந்திக்கும் மனிதரும் அதிசயம் தருகின்றனர். கலை வாழ்க்கையைச் சிறப்பிக்கிறது. எமக்கு ரியதை அளந்து தருகிறது.

பறக்கும் குதிரை (பெகலஸ்) கிரேக்க பெளராணிக் கதையில் வருவது; கவிக்கற்பனை யின் ஆரோகணத்தைக் குறிப்பது. மண்ணிலிருந்து விண்ணுக்குக் கவிஞன் உயர்த்தும் கற்பனா சக்தியைக் குறிப்பது.

இவான் மினயேவ் இந்தியத் தேசியக் காங்கிரசின் முதல் மகாசபைக் கூட்டத்தில் பங்கெடுத்தவர்

இ. லியூஸ்தெர்னிக்

அநேகமாக இந்திய மாசாணங்கள் அனைத்தையும் சேர்ந்த தேசிய இயக்கத் தலைவர்கள் 198 ஆம் ஆண்டின் இறுதிவாக்கில் பம்பாயில் ஒன்று கூடினர். அங்குதான் நாட்டின் முதல் அரசியல் கட்சியான இந்தியத் தேசியக் காங்கிரசை நிறுவத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

அந்நாட்களில் இந்தியாவுக்கு மூன்றாம் முறையாக விஜயம் செய்திருந்த பீட்டர் ஸ்பர்க் பல்கலைக் கழகத்தின் பேராசிரியர் இவான் மினயேவ் பம்பாயில் இருந்தார்.

ரஷ்யாவிலும், இந்தியாவிலும், மேற்கு ஐரோப்பாவிலும் அறிஞர்களுக்குத் தெரிந்திருந்த தனிச் சிறப்புமிக்க ரஷ்ய இந்திய விவிலானரான இவான் மினயேவ் தமது ஆராய்ச்சி முழுவதையும் பண்டைக்கால இந்தியா மற்றும் அதன் வனமான கலாசாரப் பாரம்பரியம் ஆகியவற்றிலேயே ஈடுபடுத்தினார். ஆயினும் அவர் தமது காலத்தில் இந்தியாவின் சமூக - பொருளாதார கலாச்சார வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்து வந்த நிகழ்வுப் போக்குகளிலும் அக்கறை காட்டி வந்தார். அவர் தாம் இந்தியாவிலிருந்ததைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு மேற்கூறிய மகாசபைக் கூட்டத்திற்கும் சென்றார். மினயேவ் தமது

பயணம் பற்றிய அறிக்கையிலும் இந்தியாவில் தாம் மேற்கொண்ட இரண்டாவது மூன்றாவது பயணங்கள் பற்றிய கடைசிக் குறிப்புக்களிலும், வேறு சில நூல்களிலும், காங்கிரஸ் நிறுவப்பட்டிருந்த தருணத்தில் இந்தியாவில் நிலவிய நிலைமை பற்றி. முக்கியமாக அது உருவானதன் முக்கியத்துவத்தையும், அதன் விளைவுகளையும் பற்றி ஓரளவு விவிராக எழுதியுள்ளார்.

1870 ஆம் ஆண்டுகளின் இறுதியிலும், 1880 ஆம் ஆண்டுகளின் தொடக்கத்திலும் இந்தியாவில் நிலவிய அரசியல் நிலைமையைத் தெள்ளத் தெளிவாக வருணித்துள்ள மினயேவ், நாடு எங்கிலும் நிலவி வந்த கொந்தளிப்பையும், பிரிட்டிஷ் காலனி யாட்சியின் பால் வளர்ந்தோங்கி வந்த வெறுப்பையும் பற்றி எழுதியுள்ளார். பொதுவான அதிருப்பியைச் சகல மக்களும் வெளியிட்டனர். எங்குமும் முணு முணுப்பு இருந்தது. உள்நாட்டு மக்கள் அனைவரும் விட்டன் பிரடிவை (இந்தியாவின் அன்றைய பிரிட்டிஷ் வைஸ்ராய்) வெறுத்து வந்தனர் என்று குறிப்பிட்டார்.

தன்னிச்சையாக எழுந்த பிரிட்டிஷ் விரோதமான ஆயுதத் தாங்கிய நடவடிக்கைகளுக்கும் மினயேவின் கவனத்திலிருந்து தப்பி

வில்லை. உதாரணமாக அவர் வாகனேய் பட்டேயின் தலைமையில் மகாராஷ்டிரத்தில் நடந்த விவசாயிகள் எழுச்சி பற்றிக் குறிப்பிட்டார்.

இந்திய சமுதாயத்தின் பல் வேறு காலனியாதிக்க—எதிர்ப்பு இயக்கங்களும் ஒன்று சேரக் கூடிய சாத்தியப்பாட்டைக் குறித்து பிரிட்டிஷ் நிர்வாகம் அஞ்சியதாக மினேயவ் கூட்டிக் கூட்டியுள்ளார். பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் கூட்டாளிகத் தேடிக்கொள்ளும் முயற்சியில் எதிர்க்கட்சி இயக்கத்தையும், எந்தத் தீவிரமான மாற்றங்களையும் விரும்பாத. எனினும் அரசாங்கத்தின் பெரு நம்பிக்கையைப் பெறவும், அதேசமயத்தில் மிதவாதத்தன்மை கொண்ட அரசியல் சட்டச் சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய ஒரு திட்டத்தை முன்வைப்பதன் மூலம் நிர்வாகத்தல் பங்கெடுப்பதற்கான வாய்ப்புக்களைப் பெறவும் முடியும் என்று நம்பிக்கொண்டிருந்த அந்த இயக்கத்தின் தலைவர்களையும் வசப்படுத்தும் முயற்சியில் இறங்கத் தொடங்கினர்.

அறிவாளிகள் மத்தியில் தேசியப் பிரக்ஞை அதிகரித்திருந்ததையும் அவர்கள் தமது தயக்கத்தின் கடந்த காலத்தில் கூட்டிய அக்கறை அதிகரித்திருந்ததையும் அந்த இந்தியவியலாளர் எங்கணும் கண்டார். 'நாடு முழுவதும் அவர்களுக்கு பிரசார மேடையாக மாறியுள்ளது. அவர்கள் இந்தியாவெங்கணும் காட்சியளிக்கின்றனர்: அவர்களது சொற்பொழிவுகளும் எப்போதும் பாராட்டப்படுகின்றன. அவர்களது பத்திரிகைகளின் விற்பனை குறைவுதான். ஒரு சிலரே அவற்றுக்குச் சந்தா செலுத்துகின்றனர், எனினும்

பலர் அவற்றைப் படிக்கின்றனர். இந்தப் பத்திரிகைகளின் செல்வாக்குக்கு ஒரு புதிய தலைமுறை முழுவதுமே ஆட்பட்டு வருகிறது.

மினேயவ் மேலும் இவ்வாறு எழுதினர்: 'இந்தியாவில் இப்போது வெளியிடப்படுவதுபோல் இதற்கு முன் என்றுமே மராத்தா மற்றும் ராஜபுத்திரக் கதாபாத்திரங்களைப் பற்றி இத்தனை பல கிராமியக் கதைகள் என்றுமே வெளியிடப்படவில்லை, சிப்பாய்கலைத்தின் வரலாறு வங்காளி மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளது; கலக்காரர்கள் காவிய வீரர்களைப் போல் சித்திரிக்கப்படுகின்றனர். தனது பாபுக்களைக் கொண்ட கல்கத்தா, பிராங்க்குப் பார்ஸ் முக்கியமாக இருப்பது போல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக மாறி வருகிறது. இந்தப் பாபுக்கள் மக்களின் தலைவர்களாக மாறியுள்ளனர்.

இந்தியத் தேசியக் காங்கிரஸ் நிறுவப்பட்டதானது தேசபக்தியையும் ஒந்திய சமுதாயத்தின் ஒற்றுமைக்கான முயற்சியையும் வலுப்படுத்தியது என அவர் திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்தினார். 'ஒரே வட்சியங்களையும், அபிலாஷைகளையும், முறைகளையும் கொண்ட அரசியல் கருத்துக்களின் ஒத்த தன்மை, சமீப காலத்தில் படித்த இந்தியர்கள் மத்தியில் நிலவி வந்துள்ளது என்பது அபாரமானதாகும்'

மினேயவ் இந்தியாவின் பிரகாசமான வருங்காலத்திலும், வருங்காலத்தில் சர்வதேச அரங்கில் ஒரு பொருத்தமான ஸ்தானத்தை வகிக்கவிருக்கும் ஒரு வல்லரசு என்ற முறையில் அதன் புணர்வாழ்விலும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்.

எங்களுக்கென்ன குறை...?

— சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

கூன காலத்திற்குப் பிறகு ரவுன் பக்கம் வரவேண்டியதாயிற்று, பொன்னுத்துரையருக்கு, என்னவோ தெரியவில்லை அவருக்கு ரவுனுக்கு வருவதென்றால் சங்கடம்தான்.

திருவிழாக்கள் இல்லாத சாதாரண நேரங்களில் கோயிலுக்குப் போய் கவாமி கும்பிட அனுகமான எங்கடை ஆட்கள் விரும்பாதது போல அவருக்கும் ரவுனில நாட்டமில்லை.

என்ன செய்வது இந்தமுறை ஆண்பத்திரிக்குப் போக வேண்டிய தீர்ப்பந்தம்.

'ரவுனுக்குப் போறதும் ஏதோ கொலைக்களத்துக்குப் போற மாதிரி' என்று பஸ் எடுக்க சந்திக்கு வந்தபோது கூடநின்ற சின்னத்தம்பியிடம் சொன்னார்.

'ரவுனுக்குப் போனால் என்ன. ரோட்டில் நடந்தால் என்ன. தோட்டத்தில் வேலை செய்தால் என்ன. வீட்டில்தான் படுத்திருந்தாவது பாரன். எல்லாமே யாழ்ப்பாணத்து நடைமுறை வாழ்க்கையில் கொலைகளும் மாதிரிதான் என்று சொல்லி சிரித்த சின்னத்தம்பி. 'அலுவல் முடிஞ்சால் நின்று பிணக்கெடாமல் கெதியாய் கவனமாய் வந்து சேர்' எனவும் சொன்னார்.

அந்தக் காலத்தில நள்ளிரவு விவோ, அதிகாலையிலோ ரோட்டுத் தேசியாத கும்மிருட்டில்

சைக்கிளில் போய்வந்த இடங்களுக்கு இப்ப பகலில்கூட போக முடியவில்லை என்று யோசிக்கும் போது வருங்காலம் என்னமாதிரி இருக்கும்?

அன்றைக்குத் தோட்டத்துக்குப் போகாதது ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. கடைசி பின்னரமாக வது போக வேணும் என யோசித்து, பொதுவாக பொன்னுத்துரையர் விடியற் காலையில் எழுப்பி தோட்டத்துக்குப் போய் விட்டால் மாலை நேரத்து மங்கிய இருட்டுக்குப் பிறகுதான் வீட்டை வருவார்.

பிள்ளைகளில் மூன்று பெடியன்களும் குவைத், ஜேர்மனி, கவீர்சிலாந்து எனப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டார்கள். பெண்கள் மூவரில் இரண்டு பேர் தாலிக் கொடிகளுடன் ஜேர்மனி போய், ரேப் ரெக்கோடர் நாதஸ்வரங்களுடன் கவியாணம் முடித்து, பேத் டேக்குப் படங்கள் எடுத்து அனுப்பி, பேரப் பிள்ளைகளையும் பார்க்க வைத்து விட்டார்கள். பிறகென்ன.

பிள்ளைகள் அனுப்பும் காசுக்காக பாங்க்கும், காசு எடுக்கக் கோட்டைக்குமாகப் போய்வர கடைசிப் பெட்டை நிர்மலா இருக்கின்றார்.

எப்படியோ அவன் ஒவ்வொரு நாளும் வெளிநாட்டு புரோக்: அல்லது காவ்ஸ் கேட்

ரீ சேட். எப்போதாவது சாதி கட்டி முகத்தில் லட்சுமிசுரத்தை ரேஷல் பவுடர் திரையிட வேறு யும் கோலோன்கள் சகிதம் சர்வ அலங்காரம் நிரம்பியவளாக காலைப் புறப்பட்டு ஒரு இலுவலும் இல்லாவிட்டாலும் கடைசி தலைக்குக் கட்டும் ரிப்பனுக்காவது ரவுனுக்குப் போய், மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு வந்து, சாப்பிட்டு களைப்புத் தீர விடியோவும் பார்த்து, மிஞ்சிய நேரங்களில் கேற்றடியில் தூங்கவும் வழி செய்தாடி விட்டது.

அவளுடைய எதிர் காலத்துக்கும் பிரச்சனை இல்லை. லட்சுமிகளா? லட்சியவாதிகளா? எப்படியான உருவத்தில் எவ்வாறு கொண்டு வரவேண்டும் என்பதற்கும் சகல வளங்களும் இருக்கு.

பொன்னுத்துரையருக்குப் பிரச்சனை இல்லை. இனவாதம் கதைச்சுதான் அரசியல் வளர்க்க வேணும் என்பது போல தோட்டத்தில் உழைத்துத்தான் சாப்பிட வேண்டும் என்பது கட்டாய மல்ல.

ஆனாலும் தோட்டச்செய்கை அவரின் உயிரோடு கலந்துவிட்ட ஒன்று.

'ஐயாவுக்கு என்ன தெரியும்' என்று சொல்லிச் சிரிக்கும் நீர் மலர்?

'ஐயா முத்திரை ஒட்டுற இடத்தில் கையெழுத்துப் போடுவார். காசையும் சரியாய் எண்ணி எடுப்பீரா தெரியாது?' எனவும் கவலைப்படும் அவளின் நிலைப் பாட்டை எண்ணிப் பார்த்தால் பொன்னுத்துரையருக்கு மெளனமாக இருப்பதைத் தவிர வேறு வழி இருக்கவில்லை.

அன்றைக்குக் காலமையும்— 'ஒவ்வொரு நாளும் உங்களிடடைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கு. ஐயா, நாங்கள் சொல்லுவதை

வடிவாய் யாசித்துப் பாருங்கோ நல்லாய் விளங்கும்' என்று அவரை வற்புறுத்திய நிரம்லா, அவர் பேசாமல் இருப்பதைக் கண்டு, வாய்க்குள் முணு முணுத்துக் கொண்டு போய்விட்டாள். அவள் மாத்திரமா?

'ஐயா பேசாமல் இருங்கோ, ஏன் தோட்டத்தோடை கிடந்து மண்ணைத் கிண்டுறியள். நாங்கள் இவ்வளவு நல்லாய் வந்த பிறகும், செம்பாட்டு மண் வேட்டியோடை ரேட்டில் திரிஞ்சு எங்கடை மரியாதையைக் கெடுக்க வேணுமே'

'எங்கடை தகுதிகள் எல்லாதையும் மறந்து கூவிக்காரன் மாதிரி ஐயா திரியுற தீர்ச்சலைப் பார்த்தால் எங்கடை மண் என்ன பாடுபடும் என்று தெரியுமா? ஏதோ வஞ்சம் தீர்க்கிறவர் மாதிரி ஐயா ஏன் இப்படி இருக்கிறார்'

'ஐயாவின்ரை நினைப்பு இந்த யாழ்ப்பாணத்திலே இருக்கிற சணங்கள் எல்லாத்துக்குமாகத் தான் தான் தோட்டம் செய்யீறன். தான் செய்யாமல் விட்டால் சணங்கள் எல்லாம் சிவ பட்டினி என்று' இப்படி ஆத்திரமாகவும் கலியாகவும் கடிதங்கள் மேல் கடிதங்கள் எழுதித் தெரிந்தவர்கள் மூலம் சொல்லி அனுப்பி—

நிர்மலாவும் ஒரு தடவை. 'என்ன ஐயா நீங்கள். எனக்கு வெளியாசை போக வெட்கமாக இருக்கு. என்றை பிரென்ஸ் எல்லாம் என்னைப் பார்த்திட்டோ, என்றை வடிவையும். கொண்டிசையும் ரசித்தோ, உம்மடை அப்பா என்ன வெளிநாட்டிலையோ அல்லது இஞ்சினியரோ, டொக்டரோ என்று கேட்கினம். அப்பிடிக் கேட்கிற என்றை பிரென்சுக்கு என்றை ஐயா நீங்கள் தான் என்று நாள் எப்பிடிக்

காட்டுறது? சும்மா தோட்டம், தோட்டம் என்று சொல்லி வெளியால இருக்கிற அக்காமார் அண்ணைமாரின்ரை மரியாதை கெட வையாதேங்கோ' என்று சொல்லி கண்மை கரைய கொஞ்சம் கண்ணீரும் விட்டாள்.

இவை எல்லாம் எங்கள் நாட்டு அகிம்சைப் போராட்டங்கள் மாதிரிப் பயனற்றுப் போய் விட்டன.

நீங்கள் வெளிநாடு போகலாம், ஏன் சந்திரமண்டலத்திலும் பவனி வரலாம். பொருள் மேல் பொருள் சேர்த்து வசதிகளைத் தேடலாம். மாட மாளிகைகளை வாங்கலாம். ஆனால் என்னதான் நடந்தாலும் என்றை மண்ணை நான் நாளும் பொழுதும் சீவிக்கும் தோட்டத்தை என்னை இவ்வளவு நாட்களும் வாழவைத்து உங்களை ஜெர்மனிக்கும், கவிஸ்சிலாந்துக்கும், குவைத்துக்கும் போறதுக்கும், பெண்களை நகை சுமந்து லட்சங்களுடன் வெளிநாடு போக துணையாக இருந்த என் உயிரான செம்மண்ணை, என் உயிர் போகும் வரை விடமாட்டேன் என்று சொல்லி—

உங்களுக்குப் பிரச்சனை என்றால் என்னைத் தகப்பன் என்று சொல்ல வேண்டாம். ஆனால் என்னை என் மண்ணில் இருந்து பிரிக்க முடியாது என்று முடிவாகச் சொல்லி விட்டார். தனது தோட்டத்தை, அதில் விளையும் பயிர்களை நினைத்தால் அவருக்கு இனந தெரியாத நெகிழ்ச்சி உண்டாகிவிடும்.

பரம்பரை பரம்பரையாக அவர்கள் முன்னோர்கள் செய்து வந்த தோட்டத்திற்கு தானும் சின்னஞ்சிறுவனாக போய்வரத் தொடங்கியும், துலா இறைப்புக்காக துலாவினும். மிதியிலுமாக மாறி மாறி நின்று அப

காலைப் பொழுது தொடக்கம் இரவு வரை தோட்டத்தில் போராடி, வாழ்க்கையே தோட்டமாகி—

புகையிலை, வெங்காயம், சாமி, குரக்கள், மரவள்ளி, இராசவள்ளி என்று பயிர்வைத்து அடுத்த வீட்டில் இரவல் வாங்காமல் சுய தேவையால் தன் குடும்பத்தையும் வாழவைத்து ஏனையவர்களுக்கும் துணைபோய்—

யோசித்துப் பார்த்தால், சின்னப் பிள்ளையாக இருந்த காலத்தில் தோட்டத்துக்குப் போய் தகப்பனோடு கூட உதவி செய்து பொழுது போக்காட்டி, வாய்க்காலில் படுத்தி, அப்பிடிக் படுத்துக் கொண்டு இலை தெரியாமல் செம்மிய்ப்பேகய் இருக்கும் மினகாய்களைப் பார்த்து மெய் மறந்து—

அப்பிடிக்ப்பட்ட தன்னைத் தான் தோட்டத்தை விட்டுப் போட்டு பேசாமல் இருங்கோ என்று பிள்ளைகள் கேட்கினம்.

நினைத்துப் பார்த்தால் வேதனைதான் மிஞ்சும். ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்திட்டு பஸ் எடுக்க பஸ் ஸ்ராண்டுக்கு வரும்போது பொன்னுத்துரையருக்கு இதே நினைவாக இருந்தது.

பழக்க தோஷத்தால் பஸ் ஸ்ராண்டுக்கு வந்தால் பஸ் ஸ்ராண்டில் பஸ்கம் இல்லை. ஆட்களும் இல்லை. பஸ் ஸ்ராண்டைச் சுற்றி மினி பஸ்கள்.

'பஸ் வருமோ' என்று ஒரு வளைக் கேட்டால், 'பஸ் எங்கை வாரது. நிமிஷத்துக்கு ஒரு மினி பஸ் இருக்குத்தானே இதிலே நின்று ஏன் காய்வான்' என்று அவன் சொன்னான்.

நியூ மாக்கற்றைச் சுற்றி பேமன்றில் சணங்கள் கும்பலாக வெளிநாட்டுப் பொருட்கள்

வாங்க— எல்லாம் ஓமான், குவைத், கவிஸ், ஜெர்மன் பணங்களை?

மினிபல்சில் வசதியாகச் சீட் கிடைத்தது. காணியில் வரும் பொழுது நிர்க்கைடக் கஷ்டமாக இருந்தது.

மினிபல் புறப்பட்டு வளைந்து நெரியும் சனங்களுடன், ரவுண்ட் தாண்டி வெகுதூரம் வந்த பின்னர் தான். ரோட்டு கரையோரமாகப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தால் அந்தக் காலத்தில் அந்த ரோட்டுக் கரையைப் பார்ப்பதற்கே சந்தோஷமாக இருக்கும்.

புகையில்லக் கன்றுக் காலத்தில் எல்லாம் ஒரே மட்டமாக பச்சைப் பசை என்று அந்த அழகினை எதற்கு உவமை சொல்லுவது! அதேபோல வெங்காய போகத்தின் போதும், மரவள்ளி என்றால் குறைவா? அல்லது சாமி, குரக்கன்தான் சோடை போகுமா?

அந்த எழிச்சியும், மனநிறைவும் எங்கே போய்விட்டன. எங்கள் பொருளாதார நிலைமாதிரி அவையும் வளர்ச்சி பெற்று விட்டனவா?

தோட்டங்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. ஆனால் வெகுவாகக் குறைந்து விட்டன. பெரும்பாலான தோட்டங்களில் புதிய கட்டிடங்கள் உருவாகிக்கொண்டு இருக்கின்றன. அதில் ஒன்றும் குறைவில்லை.

செழிப்பான செம்மண்ணில் சீமெந்தும், கல்லும், மணலும் மூடுவது என்றால் பொன்னுத்துரையருக்கு நீணத்துப் பார்க்க வேண்டியாக இருந்தது. யாரை நொந்து என்ன பயன்.

நான் வளர்த்த பின்னையன் தன் தோட்டத்தால் வளர்ந்த

வர்கள், அந்தத் தோட்டத்து வருமானத்தால் வெளிநாடு போகும்படும் வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவைகளை பூர்த்தி செய்தவர்கள்.

அப்படிப் பட்டவர்களே தோட்டம் செய்யாமல் விடுங்கோ செம்பாட்டு மண்ணை வேண்டாம் என்று கடிதங்கள் எழுதும் போது, ஏனையவர்களை எப்படி குறை சொல்ல முடியும். சந்தியில் வந்து இறங்கி, சந்திக்கடையில் ஒரு கருட்டையும் பற்ற வைத்துக் கொண்டு வெய்யிலில் நடந்தார்.

வல்வெட்டித்துறைப் பக்கம் என்னவோ பிரச்சனையாம். தொடர்ந்து நூலைந்து மணித்தியாலங்களாய் ஒரே சத்தம் என்று கூட்டமாகப் பலபேர் நின்று கதைக்க, எந்தவிதப் பரபரப்பும் இல்லாமல் சனங்கள் திரிந்து யகாண்டிருந்தனர்.

முந்தி என்றால் எவ்வளவு தூரத்தாக்கு அப்பாலும் சின்னப் பிரச்சனை நடந்தாலும் இஞ்சை கடைகளைப் பூட்டிக் கொண்டு சனங்கள் ஒதுங்கி விடுவார்கள். இப்ப அப்படியா?

விமானத்தால் குண்டு போட்ட இடத்தையே அடுத்த சில நிமிடங்களில் சூழ்ந்து கொண்டு ஆராய முற்படும் நிலைக்கு வந்துவிட்ட சனங்கள்.

அரசியலிலும் ஏனைய துறைகளிலும் விழிப்புணர்ச்சி பெற்றால் மட்டும் போதுமா? முக்கியமான ஒன்றை எல்லோரும் மறந்துபோய் விடுகின்றார்கள்.

சிந்தனையைப் பட்டவராக அவர் வீட்டை அடைந்தபோது, ரவுண்டுக்குப் போய்விட்டு அவருக்கு முன்னதாகவே வீட்டை வந்திருந்த நிர்மலா—

'ஐயா கெதியாக வாங்கோ' என்று சந்தோஷமாகச் சொன்னது அவருக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது.

'என்ன பின்னே..' என்று கேட்டபடி வெளி விரும்பையில் இருந்த சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்தார்.

'பெரியண்ணரின் கடிதம் வந்திருக்கு' என்று நிர்மலா, 'என்னவாம்...'

'குட் நியூஸ் ஒன்று வந்திருக்கு. உங்களுக்குத்தான் வாசித்துக் காட்ட வேணும், வாசிக்கட்டே'

'கொஞ்சம் பொறு. இப்ப என்ன அவசரம். கொம்மா தேத்தண்ணியைக் கொண்டுவரட்டும்' என்று பொன்னுத்துரையர்.

அவரின் மனைவி தேனீருடன் வர, ஆறுதலாக அவர் குடிக்கும் வரை நிர்மலா கடிதத்துடன் காத்திருந்தார்.

'வாசிக்கட்டே' என பழைய படி கேட்க,

'நீ பெரிய கரைச்சல்' என்று சொன்ன பொன்னுத்துரையர் கடிதத்தைச் செவிமடுக்கத் தயாரானார்.

நீண்ட அந்தக் கடிதத்தை ரசனையில்லாமல் கேட்டார்.

ஐயாவுக்கு இனித்தான் விசியமிருக்கு, என்று நிர்மலா தொடர்ந்தார்.

'ஐயா எந்தநாளும் தோட்டம் தோட்டம் என்று எங்களுக்கு இவ்வளவு வசதி வந்த பிறகும் தோட்டத்தோடென்று

சீரழியுநீர். தோட்டம் செய்ய வேண்டாம். வயதுபோன பிறகு ஏன் கஷ்டப்பட வேண்டும் என்று சொன்னாலும் கேட்பதாய் இல்லை. தோட்டம் செய்துதான் நாங்கள் வாழவேணும் என்று இல்லை;

அதால்தான் நான் வசதியான ஒரு அலுவலை இஞ்சை பார்த்திருக்கிறேன். என்னோட கூட வேலை செய்யும் ஒருவரின் மச்சான் உவ்விடம் ஒரு பக்டரி தொடங்கப் போகார். அதற்கு வசதியாக காணி வேணும் என்று கதையோடே கதையாய் கதைத்தார். ஐயாவின்ரை தோட்டக் காணி பதிரை பரப்பையும்பற்றி நான் சொன்னேன். அந்தத் தோட்டக்காணி இருக்கிற ஸ்பொட். நல்ல ஸ்பொட் நல்ல விலைக்கு அவர்களுக்குக் கொடுக்கலாம். அவர்களுக்கும் உங்கை கடிதம் போட்டிருக்கு.

அவர்கள் கெதியில் வந்து ஐயாவைச் சந்திப்பார்கள். ஐயா தன்னுடைய வசதியைப் பொறுத்து விலையைப் பார்த்துச் செய்யவும், காசை வட்டிக்குக் கொடுக்கலாம் தானே. இனிமேல் தன்னும் ஐயா தோட்டம் தோட்டம் என்று ஓடாமல் வீட்டில் இருப்பார். எங்களுக்கும் மரியாதையாய் இருக்கும். கடைசியாய் ஒன்று. ஐயா தோட்டத்தை விட்டாப்போல ஒன்றும் நடந்து விடாது. ஐயா நினைக்கிறமாதிரி யாரும் பட்டினி இருக்க மாட்டார்கள். ஏதோ ஐயாவைப் போல கன ஆட்கள் தாங்கள் எல்லாரும் தோட்டங்கள் செய்யிறபடியாய்தான் உங்கை சனங்கள் சீவிக்குது என்று எண்ணம்.

ஆனால் அவைக்கு உவ்விடம் ஒழுங்காய் அரிசி, மா, சீனி கப்பல்கள் வாறது தெரியாது போல..... ?

இருபது வயதுக்குட்பட்ட பையனாகத் தமிழ் எழுத்துக்கு, சி. சு. செல்லப்பாவின், எழுத்தினால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டவர், 1962 வாக்கில் எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டபோது 'இன்னும் வளர்ச்சிக்கு இடம் இருக்கிறது' என்று எண்ணினேன்; செல்லப்பாவிடம் சொல்லவும் சொன்னேன் என்று எண்ணுகிறேன். 1985-ல் மறுபடி சந்தித்து அளவளாவும் போது, கவிதை, கதை, விமரிசனம் என்று சாதனைகள் பலவும் இருந்தும் - இன்னும் வளர இடம் இருக்கிறது என்றுதான் சொல்லத் தோன்றியது எனக்கு.

சிலோன்காரர், வேர்களை இழந்ததனாலோ, என்னவோ, ஒரு அளவுக்கு மூர்க்கத் தனமான சண்டை போடும் சுபாவம் இருக்கிறது. வெங்கட்கவாமிநாதனையே நினைத்துக்கொண்டு இன்று வரையிலும் கூட எழுதுவது, அவருடைய வளர்ச்சியின்மையையே காட்டுகிறது. சில பேர்களைக் குறிப்பிட்டு அவர்களுடையல்லாம் நான் 'ரெகினைஷ்' பண்ணுவதில்லை என்றார். ஆனால் அப்படியெல்லாம் அவர்களை இலக்கிய உலகில் இருந்து அகற்றிவிட முடியாது. இலக்கிய உலகில் பல தரப்பட்டதும் தான் இருக்கும். அவற்றுடன் தன் தரத்தை விட்டுவிடாமல் எழுத முயன்று கொண்டிருப்பது தான் இலக்கியாசிரியரின் போக்காக இருக்கவேண்டும்.

விமர்சகராக நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்லி, ஸ்தாபித்துப் பின்பற்றி விவாதிக்கக்கூடிய திறன் உள்ளவர். கவிஞராக இந்த 85-ம் ஆண்டு, ஒரு கைவிரல்களில் அடக்கி விடக்கூடிய புதுக் கவிதையில் ஒருவர் (மற்ற நாலு கவிதையும் அவர் 'ரெகினைஷ்' பண்ண மாட்டார்)! சிறு கதாசிரியராக அவர் ஸ்தாபனம் இன்னும் என்னைப்பற்றிய அளவில் ஸ்திரமாகவில்லை. பத்துக் கதைகளையாவது சேர்ந்தாப்போல் படித்தால் தான் எனக்கு அபிப்பிராயம் ஸ்திரப்படும். படித்தவரையில், நல்ல சிறு கதைகள் சில எழுதியிருக்கிறார். ஒன்றை நான் பதிப்பித்த தமிழ்ச் சிறு கதைத் தொகுப்பில் உபயோகித்திருக்கிறேன் அவர் அதனைக் கவிதை போல் சிறப்பாகச் செய்திருக்கிறார், தீர்மானமான நுணுக்கங்களுடன் ஒரு லாகவத்துடன் செய்திருக்கிறார்.

விமரிசனங்களைப் பாராட்டி எழுதி அதில் புரளுகிற மனோபாவத்தில் அவரிடம் ஒரு (மனோதத்துவச் சிக்கல்) இருக்கிற மாதிரித் தெரிகிறது. அதே அளவுக்குத் தன் பெயரை வித விதமாக எழுத்துக் கூட்டிப் போடவும், உச்சரிக்கவும் வைக்கிறார். எல்லாமாகச் சேர்ந்து அவர் தன்னுடைய முழுமையான ஆளுமையை எட்டவில்லை என்றுதான் சொல்ல வைக்கிறது.

கவிதை, விமரிசனம், சிறுகதை என்கிற துறைகளில் இவரிடம் சாதனைகள் இன்னும் எதிர்பார்க்கலாம். அவற்றை அவர் நிறைவேற்றுவாரா என்பது காலத்தினால் தெரிய வரவேண்டிய விஷயம்.

1950-க்கு முன் அண்ணாமலை சர்வகலாசாலையில் நகுலனுடன் எம். ஏ. தமிழ் வகுப்பில் படிக்கும் போது முதல் இவரை எனக்குத் தெரியும். அவர் அப்போதெல்லாம் எழுதுவதில் ஆர்வம் காட்டியதாகவோ, அல்லது எழுத்தில் ஈடுபாடுள்ளவராகக் கொண்டதாகவோ நினைவில்லை. 1965-க்குப் பிறகு அவரை டெல்லியில் சந்தித்தபோது அவர் சிறு கதாசிரியராகவும், நாவலாசிரியராகவும் பெயர் சொல்லிக் கொண்டார்.

அவர் சிறுகதைகளிலும், நாவல்களிலும் முதல் விஷயமாக, என் கண்ணில் படுவது, அவருடைய மேம்போக்கான கெட்டிக் காரத் தனந்தான். எதையும் உணர்ச்சி பூர்வமாக அணுகி விடாமல், அறிவு பூர்வமாக அணுகுவதனால் ஏற்படுகிற கெட்டிக்காரத் தனம். அது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. எனக்கு அறிவு பூர்வமாக எதையும் அணுகுவது பிடிக்கும். ஆனால் எதிலும் ஒரு இலக்கியத்தனமான அறிவு அணுகுதல் வேண்டும் என்பேன். இ. பா. வின் எழுத்தில் சில சமயம் அறிவுத் தேடலில் இலக்கியத் தனம் பறிபோய் விடுகிறது.

அவருடைய கதைகளில் பலவும் நல்ல உருவத்துடன் காணப்படுகின்றன. நாவல்களில் பலவும் அறிவு இயக்கங்களின் கொழுந்தாக அவசியமான ஒரு தேவையைத் தமிழ் வாசகர்களுக்குச் செய்கின்றன. வேறு யாரும் கையாளாத பல அறிவுத் தனமான மட்டங்களில் உள்ள ஆட்களை - ஆண்களை - பெண்களை அவர் நாவல்களில் சந்திக்கிறோம். இவர்களில் பெரும்பாலோர் லகிய அறிவுவாதிகள் அல்ல; நடைமுறை அறிவுவாதிகள். நகர்ப்புறச் சூழலில் எதிலும் நம்பிக்கை இல்லாமல் உருவானவர்கள். தங்களிடமே பூரணமாக நம்பிக்கை வைக்காதவர்கள் என்றும் சொல்லலாம்.

சிறு கதைகளில் ஒரு பத்துப் பதினேந்தும், நாவல்களில் சிலவும் சிறப்பான முயற்சியைச் சொல்லலாம். பல இடங்களில் நவீன வாழ்க்கையை எதிரொலிக்கிற நுட்பமான உணர்வுகள் அவர் கதைகளிலும் நாவல்களிலும் தொனிக்கின்றன. இது அவர் நாவல்களையின் குறையல்ல. நமது சமூகத்தில் உள்ள தன் பிரதிபலிப்பு தான்.

விமரிசன அறிவு பூரணமாக உள்ளவர் இவர். அதன் காரணமாகவே அவர் நாடகங்கள் எழுத முன்வந்தார் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. மற்ற நாடக ஆசிரியர்களைவிடத் தமிழில் தரமான நாடக இலக்கியம் தோன்ற வழிவகைகளை இவர் தன் நாடகங்களால் வகுத்துத் தந்திருக்கிறார் என்றுதான் எண்ணுகிறேன்.

பல விஷயங்களைப் பற்றியும், திடமான அபிப்பிராயம் உள்ளவர். திடமான அபிப்பிராயங்களைத் தயங்காமல் சொல்லவும் கூடியவர்.

நன்றி: 'ஞானரத்ம்'

க. ந. க.

(மரணம், துயரம், ஷெல், பொம்பர், ஓட்டம், பதற்றம் போன்றவைகளால் மனக் கிலேசமடைந்துள்ள காலயிது. இதிலிருந்து சற்று விடுபட, வாழ்க்கையின் சிறுசுவையை அநுபவிக்க நெஞ்சுக்கு நெருக்கமானவர்களின் சந்திப்பு இது)

இலக்கியவாதிகளின் இலக்கியம் பேசாத எழுத்தாளர் முகாம்

நெல்லை க. பேரன்

கடந்த 06-07-86 ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 9 மணி முதல் பி.ப. ஐந்து மணி வரை ஆணைக்கோட்டையில் உள்ள எழுத்தாளர் 'சுதாராஜ்' அவர்களின் 'கவிதை' இல்லத்தில் முற்றிலும் புது மாதிரியான எழுத்தாளர் முகாம் ஒன்று இடம் பெற்றது. யாழ் குடா நாட்டின் பல பாகங்களில் இருந்தும் எழுத்தாளர்கள் இங்கு வந்து ஒன்று கூடினர், மல்லிகை ஆசிரியர் திரு. டொமினிக் ஜீவாதான் அழைப்பாளர். புதுமை என்னவென்றால் இலக்கிய காரர் மத்தியில் அன்று முழுவதும் 'இலக்கியம் பற்றிப் பேசாத எழுத்தாளர் முகாமாக' இது இருக்க வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடுதான். இக் கட்டுப்பாட்டை விதித்த திரு. டொமினிக் ஜீவாவே இரண்டு தடவைகள் ஒவ்வொரு ரூபா தண்டப் பணம் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. ஈழமுரசு ஆசிரியர் திரு. எஸ். திருச்செல்வம் இவ்விடயத்தில் மிகவும் கண்டிப்பாக இருந்து தண்டப் பணத்தை அறவிட்டு முகாம் உதவியாளர் புதுவை இரத்தின துரையிடம் கொடுத்தார்.

முகாமை ஆரம்பித்து வைத்து திரு. டொமினிக் ஜீவா பேசுகையில் 'எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடிப் பரஸ்பரம் மனந்திறந்து பேசவும், தங்கள் முகமூடிகளைக் களைந்து விட்டு நிஜ முகங்களுடன் உறவாடவும் மகிழ்ச்சிகரமாகப் பொழுது போக்க வுமே இந்த முகாம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. திரு. சுதாராஜ் ஓர் எழுத்தாளராக இருப்பதாலும் நவீன வசதிகள் கொண்டதும், கட்டிடக் கலையின் சிறப்பை உணர்த்த வல்லதுமான தமது அழகான 'கவிதை' இல்லத்தில் எழுத்தாளர்கள் வந்து கூடுவதைத் தாம் பெருமையாகக் கருதுவதாகத் தெரிவித்த காரணத்தினாலும் இன்று இங்கு கூடியுள்ளோம். இவர் எதிர் காலத்தில் எழுத்துவ கிற்குக் கூடியளவு தமது பங்களிப்பைச் செலுத்தவேண்டும். இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு வரவேண்டும், ஒதுங்கி வாழக்கூடாது' என்றார்.

இந்த ஒன்று கூடல் நிகழ்வின் மிக முக்கியமான நிகழ்வாக இருந்தது ஏற்கனவே எழுதித் தீர்மானிக்கப்பட்ட விடயங்களைக் கொண்ட கருட்டிய துண்டுகளை எடுத்து அதில் இருக்கும் கோரிக்கையை எழுத்தாளர் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதுதான்.

மிகவும் சுவாரஸ்யமான இந் நிகழ்ச்சியில் பலர் மனந் திறந்து பல உண்மைகளைச் சொன்னார்கள். அவற்றை எல்லாம் இங்கு எழுதா விட்டாலும் சுருக்கமாக ஒவ்வொருவரும் என்ன செய்தார்கள் என்பதைத் தர விரும்புகிறேன்.

ஆரம்பத்தில் டொமினிக் ஜீவாவிற்குக் கிடைத்த துண்டின்படி 'பழைய ஜோக்' சொல்லும்படி இருந்தது, சேர்ச்சில் சொன்ன 'ஜோக்' ஒன்றைச் சொல்லி எல்லோரையும் சிரிக்க வைத்தார். ஏ. ரி. பொன்னுத்துரைக்கு சினிமாப் பாட்டுப் பாடச் சொல்லி வந்தது. 'சமைச்சாச்சு மச்சான்' என்ற கிராமியப் பாடலை விளாசித் தள்ளினார். நா. சோமகாந்தன் (ஈழத்துச் சோமு) கொழும்பில் வாழ்ந்த காலத்தில் 'பஸ்' பிரயாணத்தின் போது ஏற்பட்ட 'அநுபவங்கள்' பற்றிய உண்மைகளைக் கூறவேண்டியிருந்தது. கவிஞர் இ. முருகையனிடம் சினிமாப் பாட்டுக் கேட்கப்பட்டிருந்தது. 'ஞானக் குழந்தை' படத்தில் வரும் 'தோடுடைய செவியன்' என்ற தேவாரத்தைப் பாடி இவர் தப்பித்துக் கொண்டார். கலாநிதி மௌனகுருவிடமும் சினிமாப் பாட்டுக் கேட்கப்பட்டிருந்தது. 'வாராய் நீ வாராய்' என்ற சிதம்பரம் ஜெயராமனின் பாட்டை விளாசித்தள்ளினார். பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை அதிபர் ஸ்ரீதர்சிக்கிடம் தேவாரம் பாடும்படி கேட்கப்பட்டது. 'பித்தா பிறைகுடி' யை ஒருவாறு பாடி முடித்தார். பேராசிரியர் அ. சண்முகதாசும் கிராமியச் சினிமாப் பாட்டு ஒன்றைப் பாடினார். பேராசிரியர் நந்தியிடம் உங்களுக்கு விருப்பமானதைச் செய்யும்படி கேட்டிருந்தது. அவர் உடனே எழுந்து மேசைக்குக் கிட்டச் சென்று கிளாசில் தனக்கு விருப்பமானதை வார்த்துக் குடித்த படி டொமினிக் ஜீவாவுடன் நின்று ஒரு படம் எடுத்துக்கொண்டார். வீரகேசரி பிரதம ஆசிரியர் ஆ. சிவநேசச்செல்வனிடம் 'கதிரையில் இருந்து எழும்பும்படி' கேட்கப்பட்டிருந்தது. அங்கு குழுமியிருந்த அத்தனை எழுத்தாளர்கள் மத்தியிலும் ஒரு 'சகோர்தவம்' நிலவியது குறிப்பிடத்தக்கது. இ. சிவானந்தனிடம் அவரது காதல் நினைவுகளைச் சொல்லும்படி கேட்கப்பட்டது. சொல்லி எல்லோரையும் சிரிக்க வைத்தார். இரா. சிவச்சந்திரனிடம் மறக்க முடியாத சம்பவம் ஒன்று கேட்கப்பட்டது. இவரும் தமது காதல் அனுபவம் ஒன்றைக் கூறினார். தெனியானிடம் இப்போது என்ன நினைக்கிறீர்கள் என்று கேட்கப்பட்டது. அவர் 'திரு. சோமகாந்தன் பஸ்சில் இருந்த இடத்தில் தான் இருந்திருக்கக் கூடாதா?' என்று நினைப்பதாகச் சொன்னபோது எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். ஈழமுரசு ஆசிரியர் எஸ். திருச்செல்வத்திடம் 'புதிய ஜோக்' சொல்லும்படி கேட்கப்பட்டது. அவர் பகடியும் எல்லோரையும் சிரிக்க வைத்தது. கே. ஆர். டேவிட் 'மனீதன் இருக்கிறா' என்ற சினிமாப் பாட்டைப் பாடினார். நெல்லை க. பேரனிடம் கல்லூரி காலத்து நினைவுகளில் ஒன்று கேட்கப்பட்டிருந்தது. அவர் தாம் சங்கீத வித்துவான் ஏ. கே. கருணாகரனுடன் சேர்ந்து படித்த பாடலான 'பழந் தமிழ் வீரன்...' என்ற பாடலைச் சுரவரிசையுடன் பாடிக் காண்பித்தார். செ. யோகராசா (கருணை யோகன்) விடம் பெரிய புழு கு ஒன்றைச் சொல்லும்படி கேட்க அவர், இர வி ர வாகத் தான் கொழும்பில் இருந்து மெயில் வந்ததாக ஆரம்பித்துப் பெரிய புழு கு முட்டை ஒன்றை அவிழ்த்து அனைவரையும் சிரிக்க

கடிதங்கள்

வைத்தார். எஸ். வன்னியகுலம் காதலியை நினைத்து ஒரு பாட்டுப் பாடினார். குப்பிழான் ஐ. சண்முகனிடம் தேவாரம் பாடும் படி கேட்டிருந்தது. 'வேயுறு தோளிபங்கள்..' என்பதை ஒதுவார் களைப் போல அசையுடன் இழுத்துப் பாடினார். த. கலாமணியிடம் '25 வயது இளைஞராக இருந்தால்' என்று கேட்கப் பட்டபோது அவர் 'பக்த நந்தனார்' நாடகத்தில் தாம் நடித்த ஓர் காட்சியைப் பாடலுடன் செய்து காட்டினார். சிதம்பர திருச் செந்திநாதனிடம் 'தமிழ் அரசியல்வாதி' மாதிரிப் பேசச் சொல்லிக் கேட்கப்பட்டது. அவர் 'நான் இப்போது ஏன் இந்தியாவிற்கு வந்திருக்கிறேன் என்பது உங்கள் அனைவருக்கும் தெரியுமா?' என்று ஆரம்பித்து விட்டு அமர்ந்து விட்டார். புதுவை இரத்தின துரையிடம் 'இளமைக் காலக் காதல் நினைவுகள்' பற்றிக் கேட்கப்பட்டது. நீர்வேலியில் தமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவம் ஒன்றை மிகவும் சுவைபடச் சொன்னார். சற்றுத் தாமதமாக வந்தாலும் கலாநிதி சோ. கிருஷ்ணராசாவிடமும் இளமைக் காலக் காதல் நினைவுகள் பற்றிக் கேட்கப்பட்டது. அவர் சிறிது தாமதிக்கவே ஜீவா அவரது அனுமதியுடன் தனக்குத் தெரிந்த அவரைப் பற்றிய நினைவுகளைச் சொல்லி அனைவரையும் சிரிக்க வைத்தார். இந்தச் சுவையான நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து, சி. மௌனகுரு தமது கூத்து ஒன்றில் வரும் ஆட்டத்தை ஆடிக் காண்பித்தார். ஏ. றி. பொன்னுத்துரை 'தாளக் காவடி' ஆடிக் காண்பித்தார். பேராசியர் சண்முகதாஸ் கூத்துப் பாட்டு ஒன்றைப் பாடினார். இ. சிவானந்தன் 'கடுழியம்' நாடகத்து 'மை மிங்' ஒன்றைச் செய்து காட்டினார்.

காலையில் இருந்தே இலக்கிய நண்பர்கள் வரத் தொடங்கி விட்டனர். பல நாட்கள் நேரில் சந்திக்காத, சந்தித்தாலும் சாவகாசமாகப் பேசிக் கதைக்காத நண்பர்கள் மிக நெருக்கமாக இருந்து பரஸ்பரம் பேசிக் சிரிப்பதைப் பயர்க்கும்போது மனதிற்கு புதிய உற்சாகமூட்டுவதாக இருந்தது. 'கவிதை இல்லத்தின் சொந்தக்காரரான சுதாராஜின் 'பலாக்காரம்' சிறுகதைத் தொகுதி வீரகேசரி நாலான 'இளமைக் கோலங்கள்' சிரித்திரன் வெளியீடான 'கொடுத்தல்' என்பன வெளிவந்த நூல்களாகும். குவைத்தில் பொறியியலாளராகக் கடமையாற்றிய இவர் தற்போது நாடு திரும்பியுள்ளார். இவரது தம்பியும் பிரபல கட்டிடக் கலை நிபுணரும், ஓவியரும், நாடக நடிகருமான திரு. எஸ். குணசிங்கம் இவரது 'கவிதை' இல்லத்திற்கு நவீன பாணியில் உருவம் கொடுத்தவர். எழுத்தாளர் கூடும் மனடபத்தின் சுவரில் 'நீர்ச்சுனை ஒன்றைத் தேடி இரண்டு கொக்குகள் பறந்து வரும் அழகான காட்சியை வரைந்திருந்த ஓவியரும் இவரே. தற்போது கட்டுப்பெத்தை வளாகத்தில் ஆர்கிரெக்சரல் எஞ்சினியரிங்கில் எம். எஸ். சி. படிக்கும் இவர் 'சுதராஜ்'க்குத் துணையாக எழுத்தாளர்களை வரவேற்கவும் உபசரிக்கவும் முகைப்படம் எடுக்கவும் உதவினார். திரு. சுதராஜ் குடும்பத்தினருக்கு டொமினிக் ஜீவா நன்றி தெரிவித்ததுடன் திரு. அ. சண்முகதாஸ் தமது நூல்களில் சிலவற்றை அவர்களுக்கு அன்பளிப்புச் செய்தார்.

அடுத்த எழுத்தாளர் முகாம் செப்டெம்பரில் வசதியான இடத்தில் நடைபெறும் என்றும், இன்னும் பல சுவையான அம்சங்கள் இடம் பெறும் என்றும் அறிவிக்கப்பட்டது.

அட்டைப்பட ஓவியங்கள் வெளியீட்டு விழாவிற்கு நானும் வந்திருந்தேன். அங்கு பேசிய செங்கை ஆழியான் '33 பேரு மன்னர்கள் தான் இடம் பெற்றுள்ளார்கள், அப்படியிருக்க 35 பேருச் சிற்பிகள் என எப்படிப் புத்தகத்தில் போடலாம்?' எனக் கேட்டார்.

நான் வீட்டிற்கு வந்து புத்தகத்தில் எண்ணிப் பார்க்கும் பொழுது 35 சரியாகவே இருந்தது. பொது மக்கள் கூடியுள்ள ஒரு கூட்டத்தில் இப்படியான பொறுப்பற்ற தவறான தகவல் களைத் தருவது செங்கை ஆழியான் போன்றவர்களுக்கு அழகல்ல என்பதை அவர் உணர்ந்து கொண்டாலே நல்லது.

திருநெல்வேலி.

மரகதா சிவலிங்கம்

சில மாதங்கள் ஆகிவிட்டன, நீங்கள் கொழும்பு வந்து, இந்த இடைக் கால கட்டப் பிரிவு உங்களைப் பார்க்க வேண்டும் போல ஒருணர்வை அதிதப்படுத்தியுள்ளது.

எனது ஓவியக் கோடுகளுக்கு ஒரு படைப்பின் அந்தஸ்துக் கிடைக்கக் களம் அமைத்துத் தந்தவர்கள் நீங்கள். இன்று எனது ஓவியங்களைப் பலரும் பாராட்டும்தோது, நான் நன்றியோடு நினைவு கூருகின்றேன். இது முகஸ்துதி போல வெறுமனே எழுதுவதல்ல. உண்மையை மனச்சாட்சியோடு காலத்தின் முன் சொல்லியே ஆகவேண்டும் எனும் கட்டாயம். கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றிற்கு அட்டைப் படம் வரையும் சந்தர்ப்பம் சமீபத்தில் எனக்குக் கிடைத்தது. ரொம்பச் சந்தோஷமாக இருக்கின்றேன்.

ஸ்ரீதர் பிச்சையப்பா

இக்கட்டான காலகட்டத்திலும், இடர்ப்பாடுகளைத் தாண்டி, மல்லிகை ஒழுங்காக வருவது மகிழ்ச்சியான ஆரோக்கியமான சமாச்சாரம். தங்கள் உழைப்பு நல்ல அறுவடையைத் தருகிறது. தூண்டில் பகுதியில் கேட்கப்பட்டிருந்த கேள்வி ஒன்றிற்கு நீங்கள் அளித்த பதிலுக்கு 'எங்கேதான் வாழ்ந்தாலும்' முதல்களும், மதல்களும் அகதி முகாம், இன்னும் எத்தனை குங்குமங்கள் போன்ற பல படைப்புகளை (சமகாலப் பிரச்சினைகளுக்கு) உதாரணமாகக் காட்டலாம்,

உங்கள் சில தலையங்கங்கள் நண்பர் டாக்டர் எம். கே. முருகானந்தத்தின் கடிதம் முதலானவையும் எரியும் பிரச்சினைகளின் வெளிப்பாடுகளாகவும், வடிகால்களாகவும் அமைந்துள்ளன.

ச. முருகானந்தன்

தொடர்ந்து வெளியாகும் மல்விகையின் மணம் அருமை. இதுவரையில் வெளியான பல அம்சங்களையும், தனியாக வெளியிடும் திட்டம் பிரமாதம். இதிலும் அட்டைப்பட ஒவியங்களுக்கு பரிமளிப்புச் செய்த கலைஞர்களின் தொகுப்பு நூல் என்பதுதான் மனதைத் தொட்டுக் கொண்டது. இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கு தண்ணீர் ஊற்றும் மல்விகையின் சேவை தொடர நல்வாழ்த்துக்கள்.

மட்டக்களப்பு.

செல்வி தமயந்தி

ஜூன் மாதத்துக்குரிய மல்விகை பார்த்தேன். ரொம்ப மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. மிகவும் பொருத்தமாக தோழர் சரத் முத்தேட்டுவகமவின் படத்தை அட்டையில் பொறித்துள்ளீர்கள். உண்மையிலேயே அவரது இழப்பு தமிழர்களாகிய நமக்கு பேரிழப்புத்தான்.

காத்தான்குடி.

எம் எம். எம். அன்ஸார்

உண்மையைச் சொல்லப் போனால் என் தேகம் புல்லரித்தது. சரத் முத்தேட்டுவகவின் உருவத்தை அட்டையில் பார்த்த பொழுதுதான் மேற் சொன்ன நிகழ்வு நடந்தது. தமிழ் மக்களுக்கு இந்த மண்ணில் நெருக்கடியும் அவலமும் துன்பமும் மலிவுற்றிருந்த காலத்தில் ஆபத்தானவகை சரத் இந்த நாட்டில் உச்சி மன்றத்தில் நின்று குரல் கொடுத்ததை யாருமே மறந்திருக்க மாட்டார்கள். அப்படியானவருக்கு நன்றிக் கடன் செய்தது போல, நீங்கள் அவரது உருவத்தைப் பொறித்தது தமிழ் மக்களது அபிலாஷையையே வெளிப்படுத்துவதுபோலக் காட்டப்பட்டது.

மானிப்பாய்.

க. கனகசுந்தரன்

32-வது ஆண்டு மலர் தயாராகின்றது எனப் படித்தேன். ஒவ்வொரு ஆண்டு மலரையும் நான் ஆவலாக எதிர்பார்ப்பது வழக்கம். காரணம் அதையொட்டி ஏதாவது தொடர் விவாதங்கள் இடம் பெறுவது சகஜம். இம்முறை மலரிலும் கனமான இலக்கிய சர்ச்சைக்கு வழிவகுக்கத் தக்க முறையில் கட்டுரைகள் இடம்பெறும் என எதிர்பார்க்கிறேன். தேடிப் பிடித்து நல்ல விஷயங்களாக மலரைத் தொகுப்பீர்கள் என நம்புகின்றேன்.

புத்தளம்.

அ. அருளராசா

முன்னோடிகளின் முகாமுக்கு... முகவரியிடப்பட்ட சில கருத்துக்கள்

— சத்தியமூலன்

சில காலமாக எழுதவேண்டும் என்று கருதியது, காலதாமதமாகி விட்டாலும், இனியும் பொறுக்க முடியாது என்ற நிலைக்குப் போனபின்னர் எழுதியே தீரவேண்டும் என்றாகி விட்டது. எழுதவேண்டும் என்று தீர்மானித்த பின்னர் சிலரின் மனம் புண்ணாடுமென்றே நோக்காடு கொள்ளுமென்றே கருதி நாகம் கூட விளங்காமல் தாளம் போடுபவரின் நிலைக்கு நான்கள் போக முடியாது.

இதுவரை காலமும் சிலரின் கவிதைகளும், கதைகளும் தான் பலருக்கு விளங்கா திருந்தன, இந்த நிலை சமீபத்து இலக்கிய உலகில் சில கட்டுரையாளருக்கும் படர்ந்து, அவர்களது கட்டுரைகள் கூட விளங்கிக்கொள்ள முடியாதளவுக்குத் தொற்று நோய் போலப் பரவிக்கொண்டிருப்பதால் நாங்களும் தவிர்க்க முடியாதபடி தடுப்புகி போடவேண்டியுள்ளது. மல்விகை போன்ற சிறு சஞ்சிகைகளிலும், சில வார ஏடுகளிலும், பெரிய இலக்கிய மேதைகள், இலக்கிய உலகின் வழிகாட்டிகள் எனக் கருதும் சிலரின் கட்டுரைகளை ஊசிக்கும் போது இலகுவில் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத தன்மை கூடுதலாகப் படைப்பாளிகளைவிட, படிப்பாளிகளிடமே காண முடிகிறது.

பேராசிரியர் எழுதியுள்ளார், கலாநிதி சொல்லியுள்ளனர் எனவே அதிலேதோ பெரிய விடயம் அடங்கியிருக்கும் எனக்கருதி,

விளங்காது விட்டாலும் விளங்கியது போல நாங்களும் சேர்ந்து பஜனை பாடினோம். இது விளங்காத் தனமாக எழுதிய கட்டுரையாளருக்கு இன்னும் தெம்பை அளித்ததினால்... அப்படி எழுதுவதே கட்டுரைகளுக்கு மகிமை எனக்கருதி, அந்தப்போக்கே நிலைத்து விடுமளவுக்கு வளர்ந்து வருகின்றது. உதாரணத்துக்காக சில கட்டுரைகளிலிருந்து ஓரிர்பகுதிகளைக் காட்டலாமென எண்ணுகின்றேன்.

1985 மே மாத மல்விகையில் 'கலை இலக்கியங்களும், சமூக சக்தி காப்பு விதியும்' என்ற தலைப்பில் கலாநிதி சபாஜெயராசா எழுதிய கட்டுரையில் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்: 'யதார்த்தங்களைப் பிரதிநிதிப்படுத்தும் முறையில் படிம வாயிலான சிந்தனை வேகப்படுத்தும் படுவதுடன் அந்தச் சிந்தனை விளைவுக்குச் செயற்பாடாக மாற்றப்படுகின்றது. சமூக நோக்குக்கு மாறுபாடான இலக்கியங்கள் விளைவு தரு சிந்தனையையே செயற்பாடுகளையோ, உருவாக்க மாட்டா. விளைவை உருவாக்க முடியாத சிந்தனை சமூகச் சக்தி காப்பு விதிக்கு முரண் ஆகிவிடுகிறது, என்றும், 1985 பெப்பிரவரி மல்விகை இதழில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி எழுதிய கட்டுரை யொன்றில் 'புதிய சமூக உறவுகள் ஆகியவற்றில் தொடர்புறு ஊடாட்டங்களால் படிப்படியாக மாறத் தொடங்கிய புதிய தொழிற்பாடுகளால் புதிய அது

பலமாக மேற்கிழப்பும் இத் தொடர்புறு ஊட்டாட்டங்களிலும் மேற் கிளம்புகையிலும் சமூக அதிகாரம்' என்றும், — 'இந்தக் கவிதா திருஷ்டி மேலும் குவிவுடனும் அகற்சியுடனும் முனைப்படைய வேண்டும். இது தன்னுடைய திறன்களை மேலும் மேலும் 'செய்கை' பண்ணவேண்டும்' என்றும் மிகவும் சிரமப்பட்டிரு எவ்வளவுக்கு மற்றவர்களுக்கு விளங்க முடியாது எழுத முடியுமோ அவ்வளவுக்கு முயற்சி செய்துள்ளார்கள். இதுவும் படைப்பாளிகளையும், இலக்கிய ஆர்வலர்களையும் பயமுறுத்தும் ஒரு 'பொம்பர்' விளையாட்டாகவே கருத வேண்டியுள்ளது.

பேராசிரியர் கைலாசபதி மிகவும் சிக்கலான விடயங்களைக் கூடக் கட்டுரையாக்கித் தந்துள்ளார். ஒன்று இரண்டா, எத்தனை கட்டுரைகள். ஆனால் இந்த விளங்கிக்கொள்ள முடியாத தன்மை அதில் இருக்க மாட்டாது, மிகவும் தெளிவாகவும், அதே நேரம் தான் சொல்லவந்த விடயத்தை இழுத்தடிக்காமலும் தருவார். வாசிக்க மகிழ்ச்சியாகவும், கிரகிக்க இலகுவாகவும் அமைந்திருக்கும். அப்படி எழுத ஏன் தற்போது கட்டுரை எழுத முயலும் பல்கலைக் கழகப் படிப்பாளிகளினால் முடியவில்லை? இந்தக் கேள்வியிலிருந்தே பிரச்சனை ஆரம்பமாகின்றது.

புதிய புதிய சொற்களை அறிமுகப்படுத்துகின்றோம் என்ற நினைப்பில் அகழ்வாராய்ச்சி செய்து எடுக்கும் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதும், தமக்குச் சமகாலத்துப் படைப்பாளிகளிலும் பார்க்க மேலதிகமான தகமைகள் சில உண்டு (அதாவது பட்டங்கள், பதவிகள் என்பன) என்பதை நிரூபித்து நிறுவவும், இந்த விளங்கிக் கொள்ள முடியாத கட்டுரையாளர்கள் முயற்சிக்கின்றனரோ என்று ஐயப்பட்ட வேண்டியுள்ளது. ஏதோ புரிந்து கொள்ள முடியாதபடி எழுதித் தங்களுக்கு நிறையத் தெரியும் என்ற அபிப்பிராயத்தை இலக்கிய மட்டத்தில் உலவவிட அவதிப்படுகின்றனர். அல்லது நாங்கள் உங்களை ஆசீர்வதித்து, அங்கீகரிக்கக் கூடிய தகமைகள் உள்ளவர்கள் என்பதை இப்படி விளங்க முடியாத கட்டுரைகள் மூலம் காட்டிப் பயமுறுத்துகின்றனரோ என்றும் எண்ணவேண்டியுள்ளது.

சீனாவில் இருந்தும், சோவியத்திலிருந்தும் வெளிவருகின்ற தமிழ் நூல்கள் கூட படித்து விளங்கக்கூடிய நிறையில் இருக்கும் போது, போயும், போயும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகப் படிப்பாளிகளின் கட்டுரைகள் விளங்காமல் போவதற்கான மர்மம் என்ன? பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளையின் கட்டுரைகளை வாசித்துள்ளோம், பேராசிரியர் வானமாமலையின் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளைக்கூட எந்தச் சிரமமுமின்றி மிக நன்றாக வாசித்து விளங்கிக் கொண்டோம், பேராசிரியர் கைலாசபதியின் கட்டுரைகள் எங்களை எந்தக் கஷ்டத்துக்கும் உள்ளாக்கவில்லையே. இவர்கள் மட்டும் ஏன் இப்படி?

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும், அதனையே முகாமாக்கிய முற்போக்கு எழுத்தாளர்களும் மக்களிடம் கற்பது, அவர்களிடம் கற்றதை அவர்களுக்குப் புரியக்கூடியதாக திரும்ப அவர்களிடமே கொடுப்பது என்ற நிலைப்பாடுடையவர்கள் ஆனால்... இவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக நாமகரணம் சூட்டப்பட்ட படிப்பாளிகள் மட்டும் மக்களுக்கு மாத்திரமல்ல... மக்களுக்காக எழுதும் படைப்பாளிகளுக்கும் விளங்காதவாறு எழுதிக்

கொண்டிருப்பதை எப்படி ஏற்றுக்கொள்வது? விளங்கக்கூடியதாக, தெளிவுபட எழுதுவதற்கு தமிழிலா வார்த்தைக்குப்பஞ்சம். பாரதி கவிதை எழுதிய தமிழில் இந்தப் படிப்பாளிகளுக்கு மட்டும்தான் சொற்களுக்குத் தட்டுப்பாடு வந்தது? ஏன்தான் இப்படி வழக்கற்ற வார்த்தைப் பிரயோகங்களைப் பாவித்து எங்களை மிரட்ட வேண்டாம்.

முருகையன் புதுக் கவிதை என்ற அற்புதமான கவிதை வடிவத்தை சிலர் அலங்கோலப்படுத்தியபோது கடுங்கோபத்துடன் ஒரு கட்டுரை எழுதியதுபோல. இந்த விளங்காத கட்டுரையாளர்களையும் கடும் சீற்றத்துடன் சீண்ட வேண்டும் போலத் தோன்றுகிறது. பூனைக்கு மணி கட்டுவது யார்? என்ற தயக்கத்தில் இனியும் ஓரிருவராவது குரல் எழுப்பாது விட்டால் இங்கு கட்டுரைகளுக்குப் பிடித்த கடும் வியாதிகாலப்போக்கில் பிற இலக்கிய வடிவங்களான சிறுகதை, நாவல், கவிதை போன்ற வடிவங்களுக்கும் பரவக்கூடும். பின்னர் இங்கு எல்லாருமே தரும சிவராம் ஆகிவிடுவார்கள்.

கண்டால் சிரித்து கதைக்கும் மனிதன், முன்னர் தனது கட்டுரையொன்றில் எனது பெயரைக் குறிப்பிட்ட மனிதன் என்ற காரணங்களுக்காக இந்த விளங்காத கட்டுரையாளர் செய்யும் வியர்த்தமான கட்டுரைகளைக் கண்டும் பேசாமல் இருப்பது தர்மம் ஆகாது.

மல்விகையின் இருபத்தோராவது ஆண்டு மலரில் சோலைக்கினியின் கவிதையைக் கண்டு கடும் கோபத்துடன் கட்டுரை எழுதிய கவிஞர் முருகையன் இப்படியாகக் கூறி முடிக்கின்றார். 'கவிதைத்துறையில் மாத்திரமல்ல... கதைகளிலும், கட்டுரைகளிலும்

கூட பம்மாத்துக்கள், பேய்க் காட்டல்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவையெல்லாம் ஆரோக்கியத்துக்கு உகந்தவை அல்ல. — நச்சுக் கிருமிகள் சூழலை மாசுபடுத்தவே செய்யும் முருகையனுக்கும் இந்த விளங்காத கட்டுரையாளரைச் சாடவேண்டுமென்பது தோன்றிய போதிலும் ஏதோ காரணங்களுக்காக ஒத்திவைத்துவிட்டார்.

எக்காரணங்களாலும் படைப்பிலக்கியவாதிகளையும், இலக்கியவாதிகளையும், படிப்பாளிகளென்ற இந்தக் கட்டுரையாளர்கள் பயப்படுத்திவிட முடியாது. உங்களது படிப்பும், சிந்தனையும், ஆய்வுத் திறனும், சமூகத்து இலக்கியத்தின் போக்குத் திறமையையும், பாதையையும் செழுமைப்படுத்த வேண்டுமேதவிர, சேறுபடுத்தக் கூடாது. கைலாசபதி என்ற மலை சரிந்து விட்ட நாட்தொடக்கம் அந்த இடம் வெறுமையாகத்தான் இருக்கிறது. அந்த வெற்றிடத்தை உடனடியாக நிரப்பிவிடுவாரென்று ஒரு பேராசிரியரை எதிர்பார்த்திருந்தோம். அந்த எதிர்பார்ப்பு ஏமாற்றத்தில் முடியுமோ என்ற ஐயப்பாடு இப்போது தோன்றியுள்ளது.

சமூகத்து முற்போக்கு இலக்கியம் அவ்வணிசார்ந்த படைப்பாளிகளால் மக்கள் மயப்படுத்தப்படும் வேலையை கணிசமான வெற்றியுடன் செய்து முடிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இந்தக் கட்டுரையாளர்கள், தம் அணிசார்ந்த படைப்பாளிகளுக்கே விளங்காது சித்து விளையாட்டில் ஈடுபட்டுள்ளனர் — இது அக்கட்டுரையாளர்களுக்கு இன்னும் புரியாமலுமில்லை. ஆனால் தங்களை படைப்பாளிகளிலும் பார்க்க தாம் படிப்பாளிகள் என்பதை நிறுவ முயற்சி செய்கின்றபடியால் புரிந்தும் புரியாதவர்கள்போல நடக்கின்றனர்.

விதிவலம் சுற்றி வந்த சுவாமி கோயில் வாசலில் தரித்து நின்றது. பக்திசிரத்தையோடு பஞ்சாராத்தியைக் காட்டிய குருக்களின் கண்களில் துளிர்ந்து விட்டநீர் அந்த மாலைப்பொழுதில் முத்தாக மிளிர்ந்தது.

'அம்மனுக்கு அரோஹரா!' சிதறு தேங்காய்கள் நொருங்க, கிராமப்பிரதட்சணத்துக்காக அம்பாள் ஊர்வலம் புறப்பட்டு விட்டாள்.

ஊர்வலத்தின் முன்னணியில், தீவட்டி, மேளம், நாயனக்காரருக்கு முன்னால், தர்மகர்த்தா ஏகாம்பரம்பிள்ளை, நெற்றியில் பொட்டுங் குறியுமாக நிமிர்ந்து போய்க்கொண்டிருந்தார். அவரின் வலக்கை விரல்கள், நரை தட்டிவிட்ட அகன்ற மீசையை அடிக்கடி வருடிவிட்டுக்கொண்டன. பெருமிதம் பிறந்து விடும் வேளைகளில் அப்படிச் செய்வது அவரின் பழங்க தோஷம்.

தெரு நிறைந்த சனக்கூட்டம், வீடுகள் தோறும் பூரண கும்பங்கள் — நீண்ட காலத்துக்குப்பின், ஊருலா வருகின்ற அம்மனைத் தரிசித்து அருள் பெறும் ஆவலில் அந்த ஊர் காத்துக் கிடந்தது.

சனம் விலகி வழிவிட, ஊர்வலம் ஊர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தது. சுவாமிக்கு முன்னால்

ஜெகந்நாதக் குருக்கள் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தார் — இடுப்பில் பஞ்சகச்சம் வைத்துக் கட்டிய வேஷடி, அதன் மீது சாயம்போன மஞ்சள் பட்டு, சிறிது பருத்த மா நிற உடம்பு; மேற்புறம் மழித்த அகன்ற நெற்றி; அதில் துலாம்பரமாக மின்னும் வெண்ணீற்றுக் குறிகள்; நடுவிலே சந்தன — குங்கும திணைகம்; கண்களில் சாந்தம்; கழுத்திலே கௌரிசங்கம்; மார்பிலே திரளான பூலூல்; கையில் கற்பூரத் தட்டு — பார்ப்பவர்கள் தங்கையறியாமலே கைகளை உயர்த்திக் குவிக்க வைக்கின்ற அந்தணப் பொலிவு.

அர்ச்சனைத் தட்டுகள்!

அர்ச்சனைத் தட்டுகள் ... அர்ச்சனைத் தட்டுகள்!

அவற்றின்மீது, பச்சை, மஞ்சள், நீல நிற நோட்டுகள்; சில்லறைகள் — இப்போதுதான் மீசை அரும்பத்தொடங்கியுள்ள ஏகாம்பரம்பிள்ளையின் ஏகபுதல்வன், இடுப்புச் சால்வையை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு, கழுத்தில் துவவும் சங்கிலியை அடிக்கடி ஒதுக்கியபடி, தட்டுகளிள்ளை காசைப் பத்திரமாக எடுத்து, இடுப்புப் பையில் இலாவகமாகச் சொருகிக் கொண்டபின், தோங்காய்களை உடைத்து, அர்ச்சனைத் தட்டுகளைச் சுறுசுறுப்பாகக் குருக்களிடம் நீட்டிக்கொண்டேயிருந்தான்.

அட்சர சுத்தமாக அம்பாளின் திருநாமங்களை உச்சரித்து, ஜெகநாதக்குருக்கள் தீபாராதனை நடத்தியபடியிருந்தார்.

படலைக்குப்படலை சுவாமி தரித்து நின்று, பக்தர்களின் காணிக்கைகளை ஏற்று, ஆறுதலாக ஊர்வலம் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது.

'கலீர் ... கலீர் ... கலீர்' — ஏகாம்பரம்பிள்ளையால் ஏற்பாடு செய்யப்பெற்றிருந்த உண்டியல் குலுக்குவோர் ஊர்வலத்துக்கு முன்னால் வெகு தூரம் சென்று விட்டனர்.

ஊருக்குள் உள்ள ஒரே அம்மன் கோயிலின் திருப்பணி நிதிக்காக உலா புறப்பட்டிருக்கின்ற அம்பாளுக்கு அள்ளிக் கொடுக்க அந்த மக்கள் முன்னின்றனர்.

இருட்டுகின்ற பொழுதில், ஊர்வலம் இன்னும் அரைக்கட்டை தூரத்தைக்கூடத் தாண்டவில்லை. அதற்கிடையில் உண்டியற் குடங்கள் ஆறும் நிறைந்து விட்டன. ஏகப்புதல்வரின் இடுப்பும் கனத்தது.

இலுப்பையடிச் சந்தியில் வைத்து, வலதுபக்க ஒழுங்கையால் சுவாமி திரும்புகிறவேளை, ஊர்வலத்துக்குப்பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த ட்றக்ரரில் ஏகாம்பரம் ஏறிக்கொண்டு விட்டார். அவருக்குக் கால்கள் வலியெடுத்து விட்டன. பெட்டியில் சாய்ந்து நீட்டி உட்கார்ந்து கொண்டார். உண்டியற் குடங்களும் ட்றக்ரரில் ஏறிக்கொண்டன. மகனும் ட்றக்ரருக்கு வந்து மடிக்கனத்தை இறக்கிவிட்டுச் சென்றான்.

'க.. லீ...ர்! ...க.. லீ...ர்' — புதிதாகக் குலுக்குலுக்கு விட்ட வெற்றுக் குடங்கள் பெருஞ்சத்தம் எழுப்பின.

நாயனக்காரர் தமக்குத் தெரிந்த நவீன சினிமாப் பாடல்களின் மெட்டுகளை இசைத்துக் கொண்டிருந்தார்,

ஊர்வலம் தரித்துத் தரித்து, ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது.

கிராமத்தின் தென்மேற்கு எல்லையிலுள்ள பெரியதம்பிரான் கோயிலை அடைவதற்கு முன்னரே நேரம் நள்ளிரவையும் தாண்டி விட்டது. நாதஸ்வரத்தின் கீச்சுக் குரல்; தவிவின் சுதியற்ற ஒலி; ஊர் நாய்களின் ஊளை ஆலாபனை — இவற்றிடையேயும் புதிய யுதிய உண்டியற் குடங்கள் பல, மூன்று நான்கு தடவைக்குமேல் வெளியே வந்து பெருங் குரலில் ஒலித்து ஓய்ந்து விட்டன. பெயனும் அப்பாவைப் பார்க்கப் பல தடவை ட்றக்ரருக்குப் போய் வந்து விட்டான்.

பெரியதம்பிரான் கோயில் முன் மண்டபத்தில் அம்பாளை இறக்கி வைத்து, இரு சுவாமிகளுக்கும் தீபாராதனை முடிந்தபின் சிரமபரிகாரம் எடுத்துக் கொள்வதற்காக எல்லோரும் புறப்பட்டு விட்டனர். குருக்கள், மேளம், இரண்டொரு எடுபிடி ஆட்கள் தவிர எல்லோரும் சென்று விட்டார்கள்.

மகளை இருக்கச் செய்து விட்டு, ட்றக்ரரிலிருந்து இறங்கிக் கொண்ட ஏகாம்பரம்பிள்ளை, நிதானமில்லாத நடையோடு நேராகக் குருக்களிடம் வந்தவர் சாஷ்டாங்கமாக அவரின் காலடியில் வீழ்ந்துவிட்டார்.

'அம்மாளைச்சிக்கு அடுத்த படியாய், குருக்கள்தான் என்றை தெய்வம்... குருக்களால்தான் எங்கடை சனங்கள் அம்மாளைச் சிக்கு அள்ளிக் குடுத்தினம்... வாற நாளுக்கே திருப்பணியை ஆரம்பிக்கவேணும். ...ஓம்

சொல்லிப்போட்டன்... எங்கடை குருக்கள் என்றை கண்கண்ட தெய்வம் — ஏகாம்பரத்தாரின் கால்கள் எழுந்து நிற்கமுடியாமல் தள்ளாடின.

குருக்களுக்கு குடலைக் குமட்டிக்கொண்டு வந்தது.

‘எல்லாம் காலையிலே பேசலாம்.. இப்போய் ஒய்வெடுத்துக்கொள்ளுங்கோ’ ஏகாம்பரத்தாருக்குக் ‘கலை’ ஏறுகிற வேளைகளில் பேச்சைத் துண்டித்து அனுப்புவது குருக்களின் வழக்கம்.

டந்தரர் உறுமிக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்று விட்டது.

✱

பெரியதம்பிரான் கோயில் மண்டபத்தில் தங்கிவிட்டவர்கள் குறட்டைவிட்டு நல்ல தூக்கம், ஜெகந்நாதக் குருக்களுக்கு மட்டும் நித்திரை வரவேயில்லை. கால் உழைவு கண்டபோதிலும், மனம் உறங்காமல், ஆறுதலாக அசை போட்டு அசைபோட்டு.....

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன், அரைக் காசும் வாங்காமல் அதை பெண் காமாட்சியின் கழுத்தில் மஞ்சள் கயிற்றால் மூன்று முடிச்சைப்போட்டு முடித்தவுடன், சொந்தக் காலில் நிற்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில், அவளையும் கூட்டிக்கொண்டு சொந்த ஊர் விட்டு இந்த ஊருக்கு வந்து, அந்த அம்மன் கோயிலில் அர்ச்சகராக ஜெகந்நாத சர்மா மணியைத் தூக்கியவர். அப்போது அந்தக் கோயில் அடக்கமானதாக அழகாகத்தானிருந்தது. இரண்டு வேளைப் பூசை சம்பளம் என்று எதுவுமில்லை. கோயில் வரும்படியும், ஊர்ப் புரோகிதமும் அவருக்குப் போதுமானதாயிருந்தது. தெற்குப் புறத்திலிருந்த இரண்டறைகள் கொண்ட கோயிலின் சிறிய மடம் அவரின் தனிக் குடித்தன

வாழ்க்கையை நடத்த இலவச வீடாக அமைந்து விட்டது.

கோயிலின் பரம்பரைத் தர்மகர்த்தா சபாபதிப்பிள்ளை கோயிற் பக்கம் தலைகாட்டுவதேயில்லை. கோயிலுக்கென இருந்த நிலபுலங்களை யெல்லாம் விற்று, ஆசை நாயகிக்கு வீடு கட்டிக் கொண்டதால், ஊரில் செல்லாக்காசாகி விட்டவர், அம்மனாச்சு, ஐயராச்சு என எல்லாப் பொறுப்பையும் அர்ச்சகர் தலையில் சுமத்திவிட்டு, அயலூர் ஆசை நாயகி வீட்டில் அவர் அடைகிடந்தார்.

ஊருக்குப் புதிதாக வந்த ஜெகந்நாத சர்மா, தமது சாதுரியத்தாலும், நல் நடத்தையாலும், நயமான பேச்சாலும், நாணயத்தாலும் அம்மன் கோயிலில் எதுவித குறைவுக்கும் இடம் வைக்காமல் கோயில் நிர்வாகத்தையும் கவனித்துக்கொண்டார். இளைஞர் எனினும் சர்மாவிடமிருந்த ஒழுக்கம், படிப்புஞானம், பக்திசிரத்தையுடன் கோயிற் கிரியைகளை நடத்தும் பாங்கு, காலக்கிரமம் தவறாமல் பூசையை நடத்தும் ஒழுங்கு, இனிய சபாபம் — எல்லோரையுங் கவர்ந்து நல்லபிமானத்தை ஏற்படுத்தி விட்டன,

ஒரு வருஷத்துக்குள் அவருக்கு அம்பிகையும் பிறந்து விட்டாள்.

குழந்தையின் கனிவான குறுகுறுத்த கண்களும், சிரிக்கும் போது குழிவிழும் கண்ணங்களும், மொழுமொழுத்த சிவந்த கைகால்களும், பட்டைப் போன்ற மேனியும் அம்பிகையின் எழுந்தருளி வீக்கிரகத்தை அவர் நினைவுக்குக் கொண்டுவர தன் செல்வக் குழந்தைக்கு அம்பிகை என்றே நாமகரணஞ் செய்து விட்டார்.

குருப் பட்டத்துக்குரிய வேத சாஸ்திர அறிவு, கிரியா ஞானம், ஒழுக்கம் முதலியவை அவரிடம் நிறைந்திருந்ததால், ஒரு சபநாளில் ஆச்சாரியாபிஷேகம் செய்யப்பட்டு ஜெகந்நாத சர்மா குருக்களுமாகி விட்டார்.

வெள்ளி, செவ்வாய் அம்மன் சந்நிதியில் விசேஷ அபிஷேகங்கள் பூஜைகள், அர்ச்சனைகள். ஊர் திரண்டு வந்துகொண்டிருந்தது.

கோயிலைத் துப்புரவாக்கி, வீதிகளைச் சுத்தஞ் செய்து, ஆலயத்தைச் செப்பஞ் செய்து, வேண்டியபோது சுவர்களுக்கு வெள்ளையடிப்பித்து, அருளுடன் அழகும் பொலியுமிடமாக ஆலயத்தைக் கவனித்து வந்தார் குருக்கள். நித்திய நைமித்தியங்களுக்கு குறையேற்படாமல், சாந்தமும் சாந்நித்தியமும் அங்கு கொலுவிருந்தன.

ஆடிப் பூரத்துக்கு முதல் பத்து நாட்களும் அம்பிகைக்கு அலங்கார உற்சவம்; அதற்கு வேண்டிய உபயகாரர்களைக் கண்டுபிடித்துச் சிறப்பாகச் செய்து முடித்து விடுவார் குருக்கள்.

அவர் பொறுப்பேற்று ஆறு வருஷங்கள் எல்லாம் ஒழுங்காகத்தான் நடைபெற்றன,

யாழ்ப்பாண ரவுணுக்குப் போன சபாபதிப்பிள்ளை குடி வெறியில் ரோட்டைக் கடக்க.. லொறி மோதி, அவர் செத்து விட....

.. பரம்பரைத் தர்மகர்த்தா என்ற பட்டத்தைச் சூட்டிக் கொண்டு, ஆலய பரிபாலனஞ் செய்யவந்த ஏகாம்பரம்பிள்ளை சபாபதிப்பிள்ளையின் செத்துப் போன தமையனாள் மகன். ஊரிலுள்ள கள்ளுக் கொட்டில் களின் முன்னால் முன்பு விழுந்து

புரண்டு கிடந்தவர், உரிமைக் கோயிலைப் பராமரிக்க வேண்டுமென்ற ஞானம் உந்த, ஏகாம்பரம்பிள்ளை திடீரென விழித்து எழுந்து வந்துவிட்டார்.

நெடிய தோற்றம், நெஞ்சு மயிர்கூடமறையக்கூடிய கறுவல் உடம்பு, கழுத்தில் தொங்கும் மைனர் சங்கிலி, அகன்ற அடர்த்தியான மீசை, எல்லாம் அறிந்தது போல எடுத்தெறிந்து பேசும் சபாவம், இலேசான சாராய வாடை — ஏகாம்பரத்தாரின் முதற் சந்திப்பே குருக்களுக்கு அருவருப்பை யூட்டியது.

‘குருக்கள். இதுவரை நானும் குஞ்சியப்பர் உயிரோடை இருந்ததாலை நாங்கள் கோயில் விசயத்திலே தலையிடவில்லை இனி நான் சிறப்பாக நடத்தப்போறன்.. நீங்கள் பூசையை மட்டும் கவனித்தால் போதும், கோயில் நிர்வாகமெல்லாம் இனி நான் பார்த்துக்கொள்ளுவன்’ — அர்ச்சனைத் தட்டுகளை ஏந்திய வண்ணம் திரளாகக் குவியும் அடியார்களின் தொகை ஏகாம்பரம்பிள்ளையின் மனதில் சபலத்தை எழுப்ப, அவர் திட்டவட்டமாகச் சொல்லிவிட்டார்.

‘ஆர் செய்தாலென்ன... அம்பாளின் விஷயம் சிறப்பாக நடக்க வேண்டும் என்றதுதான் என் ஆசை — அதைச் செய்வதற்கு முதலாளி முன் வந்திருப்பதையிட்டு எனக்குச் சந்தோஷம் தான்’ கோயிலின் வருவாயை எடுத்துக் கோயிலுக்கே செலவழித்து. அந்தத் திருப்தியில் மனம் குளிர்ந்து வரும் குருக்களுக்குக் கொஞ்சமும் சஞ்சலம் ஏற்படவில்லை,

புதிய நடைமுறைகளை அடுத்தவாரமே ஏகாம்பரம்பிள்ளைப் பலகையில் பெரிய எழுத்தில் அறிவித்து விட்டார்.

அர்ச்சனைக்கு ரிக்கட்...

அபிஷேகத்துக்கு ரிக்கட்.
நேர்த்தியை நிறைவேற்ற
ரிக் கட்ட..

—கோயிலில் சகலதும் ரிக்கட்
மயமாகி விட்டன. அக்கோயிலின்
வருமானம் அனைத்தையும் தமது
தனிக்கட்டுப்பாட்டுக்குள்
கொண்டுவர ஏகாம்பரம் வழி
சமைத்துக் கொண்டார்.

சுவாமி நைவேத்தியத்துக்கு
மாசம் 15 படி அரிசி, விளக்
களுக்கு 6 போத்தல் எண்ணெய்,
கர்ப்பூரம், குருக்களுக்குச் சம்ப
ளம் 45 ரூபாய்.

குருக்களும் சரி, சும்பிடுப
வர்களும் சரி, இப்படி ஒரு நடை
முறையை என்னத்தனையும் எதிர்
பார்க்கவேயில்லை!

ஜெகந்நாதக் குருக்களுக்கு
மணம் மிகச் சலித்துவிட்டது,
மக்களின் அன்பினால் அரவணைக்
கப்பட்டு, மனங்குளிர அம்பிகை
யைக் குறைவெதுவுமின்றி ஆரா
தித்துக்கொண்டிருந்த அவர்,
ஒரே நாளில் மாசச் சம்பளம்
வாங்கும் கூலியாள் நிலைக்கு மாற்
றப்பட்டதை உணர்ந்தபோது
அவர் மனம் கூனிக் குறுகிச்
சலித்து விட்டது.

அந்த ஊரை விட்டு வெளி
யேறிவிடலாமா என்ற எண்ணம்
குருக்களின் மனசில் தலை தூக்
கியபோது, புது இடங்களில்
எப்படிச் சமாளிப்பது என்ற
அவருக்குரிய இயல்பான அச்ச
மும் தலை தூக்கியது. இத்தனை
காலமும் அன்பையும் மதிப்பை
பும் பொழிந்த ஊர் மக்கள்,
மூக்காலமும் திருமேனி தீண்டி
அர்ச்சித்து தாம் ஆராதித்த
அம்பாள், இவற்றை விட்டு விட்டு
போக முடியாமலிருப்பது போல
அவர் தவித்தார்.

'எல்லாம் அம்பிகை விட்ட
வழி' என்ற மனச் சமாதானத்

துடன் அவர் பல்லைக் கடித்துக்
கொண்டு வாழப் பழகிவிட்டார்.

ஊரில் எப்போதாவது
தொற்றுநோய் வந்தால், நேர்த்
திக்கடன் நிறைவேற்றுபவர்களை
யும், நூல் கட்ட வருபவர்களை
யும் தவிர, வழமைபோல வெள்ளி
செவ்வாயில் கூட்டமேயில்லை.
புதிய நிர்வாகத்தின் கெடுபிடிச
ளால் பக்தர்கள் தொகையின்
வரவு குறைந்து விட்டது. உபய
காரர்கள் ஒதுங்கிக் கொண்டு
விட்டதால், ஆடிப்பூரத் திரு
விழா பல ஆண்டுகளாக நிறுத்
தப்பட்டு விட்டது. பன்னிரண்டு
வருடங்களுக்கொரு தடவை
நடைபெற்றாகவேண்டிய பாலஸ்
தாபன சும்பாபிஷேகத்தைக்கூட
இத்தடவை புதிய பரிபாலகரால்
நடத்த முடியவில்லை.

அஷ்டபந்தனம் அகன்று விட்
டதால் அட்டங்காணும் மூல
மூர்த்தி; கிலமடைந்த கருவறை;
சிதைவற்ற விமானம்; வெடிப்
புக்கண்ட சுவர்களினூடாக தலை
நீட்டிச் சடைத்த செடிகள்;
சலாகைகள் உக்கி ஓடுகள் விழத்
துவங்கி விட்ட அர்த்த மண்டப
மும் மகாமண்டபமும்; ஆகாசம்
தெரியும் வசந்த மண்டபம்;
காட்டுத் தடியின் துணையோடு
நொண்டியாக நிற்கும் கண்டா
மணி —

இருபது வருஷமாக கோயிற்
கட்டிடத்தில், பகலிங்குடச் சுதந்
திரமாகப் பறந்து திரியும்
வெளவால்களைக்கூட விரட்டி
யடிக்க வக்கின்றி, வகை தெரி
யாது, ஏகாம்பரத்தார் ஏகாங்கி
யாக நின்றார்.

இந்த வருஷம் பிறந்த
அன்று, கோடிப் பட்டுடுத்திக்
கோயிலுக்கு வந்த ஏகாம்பரத்
தாரிடம் குருக்கள் மனநிறந்து
சொல்லி விட்டார்.

'முதலாளி.. தொடர்ந்தும்
இதே நிலையில் அம்பாளை வைத்

திருக்கக் கூடாது. அபிஷேகம்
செய்கிறபோது என் கைகள்
நடுங்குகின்றன, மனம் கூசுகி
றது.. இப்படியே கவனிக்காமல்
இருந்தால், அம்பாள் சாபம்
ஊருக்கு அளர்த்தம். உங்களுக்
கும் நல்லதில்லை. எனக்கும் அப
சாரம். கெதியாக இதற்கொரு
ஏற்பாட்டை நீங்கள் செய்ய
வேணும்'

'கோயிலுக்கு இப்ப வருமா
னமே நிண்டுபோச்சு.. இருந்த
காணி பூமியையும் தேவடியா
ளுக்குக் குடுத்துக் குஞ்சியப்பர்
பசியாறிப் போட்டுக் கண்ணை
முடியிட்டார்.. நான் பிள்ளை
குட்டிக்காறன். குமரையும் வீட்
டுக்கை வைச்சுக்கொண்டு தவிச்
கிறன். தனிய நான் என்ன செய்
கிறது குருக்கள்...' கையைக்
கட்டிக்கொண்டு, கூனிக் குறுகிய
படி தன் இயலாமையை ஏகாம்
பரத்தார் வெளியிட்டார்.

'ஊர்ச் சனங்களைக் கூப்பிட்டு
ஒரு திருப்பணிச் சபையை
அமைத்து, பொறுப்பை ஒப்ப
டைத்தால் சனங்கள் ஒத்துழைப்
பினம் முதலாளி' — குருக்கள்
சொன்ன நடைமுறை சாத்திய
மான யோசனையைக் கேட்டு
ஏகாம்பரத்தார் பதறிப்போய்
விட்டார்.

திருப்பணிச் சபை வாழை
யடி வாழையாக வரும் தன்
பரம்பரைத் தர்மகர்த்தாப் பத
வியை வெட்டி விழுத்திவிடக்
கூடிய வாளாகத் தோன்றியது.
அச்சம் அவரைத் திடுக்கிட
வைத்தது.

'இல்லைக் குருக்கள்.. அது
வேண்டாம்! மிணக்கெட்ட
வேலை.. வேறை வழி இருக்கு.
வாற வைகாசி விசாகத்துக்கு
அம்மனை ஊர்வலமாக ஊரெல்
லாம் கொண்டு போவம்

ஊர்ச் சனங்களுக்கு உங்களிலை
நல்ல மதிப்பு... வீடுவீடாய் நீங்

கள் போய்ச் சொன்னால், அம்மா
ளாச்சிக்கு அள்ளித் தருவினம்...
கெதியாகத் திருப்பணியைச்
செய்யலாம்' அம்பிகை சந்நிதி
யைப் பழைய கோலத்துக்கு
விரைவாகக் கொண்டுவரவேண்
டுமென அல்லும் பகலும் துரத்
துக்கொண்டிருந்த குருக்களுக்கு
ஏகாம்பரம் சொன்ன அந்த
யோசனை சரி போலவும் பட்டது.

சித்திரை மாசத்துக் கொழுத்
தும் வெயில் முழுவதையும் தலை
யில் ஏற்று, ஒரு தெருவும்
விடாமல், குருக்கள் அந்த
ஊரெல்லாம் சுற்றிச் சுழன்று
வந்துவிட்டார். ஊண் உறக்க
மற்ற அலைச்சல். குருக்களின்
முயற்சிக்குத் தோள் கொடுக்கத்
தயாராக அந்த ஊர் நிமிர்ந்து
நின்றது!

குருக்களுக்கு இன்னும் நித்
திரை வரவில்லை.

— உண்டியற் செம்புகளின்
'கலீர்! கலீர்!' ஒலி.

...அர்ச்சனைத் தட்டுகளில்
பச்சை, மஞ்சள், நீல நிற
நோட்டுகள்...

'அம்பிகை! நீ ஒரே தாளில்
மகாலட்சுமி ஆகிவிட்டாய்!'

குருக்களின் உள்ளம் ஆனந்
தத்தால் கசிந்துருகியது.

இடிந்த அம்மன் கோயில்
கட்டடம், புதிய நெடுமாடக்
கோபுரமாக உயர்ந்து நிமிர்ந்து
கம்பீரமாக நிற்பதான இனிய
காட்சியில் இலயித்திருந்த அவ
ளின் சிந்தனையை விடியற் கோழி
களின் 'கோரன்' கூவல்கூடக்
கலைக்க முடியவில்லை!

மஞ்சள் வெயில் வெளுப்
பேறுவதற்கு முன்னரே பெரிய
தம்பிரான் கோயிலை விட்டுப்
புறப்பட்ட அம்பிகைக்கு பகல்
முழுவதும் குதூகல வரவேற்பு

கள். மக்கள் அடர்த்தியாக வாழும் பகுதி, அதில் சாதிக் கொடு வீதி, அதனால் அம்மன் தங்கிச் செல்ல ஆங்காங்கே அலங்காரப் பந்தல்கள், தாக சாந்திக் கான தண்ணீர்ப் பந்தல்கள், அர்ச்சனைகள், காணிக்கைகள்— போட்டி போட்டுக்கொண்டு பகலெல்லாம் அமர்க்களப்படுத்தி விட்டார்கள்! தனது யதாஸ்தானத்துக்கு அம்மன் வந்து சேரும் போது இரவு பத்தாகி விட்டது. ஏகாம்பரம்பிள்ளையின் ட்றக்ரர் சுவாமிக்குப் பின்னால் நிழல் போலத் தொடர்ந்து ஊர்ந்து வந்தது.

வசந்த மண்டபப் பூசை முடிய, எல்லோரும் விழுதி பிரசாதம் வாங்கிக்கொண்டு புறப்படும்போது, ஏகாம்பரம்பிள்ளை மடியிலிருந்து உருவியெடுத்த ஐம்பது ரூபா நோட்டொன்றை வெற்றிலைமீது வைத்து, குருக்களிடம் கொடுத்துக் கும்பிட்டார்.

‘மேளகாரனுக்கு 1000; உண்டியல் குலுக்கினவர்களுக்கு 1500; தீவட்டி பிடித்தவனுக்கு 100; ஐயர் தட்சணை 50; மனப்பத்தகத்தில், அந்தக்கணத்தில், டக்கென்று கணக்கு எழுதிக் கொண்டார் ஏகாம்பரம்.

குரு தட்சணையைப் பெற்றுக் கொண்ட குருக்கள், அதை விரித்துக்கூடப் பார்க்காமல், ஏகாம்பரம்பிள்ளையின் நெற்றியில் விழுதியைத் தரித்து அவரை ஆசீர்வதித்து, அந்தப் பணத்தை அப்படியே அவர்கையில் திருப்பிக் கொடுத்தார்.

‘அம்பாள் திருப்பணிக்கு இது என் காணிக்கை’ — புன்னகையோடு குருக்களின் வாயிலிருந்து வந்த சொற்கள், ஏகாம்பரத்தாரைக் கூனிக்குறுக வைத்து விட்டன.

கோயிலைப் பூட்டி கொத்துச் சாவியை எடுத்துக்கொண்டு, மாற்றியுடுத்திருந்த நான்குமுழ வேட்டியை ஒரு தடவை உதறிக் கட்டிக்கொண்ட குருக்கள், கையில் இரண்டு மூடி தேங்காயும், ஒரு வாழைப்பழச் சீப்புடனும் வீடு நோக்கி நிமிர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தார். அந்தக் கம்பீர நடையில் எடுத்துக்கொண்ட பணியைச் சிறப்பாக நடத்திக் கொடுத்த திருப்தி நிறைந்திருந்தது.

ஆனி பிறந்துவிட்டது. அமாவாசை வந்து நாலு நாளாகியும் விட்டது. இன்னமும் ஏகாம்பரத்தார் குருக்களிடம் ஒன்றும் கதைக்கவில்லை. இடையில் இரண்டொரு தடவை கோயிற் பக்கம் எட்டிப் பார்த்தவர், விழுதி பிரசாதத்துக்குக்கூடக் காத்து நிற் காமல் நழுவிக்கொண்டு விட்டார். இந்தச் சக்கில பட்சத்து ஒரு சபநாளில் பாலஸ்தாபனம் செய்து, திருப்பணி வேலையைத் துவங்க வேண்டும் என ஜெகந்நாதக் குருக்களின் மனம் அங்க லாய்த்துக் கொண்டிருந்தது.

அன்று மதிய போசனத்தை முடித்துக்கொண்டு, மடத்தின் வெளித் திண்ணையில் துண்டை விரித்துச் சரிந்து படுத்திருந்தார். முற்றத்து வேப்பமரத்தின் காற்று இதமாக இருந்தது. குருக்களின் உடலில் சமீப நாட்களாக ஒரு தளர்ச்சி, வெயிலைக் கண்டால் கண்கள் இருண்டு வருவது போன்ற உணர்ச்சி, மத்தியானத்தில் அவரையறியாமலே ஒரு குட்டித் தூக்கம் வந்துவிடுகிறது.

‘குருக்களையா! குருக்களையா!’ — குரலைக் கேட்டுத் திடீரென விழித்த குருக்களின் கண்கள் எதிர்த் திண்ணையைச் சவுக்

கத்தால் உதறித் துடைத்து விட்டு உட்காரும் ஏகாம்பரம் பிள்ளையைக் கண்டன.

குருக்களுக்கு உற்சாகமாக இருந்தது. வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தார்.

‘உங்களிடம் நானே வர வேணும் என யோசிச்சுக்கொண்டிருந்தேன். அம்பாளே இங்கு உங்களை அனுப்பிவிட்டாள். இந்தச் சக்கில பக்ஷத்திலே நிறைய சபநாள் இருக்கு ... பாலஸ்தாபனத்துக்கு முகூர்த்தத்தை வைத்து, திருப்பணியைத் துவங்குவம் முதலாளி.’ உடற்தளர்ச்சியையும் மறந்து உற்சாகம் கொண்டு விட்டார் குருக்கள்.

ஏகாம்பரத்தாரின் வலதுகை ஆட்காட்டி விரல் நரைத்த மீசையைத் தடவிவிட்டுக் கொண்டது.

‘ஒரு நல்ல விசயமாகத்தான் வந்தான் குருக்களையா. காதோடு காதாய் இருக்கட்டும். என்றை பெடிச்சிக்கு ஒரு நல்ல சம்மந்தம் பொருந்தியிருக்கு, திடீரென வந்தது, திறமான சாதகப் பொருத்தம். பெடியன் கண்டாவிலை எஞ்சினியர், ஆள் கரவெட்டிப் பக்கம். லீவில்ை வந்திருக்கிறாராம்; அடுத்தவழமை போகவேணுமாம்; நான் இரவுக்குத் தாலி கட்டை வைச்சிருக்கு, உங்ளிட்டைச் சொல்விப் போட்டுப் போக வந்தான்’ — ஏகாம்பரத்தார் சொன்னவை குருக்களுக்குப் பெரும் ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது.

‘குழந்தை ரெம்பச் சின்னவளாச்சே! அதுக்கிடையிலே அவசரமாய் கலியாணம் பார்த்துட்டியளே.’ சென்ற ஆண்டு அவளின் பூப்பு நீராட்டலுக்குப் போய் புண்ணியாவாசனம் செய்து விட்டு வந்தது, குருக்களுக்கு நேற்றுப்போல இருந்தது.

‘சமைந்த குமரை இன்னும் என் விட்டுக்கை வைச்சிருப்பான். பெடியனுக்கும் அவளைப் பிடிச்சிருக்கு. சாதகமும் வெகு பொருத்தம். இந்தப் பாரத்தை இறக்கிவிட்டால், என்றை அம்மாளாச்சியின்ரை வாசலிலே இருபத்தினாலு மணி நேரமும் கிடந்து திருப்பணி வேலையைக் கவனிக்க எனக்கு வலு வசதியாயிருக்குமெல்லே.’ குருக்களின் ஆச்சரியத்துக்குக் கொக்கிபோட்டுத் திருகி மடக்கி விட்டார் ஏகாம்பரம்.

‘நீங்கள் சொல்லுறதும் நியாயம்தான். குழந்தைக்கு ஒரு குறையும் வர அம்பாள் விட மாட்டா. குழந்தை குடியும் குடித்தனமுமாக மங்களமாக வாழுவாள். நீங்க போய் கலியாண ஏற்பாடுகளைக் கவனியுங்கோ முதலாளி. நான் நேரத்துக்கு வந்துடுறேன்.’

ஏகாம்பரத்தாரை வழி அனுப்பி வைத்துவிட்டு, உள்ளே தண்ணீர் குடிக்கச் சென்றபோது குருக்களின் கண்கள்—

அவரின் பெண் அம்பிகை, அடுப்படி விரூந்தைச் சுவரில் சாய்ந்தபடி கிழிந்த பிடவை யொன்றுக்குத் தையல் ஊகியால் பெசருத்துப் போடுவதிலேடுபட்டிருப்பதைக் காணத் தவறவில்லை. ஒட்டிப்போன கன்னங்கள் ஏக்கமும் ஏமாற்றமும் நிறைந்த விழிகள், நெற்றி வகிட்டில் இலேசாக எட்டிப் பார்க்கும் இளநரை குருக்களின் கண்கள் பனித்து விட்டன.

‘அம்பாள் அவளுக்கும் ஒரு வழிகாட்டுவாள்’ அவருக்குத் தெரிந்த வழமையான சமாதானத்துடன் திரும்பிவந்து திண்ணையில் சரிந்து கொண்டார்.

மலியாணம் முடிந்து மாப் பிள்ளை பெண்ணைக் கூட்டிக் கொண்டு குடும்பத்தோடு கொழும்புக்குச் சென்ற ஏகாம்பரத்தார் ஊர் திரும்பிவர இரு கிழமைகளாகி விட்டன.

அதற்கிடையில், பெண்களின் குகுகுசுப்பாகத் துவங்கி, ஆண்களின் முணுமுணுப்பாக மாறிய அச்செய்தி, குருக்களின் காதில் விழுந்ததும் அவர் பதறித் துடி துடித்துப் போனார்.

'கோயிலுக்கெனச் சேர்ந்த காசைத்தான் ஏகாம்பரத்தார் சீதனமாகக் கொடுத்து மகனுக்கு மாப்பிளை பிடித்தவர்' - திரும்பும் திசையெல்லாம், குருக்களின் காதில் ஊர் ஒரே குரலில் ஒலித்தது.

'அம்பிகையே! இப்படியும் ஒரு ஏமாற்று?' குருக்களின் உள்ளம் விம்மி வெதும்பியது.

'உந்தக் குடிகாறனை நம்பி ஒரு சதமும் குடுத்திருக்க மாட்டம், குருக்களையா முன்னுக்கு நிண்டதாலே திருப்பணிக்கு நம்பிக் குடுத்தம்' - ஊர் மக்களின் குரலில் அம்பிகையின் கைத்திரி சூலத்தின் கூர்மையிருப்பதை உணர்ந்த குருக்கள் பயந்து விதிர் விதிர்ந்துப் போய் விட்டார்.

அம்பாளின் பீடத்தில் தமது தலையை ஒங்கி மோதி, உடைத்து இந்த அபசாரத்தைப் போக்க வேண்டும், உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற தணிக்க முடியாத வேகம் அவருள்ளத்தைக் குடைந்தது.

ஏகாம்பரத்தாரைக் கேட்டே விடுவது என்ற திடமான முடிவுக்கு அவர் வந்துவிட்டார்.

மாலைப் பூசையை முடித்து விட்டு வெளியில் வர, வாசலில்

ஏகாம்பரத்தார் வெள்ளை வேட்டியுடன் விழுந்தெழும்பி, பக்தி சிரத்தையாக அம்மனைக் கும்பிட்டபடி நின்றார்.

அண்டாவில் அபிஷேகத்துக் கென அடியார்களால் பக்தி சிரத்தையுடன் நிறைக்கப்பட்ட பாலில் கள்ளத்தனமாக விழுந்து வயிறு புடைக்கக் குடித்துப் புரண்டு அதில் குளித்தெழுந்து அசுத்தப்படுத்திவிட்டு, வெளியே வருகிற மூஞ்சுறைக் காணும் போது ஏற்படுகிற அருசையம் ஆத்திரமும் போல அவரைக் கண்டதும் குருக்களுக்குப் பிறந்தது.

'குருக்களையா! வாற வெள்ளிக்கிழமை அம்மனுக்கு ஒரு அபிஷேகம், அதோடு என்றை மகள், மகன், மருமகன் பேரில் தனித்தனியாக 10¹¹8 அர்ச்சனையும் செய்ய வேணும்' - ஏகாம்பரத்தாரின் குரலில் ஒரு தனி மிடுக்கிருந்தது.

ஊர்ச்சனங்கள் சொன்னதின் உண்மையை அவரிடமே கேட்டறிந்து கொள்வதற்கான வார்த்தைகளை நிதானமாகப் பொறுக்கி மனத்தராசில் நிறை போட்ட வண்ணம் குருக்கள் கேட்டார்.

'மகனுக்குக் கலியாணம் முடிஞ்சது. மகனுக்கு என்ன விசேஷம்?'

'ஒருத்தருக்கும் தெரிய வேண்டாம் குருக்களையா... கொழும்புக்குப் போன இடத்தில் ஒரு ஏஜன்சியைப் பிடிச்சு, அவனைச் சவுதிக்கு அனுப்பிப் போட்டன். வேலையும் கிடைச்சுட்டுதாம், நேற்றுக் கேபிள் அடிச்சிருக்கிறான். 'இப்போதான் அம்மாளாச்சி கண்ணைத் திறந்திட்டா.'

குருக்களின் மனக்குண்டத்தில் நிறு பூத்திருந்த அக்கினி சுவாலித்து மூளத் துவங்கி விட்டது.

'அம்மன் மட்டுமல்ல, ஊரும் கண்ணைத் திறந்தபடிதான் இருக்கு... கோயிற் திருப்பணிக் கெண்டு சேர்ந்த காசையெல்லாம் உங்கடை சொந்தத் தேவைக்குச் செலவழித்து விட்டதாக ஊரே கேட்கிறது. இந்த ஏமாற்று மோசடி பொல்லாத பாபம்' - மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்த தர்ம நியாயத்தை தர்மாவேசத்தோடு குருக்கள் சொன்னார்.

'ஊர்ச் சனங்கள் புத்தியில்லாத விசுருகள், இப்ப ஆளுகுப்பிட்ட பெரிய கோயில் களையே ஆமிக்காறன்கள் குண்டு போட்டு இடிக்கிறார்கள். இந்த நேரத்தில் என்னெண்டு புதுக் கட்டிடம் கட்டுறது? சுமமாகிடக்கிற காசுதானே எண்டு குமரைக் கரைசேர்த்தன். பெடியனையும் வெளிநாட்டுக்கு உத்தியோகத்துக்கு அனுப்பினன். ஊர்க்காறருக்கும் உமக்கும் அது கண்ணுக்கை குத்துது. இது என்றை பரம்பரைக் கோயில், அதுக்குச் சேர்ந்த காசை செலவழிக்கிறதும் விடுகிறது என்றை இஷ்டம். என்றை மகன் உழைத்தனுப்புற காசிலே ஆறுதலாக இந்தக் கோயிலைக் கட்டுவன்... இதைக் கேட்க ஆருக்கும் உரிமையில்லை.'

எரியும் குண்டத்தில் ஏகாம்பரத்தார் போத்தலுடன் சரித்து ஆகுதியாக்கி விட்ட நெய், சீற்றம் கொண்ட அக்கினியைச் சுவாலித்தெழும்பு பெருந்தழவாக மாற்றி விட்டது.

'அடப்பாவி! அம்மன் பெயரைச் சொல்லிச் சேர்ந்த யணம்

அவ்வளவையும் கூசாமல் அபகரித்தது பெரிய தெய்வத்துரோகம்! உன் சந்ததி வாழாது. உன்னை தேவைக்குக் காசு சேகரிக்க ஊர் மக்கள் முன் என்னைப் பலிக் கடாவாகப் பாவித்து, அம்மன் பெயரையும் விற்று விட்டியே,' - குணமென்னும் குன்றேறி நின்ற குருக்களின் உடம்பு பதறி நடுங்கியது. கோயிற் கட்டிடமே அதிர்ந்து சரிவது போல இருந்தது. நிற்க முடியாமல் குருக்கள் உட்கார்ந்து விட்டார்.

'பேய் ஐயர் ... பிணத்தாதையும் ... பிழைப்புக்காக வந்த பிராமணிக்குத்தான் பெரிய முனிவர் எண்ட நினைப்பு, ஏமாற்று, துரோகம், சாபம் ... இதையெல்லாம் கேட்க உமக்கு உரிமையில்லை. இப்பவே திற்ப்பைத் தந்துவிட்டு ஊரைவிட்டே நீர் ஓடினாலும் சரி. புது ஐயரைக் கொண்டுவந்து வைக்க எனக்கு வழி தெரியும்.' ஏகாம்பரத்தார் பத்திரகாளியாகிச் சன்னதம் கொண்டு விட்டார்.

ஜெகந்நாதக் குருக்கள் திக் கித்துப் போய் விட்டார்!

இடி இடித்து, அந்தக் கட்டடம் தகர்ந்து பொலபொலவெண அவர் தலையில் உதிர்ந்து... அச்சிதைபாடுகளில் அவர் சிக்கிப் புதையுண்டு, மூச்சுடை முடியாமல்...

'அம்பிகே! குருக்களின் நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள்ளிருந்து அந்தக் கேவல் வெளிவர முடியாமல் துடித்தது.

அம்பாளின் கர்ப்பக்கிரக விளக்குத்திரி ஊடுபத்திக் கருகிக் கொண்டிருந்தது.

★

இளம் இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கு ஒரு வார்த்தை. நேரிலும் கடித மூலமும் இலக்கியம் சம்பந்தப்பட்ட பல கேள்விகள் கேட்கிறீர்கள். அதை விடுத்து பலரும் அறியாத தக்கதாக — எனக்கு உபத்ய அறிவு பெறக்கூடியதாக — கேள்விகளை எழுதி அனுப்புகள். பரஸ்பரம் கலந்துரையாடும் ஓர் இலக்கியக் களமாக இப்பகுதியைப் பயன்படுத்துவதால் பல தகவல்களை நாம் பெற்றுக் கொள்ள இயலும்.

கூண்டில்

● முற்போக்குக் கருத்துக்களில் நம்பிக்கை கொண்ட, இலட்சியப் பற்றுள்ள ஓர் எழுத்தாளனிடம் இருக்கக்கூடாத பல வினங்களென்று நீங்கள் எதைக் கூறுவீர்கள்?

மல்லாகம், கே. ரி. செல்வம்

சந்தர்ப்பவாதம், மக்கள் பகுதியில் இருந்து ஒதுங்கியிருத்தல், சமூகப் பிரச்சினை என்று வரும்போது முகம் கொடுக்காமல் தப்பித்துக்கொள்ள முனைதல். தான் நம்பி நேசிக்கும் தத்துவம் நடைமுறைப் படுத்தப் படுவதற்கு ஸ்தாபன, வடிவத்தில் தன்னை இணைத்துக்கொண்டு செயல் புரியாமல் சும்மாவாய்ச் சோஷலிஸம் பேசி வெட்டிப் பொழுது போக்குதல்களே நான் நினைக்கும் பலவினங்களாகும்.

● உருவெடுத்த தமிழ் மக்களின் நீதிக்கான போராட்டமாகப் பின்னர் அது ஆயுதப் போராட்டமாகப் பரிணமித்துள்ளது. அதன் பின்னர் சாதி ஒடுக்கு முறையில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றமெதுவும் நிகழ்ந்துள்ளதா?

பி. கே. ஆனந்தன்
வல்வெட்டித்துறை.

உண்மையைச் சொல்லப் போனால் தமிழ் மக்களிடையே மண்டிக் கிடந்த பல அழுக்குத் தனங்களெல்லாம் இந்த எரியும் பிரச்சினை காலத்தில் சுட்டெரிக்கப்பட்டு விட்டன. சாதி அகம் பாவம் அதிலும் ஒன்று. முற்று முழுதாகச் சாதிக் கொழும்பு அகன்றுவிடவில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால் பெரும்பாலும் அது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது.

● மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீட்டுக்குப் பின்னர் நீங்கள் பெற்ற அநுபவம் என்ன?

கன்னகம், ம. நவநீதன்

புத்தகங்களை வெளியிட்டால் அது விற்பனவுச் சந்தையில் விலை போகுமோ இல்லையோ என்ற சந்தேகத்தில் நான் பல காலம் உழன்று வந்தேன். அநுபவம் எனக்கு வேறு பாடத்தைத் தந்துள்ளது. மக்களைச் சரியான முறையில் நம்பி, அணுகி ஒத்துழைப்புப் பெற்றுச் செயல்பட்டால் இலக்கியத்துறையில் நாம் நம்புவதையெல்லாம் சாதிக்கலாம் என்பதே நான் சுற்றுத் தெளிந்த பாடமாகும்.

● பாராட்டத் தக்கவர்கள் பாராட்டப் படாமலே ஒதுக்கப்பட்டு விடுகிறார்களே, இதைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

குப்பினான், ச. வெற்றிவேலு

அப்படியானவர்களை இனங்கண்டு நாம் தான் பாராட்டி மதிக்கப் பழக வேண்டும். மல்லிகையின் வரலாற்றில் அப்படியானவர்களைப் பாராட்டுவதில் என்றுமே பின் நிற்பதில்லை.

● மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீட்டு விழாவில் அச்சுக்கோப்பாளர் இருவரையும் பாராட்டிக் கௌரவித்ததாகச் செய்திகளில் படித்தோம், இந்த மாதிரி உழைப்பாளிகள் வேறு விழாக்களில் பாராட்டப்பட்டதுண்டா?

உடுவில், ந. சிவசோதி

மல்லிகையின் பாரம்பரியமே உழைப்புக்குத் தலை வணங்கிக் கௌரவிப்பதுதான். நானறிந்த

வரையில் உழைப்பாளிகளைக் கௌரவித்தது இந்த விழாவில் தான் நடைபெற்றது.

● சிலர் எதை எடுத்தாலும் புறுபுறுத்துக்கொண்டு, வாழ்க்கையில் திருப்தியற்றுக் காணப்படுகின்றனரே, இவர்களைத் திருத்தவே முடியுமா?

சரசாலை, க. கண்ணன்

இப்படியான மனநோயாளிகளைத் திருத்தவே முடியாது. உங்களைப் போன்றவர்கள் இப்படியானவர்களை விட்டுத் தூர ஒதுங்கியிருப்பதுதான் நல்லது. இல்லாது விடில் உங்களையும் அந்நோய் பற்றிக் கொள்ளக்கூடும்.

● சின்னச் சின்னக் காரியங்களில் அசட்டையாக இருப்பவன் முடிவில் எப்படியாவான்?

ஊரெழு, ஆர். இந்திரன்

பெரிய பெரிய விஷயங்களைக் கோட்டை விட்டு விடுவான்.

● சரத் முத்தேட்டுவகம் பற்றித் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இத்தகைய மதிப்பும் மரியாதையும் ஏற்படக் காரணமாக இருந்ததென்ன?

கிரிமலை, எஸ். யோகன்

அவரது கொள்கை, அவர் சார்ந்திருந்த இயக்கம், இலட்சியம் தவறாத அவரது தேசியப் பங்களிப்பு.

● எழுத்தாளர் டானியல் மறைந்தபோது 'ஆகா... ஊக...' என்று பாராட்டப்பட்டார். இன்று பேச்சு மூச்சைக் காணோமே, என்ன காரணம்?

தையிட்டி, க. நவசீலன்

நெடுகவுமே மறைந்தவரைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்க முடியாது. அதற்காக அவரை மக்கள் மறந்து விட்டார்கள் என்பதும் அர்த்தமல்ல. சமீபத்தில் திரு. கி. வன்னியகுலம் எழுதி வெளிவந்துள்ள 'ஈழத்துப் புனைகதைகளிற் பேச்சு வழக்கு' என்ற நூல் அமரர் டானியலுக்கே சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டுள்ளது. சிலர் அவர் மறைந்து விட்டார் என நம்பிக் கொண்டிருக்கின்றனர். நாமோ அவர் சாகவில்லை என நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

● உங்களுக்குப் பிடித்தமான இசை என்ன? எந்த இசை வாணரை விரும்புகிறீர்கள்?

மானிப்பாய், எல். நவசோதி

கர்நாடக சங்கீதம் எனக்குப் பிடித்தமானது. தமிழகத்தில் மதுரை சோழ, இலங்கையில் வயலின் ராதாகிருஷ்ணன்.

● பழம் பெரும் எழுத்தாளர் அ. செ. முவின் சிறுகதைத் தொகுதி தயாராகுன்றதாமே? எப்பொழுது அது மக்களுக்குக் கிடைக்கும்.

கன. மோகனதாஸ்
பொலிகண்டி,

பழம் பெரும் எழுத்தாளர் ராஜ அவரது தொகுதி மிக அழகாகத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கின்றது. கூடிய சீக்கிரம் அதற்கு வெளியீட்டு விழா நடைபெறும். அப்பொழுது நீங்கள் அதைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

● சில சமயங்களில் நீங்கள் நல்ல 'முட்டி' இரூப்ப தில்லை என்னொரு குற்றச் சாட்டு உள்ளதே, அதுபற்றி என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

இளவாலை, ம. மனுஷ்கு

நான் இருபத்திநாலு மணி நேரமும் இலக்கிய வேலை செய்து உழைத்துக் கொண்டிருப்பவன். அது சம்பந்தமாகப் பல நெருக்கடிகளுக்கு ஆட்பட்டவன். அந்த வேலை செய்யும் நேரங்களில் நான் என்னையே மறந்து விடுவதுண்டு. அதைத் தெரிந்து என்னிடம் பழகுபவர்கள் என்னைச் சரிவரப் புரிந்து கொண்டவர்களாவார்கள். என்னைத் தெரிவாகப் புரிந்து கொள்ள மறுப்பவர்களைப் பற்றி நான் என்றுமே கவலைப்படுவதில்லை.

● இவ்வளவு காலமாக வந்து கொண்டிருக்கும் மல்லிகையில் தாங்கள் பல எழுத்தாளரின் உருவங்களை 'அட்டைப் பட'மாகப் பிரசுரித்துக் கௌரவித்து வருகிறீர்கள். இதேபோல உங்களை எந்தச் சஞ்சிகையாவது இதுவரை கௌரவித்ததுண்டா?

திருமலை, பிரியா

1958-ல் 'சரஸ்வதி' சஞ்சிகையில் எனது உருவம் அட்டைப் படமாக வெளிவந்தது. 1968-ல் 'தாமரை' சிறுகதைச் சிறப்பு மலரில் எனது படம் அட்டைப் படமாகச் சிறப்புப் பெற்றது. 1985-ல் கல்முனையில் இருந்து வெளிவரும் 'தடாகம்' எனது படத்தை அட்டையில் பிரசுரித்து என்னைக் கௌரவித்துள்ளது.

● மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீட்டைப் போல, மல்லிகை முன்னின்று தமிழகத்தில் வெளிவரும் தரமான நூல்களை எமக்குத் தரத் தக்க வழி முறைகளைச் செய்ய முடியாதா?

யனை, க. சந்திரனம்

நல்ல யோசனை. பளுவைச் சுமக்க இப்போது பலம் இல்லை. காலப் போக்கில் மல்லிகை விற்பனவு நிலையத்தையும் தொடங்கலாம்.

ESTATE SUPPLIERS COMMISSION AGENTS

VARIETIES OF
CONSUMER GOODS
OILMAN GOODS
TIN FOODS
GRAINS

THE EARLIEST SUPPLIERS FOR ALL YOUR
NEEDS
WHOLESALE & RETAIL

Dial : 26587

To

E. SITTAMPALAM & SONS
223, FIFTH CROSS STREET,
COLOMBO - 11.

Mallikai

JULY 1986

REGISTERED AS A NEWS PAPER AT G. P. O. IN LANKA
(K. V. J 73 NEWS/86)

Phone: 24629

Dealers in:
WALL PANELLING
CHIPBOARD & TIMBER

With Best Compliments of:

P. S. V. SEVUGANCHETTIAR

140, ARMOUR STREET,
COLOMBO-12.

செவ்வகை 2348 எண்ணுள்ளதே வீதி, யாழ்ப்பாணம். (முலா 949) கல்வி
புரிவரும் வெளிவிடுபவருமான டொமினிக்குளியா அவர்கட்கு மர்விசு.
புத்திரன் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ காதலா அச்சுத்திரும் அட்டை விஜயா சயி.
புத்திரன் அச்சுடப் பெற்றது.